

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Until
it was *Real*
THE RAIDER BROTHERS
D.E. Haggerty

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Until
it
was *Real*

THE hAID E h 8 h0 THE hS

D.E. Haggerty

Telif hakkı © 2025 D.E. Haggerty Tüm

hakları saklıdır.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, her alıcı için ek bir kopya satın alınız. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen kitabı iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Until It Was Real bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Anlatılan olaylar tamamen hayal ürünüdür.

Giriş

Yeni bir başlangıca ihtiyacım var – beni tam bir felaket olarak gören huysuz bir CFO ile iş yerinde kavga etmeye değil. Ama işte buradayız.

Milyarderin asistanı olarak ilk günümün kötü başladığını, arabamda uyandığımda anladım. Otoparkta. Üzerime salya akıtarak.

Gerçekten kötü olduğunu anladım, çünkü mavi gözlü, gürültücü, saçma sapan yakışıklı bir adam camıma vurup beni serseri olmakla suçladı ve defolmamı söyledi.

Spoiler uyarısı – o benim yeni patronumun kardeşi. Ayrıca iş arkadaşım. Ve ne yazık ki, maaşımı ödeyen Finans Direktörü.

Rhett Raider, somurtkan ve hesap tablolarıyla dolu, benim kıvrımlı eteğimin içinde bir sorun olduğuma ikna olmuş biri. (Tamam, belki sorun kısmında *haklı* olabilir.) Ama bir kasırga bizi bir araya getirdiğinde ve tartışmalarımız tamamen başka bir şeye dönüştüğünde, onun huysuz görünüşünün ötesinde başka bir şey olduğunu düşünmeye başladım.

Ne yazık ki, o benim sırlarımı ortaya çıkarmaya kararlı. Ve eğer bunu başarır, tehlike de olan işim değil, kalbim olacak.

Küçük bir kasabada huysuz bir milyonerle yaşanan düşmanlıktan aşka dönüşen ofis romantizmi, kendini kurtarabilen dul bir kahraman, onu kurtarmaya çalışmaktan kendini alamayan bir milyoner, bunun bir trafik kontrolü olmadığını bilmeyen bir fok, fokun dikkatini çalmaya çalışan bir su samuru ve şaka yapmanın sevginin bir ifadesi olduğunu düşünen bir grup kardeş içeriyor.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Vaat İçin'den Bir Alıntı Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

Dakota – denizkızı kılığına girmiş kadınlar gibi önemsiz şeyler onu durduramaz.

Dakota

Ana karayı Smuggler's Hideaway adasına bağlayan köprüye girerken,
arabanın motoru garip bir

vuruntu sesi çıkardı.

"Hadi Matilda. Neredeyse vardık. Şimdi vazgeçemeyiz."

Matilda'nın motoru köprüden geçerken korkunç bir gürültü çıkarmaya devam ediyor. Lastikler sağlam zemine değdiğinde, ellerim direksiyonu sıkıca kavramış ve kalbim deli gibi atıyor. Neyse ki başardım.

Neyse ki araba çalışmaya devam ediyor ve bu yolculuğa başlamadan önce ezberlediğim talimatları takip ediyorum – Matilda GPS'e güvenmiyor – ve beş dakika sonra *Mermaid Motel*'e varıyorum. Otoparkın dolu olmasına şaşırıyorum. Otoparkın arkasında bir yer bulana kadar dolaşıyorum.

Matilda'nın motorunu kapatıyorum, ama motor birkaç kez daha vuruntu ve tıkırtı sesi çıkarıyor ve sonra duruyor. Umarım pazartesi günü çalışır. Topuklu ayakkabılarım ve iş kıyafetlerimle *Buccaneer's Whiskey & Distillery*'ye yürüyerek gitme fikri hiç hoşuma gitmiyor. Özellikle de tek güzel ayakkabımın mümkün olduğunca uzun süre dayanması gerektiği için.

Arabadan inip ağrıyan uzuvlarımı esnetiyorum. Çok uzun süre oturmuşum. Matilda, son durduğum benzin istasyonunda çalışmak istemedi ve nazik bir kamyon şoförü arabayı çalıştırdıktan sonra, bir daha durma riskini göze almak istemedim.

Çantamı alıp kapıyı kapatıyorum. Menteşeler gıcırıyor, ama kapı kapanmadan önce duruyor. Tekrar itiyorum, ama kıpırdamıyor.

"Matilda," diye mırıldanarak kalçamı kapıya vuruyorum. Kapı tıklayarak kapanıyor ve ben kalçamı ovuyorum. Ah! Kendime not: Araba kalçamdan daha güçlü.

Otoparktan geçerek resepsiyona doğru ilerledim.

"Merhaba," diye masanın arkasındaki kadına selam veriyorum. "Ben Dakota. Kontrol ediyorum..."

"Kaçakçılara teşekkürler!" diye bağırarak kollarını havaya kaldırdı. "Bugün gelip gelmeyeceğinizi öğrenmek için sizi aramaya çalıştım ama cevap vermediğiniz için paniğe kapıldım. Gece müdürümüz bir denizkızıyla kaçtı, bu yüzden korkarım ki gelecek hafta yerine bu gece çalışmaya başlamanız gerekecek. Umarım sorun olmaz."

Gözlerimi kırpyorum. "Gece müdürünüz bir denizkızıyla kaçtı mı?"

O inler. "Bu her yıl oluyor. Artık erkekleri işe almamalıyım. Onlar zayıf." Onun cevabı kafamdaki karışıklığı hiç gidermedi. "Deniz kızı mı dedin?" Gözlerini devirdi. "Bu mevsimde adayı istila ederler

."

Boynumu kaşıyorum. "Denizkızı başka bir kelimenin şifresi mi?"

Gülmeye başlar. "Senin adadan olmadığını unutmuşum.

Yüzündeki ifade."

Yüzümün hala şaşkın görüldüğünden eminim, çünkü onun kahkahası durumu hiç de iyileştirmiyor. Ne yaptım ben? Neden buradayım?

Lanet olası Adam. Hepsi onun suçu. Kocam ölmemiş olsaydı, beni bu duruma düşürdüğü için boynunu kırardım. Beni bu kadar kapsamlı ve tamamen kandırdığına inanamıyorum.

Elini uzattı. "Ben Sadie. Smuggler's Hideaway'e hoş geldin."

"Dakota," diyorum el sıkışırken.

"Kısaca özetleyeyim. Kaçakçılar seksidir. Deniz kızları gerçektir.

Ve foklar vahşi hayvanlardır. Onlara dokunulmamalı." "T-t-t-tamam mı?"

Rüya görüyor olmalıyım. Kaçakçılar, deniz kızları, foklar?

Araba sürerken uyuyakaldım mı? Ya da belki Matilda karbon monoksit sızdırıyor ve ben yavaş yavaş zehirleniyorum. Umarım arabada kusmamışımdır. Kokuyu asla çıkaramam.

"Bir kaçakçıyı vur," diye mırıldanır Sadie. "Çok fazla ve çok hızlıydı, değil mi? Kız kardeşlerim hep kendimi daha iyi açıklamam gerektiğini söylüyorlar. Bir daha deneyeyim." Omuzlarını düzeltir. "Adaya hoş geldin Dakota. Denizkızları gerçektir."

Asansörden çıkan bir grup kadına işaret eder. Denizkızı kıyafetleri giymişler, deniz kabuğu sütyenleri ve yüzgeç şeklinde parlak etekleri var.

"Neden onlar..." Onlar yanımdan geçip giderken, ben de konuşmayı kesiyorum.

"*Bu çok heyecan verici.*"

"*Öpüşme kuralını kaldırdıklarına inanamıyorum.*"

"*Çok sevindim. Adadaki en seksi erkek olarak istediğimiz kişiye oy verebiliriz.*"

"İstediğine oy ver. Açık artırmayı ben kazanacağım."

Kapı arkalarından çarparak kapanır ve resepsiyon alanı yeniden sessizliğe bürünür. Dikkatimi tekrar Sadie'ye veririm.

"Sanırım bir hata yaptım."

Kaçmadan önce bileğimi kelepçeledi. "Hayır, lütfen gitme. Yirmi dört saatlik bir vardiya daha çalışmam. Uyumam lazım. Uyku benim dostumdur. Uyku iyidir."

Endişelenmesi için hiçbir neden yok. Bir hata yapmış olabilirim, ama hiçbir yere gitmiyorum. Çünkü gidecek hiçbir yerim yok. Ve paraya ihtiyacım var. Çok, çok fazla paraya. Bu yüzden, motelde ve yerel viski fabrikasında çalışıyorum.

Ama – aksini gösteren bol miktarda kanıt olmasına rağmen – ben kolay lokma değilim. Ve fırsat kapımı çaldığında onu tanıyabilirim.

"Şartları konuşalım."

"Maaşını yüzde 10 artıracajım." Cevap vermediğimde, aceleyle devam etti. "Ve sana balayı süitinde kalmanı sağlayacağım."

"Balayı süiti mi?"

Kadınların denizkızı kılığına girip öpüşme kurallarını normalmiş gibi tartıştıkları bir adada balayı süitinin neye benzediğini bilmek istemiyorum.

"Tamam. Peki. Sahibinin süiti."

Çenemi okşayarak teklifini düşünüyormuş gibi yapıyorum, ama aslında kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Hayatımın geri kalanını köhne bir otel odasında geçirmeyi kabullenmiştim. Sahibinin süiti daha iyi olmalı. Üstelik yüzde on zam da var. Eek!

Elimi uzattım. "Kabul ediyorum."

"Beni endişelendirdin, Dakota."

"Deniz kızları hakkında bu kadar konuşunca felç geçireceğimi sandım, ödeştik."

Kıkırdar. "Smuggler's Hideaway'i seveceksin."

Masaya "Hemen döneceğim" yazan bir not bırakır. "Hadi. Sana süitini göstereyim."

Onu takip ederek kapıdan çıkıp sola dönüyorum. *Denizkızı Motel* klasik bir motel tarzında düzenlenmiş ve tüm odaların kapıları

otoparka bakmaktadır. Koridorlu bir oteli tercih ederim, ama seçici olamıyorum.

"Sahipleri, sahiplerin dairesinde yaşamıyor mu?" diye soruyorum.

"Sahipleri adada yaşamıyor. Onlarla hiç şahsen tanışmadım," diyor Sadie, süitin kapısını açarken. "Ta da!"

Etrafa bakıyorum. Solumda küçük bir mutfak var, tam önümde ise kanepeler ve televizyonun bulunduğu bir oturma odası. Mobilyalar biraz eski ama onun dışında gayet iyi görünüyor. Beklediğimden daha iyi.

"Mikrodalga çalışıyor, ama fırını kullanmazdım. En son orada pizza ısıtmaya çalıştığımda, duman alarımını çalıştırdım." Sadie turuna devam ediyor. "Televizyon çalışıyor, ama yerel kanalların dışında bir şey izlemek istiyorsanız, bir yayın hizmetine abone olmanız gerekecek."

İki tam zamanlı işte çalışacağım için televizyon izlemeye vaktim olacağını sanmıyorum, ama sessiz kalıyorum. Başka bir işim olduğunu öğrenirse, beni gece müdürü olarak tutmak isteyebilir.

Ayrı yatak odasının kapısını açıyor. "Oda temizliği hizmeti yok, ama çarşaf ve havlularınızı yıkıyorlar."

Yatak odası küçük. Tek mobilya, çift kişilik yatak ve karşı duvardaki şifonyer. Yatak örtüsü çirkin bir kahverengi ama çarşaf larım ve yorganım arabada. Giysilerimin yanı sıra, yatak takımları eski hayatımdan kurtarabildiğim birkaç eşyadan biri. Görünüşe göre kimse kullanılmış yatak takımlarını satın almak istemiyor.

"Burada bir dolap var ve banyonuz da burada." Sadie banyo kapısını işaret ediyor. "Küvetten uzak durun. En son kullandığımda her yere su sızdırdı."

Küvet ve fırın arasında, ev sahibinin süitinin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Belki de normal bir motel odası daha iyi olurdu. Gerçi, henüz motel odasına girmedim.

"Küvet yok. Fırın yok. Anladım."

"Bagajına yardım etmemi ister misin?" diye soruyor, oturma odasına döndüğümüzde.

"Hayır, teşekkürler. Fazla bir şeyim yok." Nefesimi tutarak onun cevabını bekledim. Sadie'nin arabamın ne kadar acınası durumda olduğunu görmesini istemiyordum.

Önceki arabam – küçük Fiat 500'ümü çok severdim – geri alınca, aceleyle başka bir araba almak zorunda kaldım. Fazla param yoktu ve Adam'ın yaptığı tüm yaramazlıklar yüzünden kredi puanım korkunç derecede düşmüştü.

Gerçeği asla öğrenemeyeceğimi mi sandı? Neredeyse burnumdan soluyacaktım. Muhtemelen sonsuza kadar yaşayacağını düşünmüştü. Bir araba kazası bu büyük hayallerini sona erdirdi.

"İşte anahtarların."

Onları cebime sokup kapıya yöneldim. Sadie peşimden gelmeyince "Ne?" diye sordum.

"Şey... Önceki gece müdürümüzün bir denizkızıyla kaçtığı konusunda şaka yapmıyordum. Önümüzdeki haftaya kadar işe başlamaman gerektiğini biliyorum, ama bu gece çalışabilirsen, hayatımı kurtarmış olursun."

Son üç gündür araba sürdükten sonra bütün gece çalışmak istemiyorum, ama paraya ihtiyacım var.

"Sorun değil. Bu gece çalışabilirim. Eşyalarımı içeri taşıdıktan sonra masana gelirim, görevlerimi benimle birlikte gözden geçirebilirsin."

"Yaşasın!" diye bağırıyor. "Şarkı söyleyen denizkızlarına teşekkür et!"

"Ya da sadece bana teşekkür edebilirsin."

Kolunu omuzlarıma atıyor. "Biz çok iyi arkadaş olacağız Dakota. Bunu hissedebiliyorum."

Umarım öyle olur. Adam hakkındaki gerçek ortaya çıktıktan sonra arkadaşlarım beni terk etti, bir arkadaşına ihtiyacım var.

Belki de Smuggler's Hideaway'e taşınmak o kadar da kötü olmayacaktır

Daireden çıkıyoruz ve denizkızı kılığına girmiş bir kadın neredeyse bana çarpıyordu. Onu kovalayan adam onu yakaladı ve omzuna attı. "Kötü bir denizkızı oldun. Seni cezalandırmam gerek."

Adam onu götürürken kadın kıkırdar.

Fikrimi değiştiriyorum. Smuggler's Hideaway'e alışmak biraz zaman alacak.

Bölüm 2

Rhett – annesi fark etmeden kardeşlerini boğazlamak isteyen bir adam

Rhett

Tokat atarım düğmeyi düğmeye döndür döndürmek açmak düğmesini
ışıkları açmak dön Buccaneer's Whiskey & Distillery'ye
Buccaneer's Whiskey & Distillery'ye girdiğimde. Otuz dakika geç kalmış olmama
rağmen,

ofise ilk gelen benim. Kardeşlerim ve dakiklik birbirine uymuyor. Altı kardeşin birlikte bir iş kurması kimin parlak fikriydi?

Oh, doğru, Eli'nin fikriydi. En büyük kardeşim için bu çok kolay. O çoğunlukla Kaliforniya'da yaşıyor. Kardeşlerimizi her gün uslu durmaya zorlamak zorunda değil.

Ama Eli gelecek hafta eve dönüyor ve kalacağını söylüyor. Ona inanacağımı sanmıyorum. Üniversite için Smuggler's Hideaway'den kaçtı ve o zamandan beri neredeyse hiç dönmedi.

Kardeşlerim Miles ve Zane'in ofislerinin önünden geçiyorum. İkisi de boş. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Damıtımhanenin kapısına ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum. Diğer iki kardeşim Kai ve Jaxon burada olmalı.

Jaxon'ı laboratuvarında buluyorum. İçeri girdiğimde, viski örnekleriyle dolu küçük şişeleri etiketlemekten başını kaldırmaya tenezzül etmiyor.

"Jaxon," diye

sesleniyorum.

"Meşgulüm."

"Kai geldi mi?"

"Ben Kai'nin bakıcısı değilim."

İç çekiyorum. Neden sordum bilmiyorum. Jaxon, usta damıtıcı olarak kendi dünyasında yaşıyor. Onun antisosyal olduğunu şikayet ederdim ama o böyle biridir. Konsantrasyon yeteneği efsanevidir. Üç küçük kardeşi önünde yerde güreşirken fizik sınavına çalışabilen birine hayranlık duymam kaçınılmazdır.

Veda etmeden ayrılıp Kai'yi aramaya giderim. Kai, *Buccaneer's Whiskey'nin* operasyon müdürüdür ve damıtıcının lojistik ve organizasyonel işlerini yönetmek için burada olması gerekir.

Eli, Kai'yi operasyon müdürü olarak atadığında onunla uzun ve sert bir mücadele verdim. Kai, Raider kardeşlerin en küçüğüdür ve zamanında gelmenin sıkıcı yaşlı adamlar için olduğunu düşünür.

Ama en büyük kardeşim fikrini değiştirmede. Onun sözleriyle, bizim damıtımhanemizin tüm yönetim pozisyonlarının kardeşleri tarafından doldurulmasını istiyordu. Zane pazarlama uzmanı, Jaxon bilimsel bir dahi ve ben de sayılarla arası iyi olan biriyim, geriye kimse kalmamıştı.

Miles hariç. Ama o bu pozisyonu kabul etmeyi reddetti. Eli'ye distilehanenin hiçbir parçasını istemediğini söyledi. Ofise gelmeye tenezzül ettiğinde satış müdürü oluyor. Genellikle okyanusta sörf tahtasında bulunabilir.

Damıtım tesisinde Kai'yi hiçbir yerde bulamadığımda şaşırmadım. Ofislere geri döndüğümde Zane'e neredeyse çarpıyordum.

"Buradasın."

"Başka nerede olabilirim ki?"

Kim bilir? Zane, işte olmadığı zamanlarda Güney Amerika'da otostop yapmaktan İsrail'deki bir kibbutzda saklanmaya kadar her şeyi yapabilir. O, hayatında her şeyi en az bir kez denemeye kararlı, özgür ruhlu biridir.

"Yardıma ihtiyacım var."

Ellerini kaldırır. "Dostum. Sana bir kez söyledim, iki kez söyledim, cinsel yolla bulaşan hastalık belirtileri için senin aletini kontrol etmeyeceğim."

Ona sert bir bakış atarım. "Ben cinsel yolla bulaşan bir hastalık taşımıyorum."

Zane burun kıvrır. "Cinsel organında noktalar çıktığında genital kızamık olduğuna ikna olduğun zaman ne olmuştu peki?"

"Genital kızamık diye bir şey yok."

"O zaman da sana öyle demiştik."

"Odama gizlice girip her tarafıma noktalar çizmemeliydin."

"Ben yapmadım. Kai yaptı."

"Benim hiçbir sorumluluğum yok," diyor Kai binaya girerken. "Tabii harika bir şey değildiyse, o zaman muhtemelen ben yapmışımdır."

"Güzel. Buradasın. Yardıma ihtiyacım var."

Kai topuklarını geriye doğru çekiyor. "Sonunda sınırlarını kabul etmen iyi olmuş, ihtiyar. Ama tuvalete gitmene yardım etmeyeceğim."

"Ben yaşlı adam değilim," diye homurdanırım. "Ve tuvalete gitmek için lanet olası bir yardıma ihtiyacım yok."

"İyi. Ben de işe koyulsam iyi olacak."

Kaçmadan önce bileğini kelepçeliyorum. "İçeriye birkaç mobilya taşımak için yardıma ihtiyacım var."

Gözümün ucuyla, Zane'in gizlice kaçmaya çalıştığını fark ettim. "Sen de," diye bağırdım ona.

Omuzları çöküyor. "Mobilya taşımak sıkıcı."

"Sıkıcı olan, araban çalışmadığı için seyahat edememek çalışmadığı için seyahat edememek sıkıcıdır."

Gözlerini bana diker. "Yine benzin deposuma şeker . Anneme söylerim."

Omuz silkiyorum. "Anneme ne istersen söyle. Kime inanacağını görelim." Zane yalan söylemeyi eğlenceli bulduğu için, annem ona neredeyse hiç inanmaz – doğruyu söylese bile. "Ya da bana mobilya taşımada yardım edersin ve işimize geri döneriz."

"Yanlış yöne gidiyorsun," diyor Miles, ben Kai ve Zane'in peşinden dışarı çıkarken.

"Mobilyaları taşıyoruz," diyor Zane, sesinde belirgin bir somurtkanlık var.

"Ne mobilyası?" diye soruyor Miles, bizi SUV'uma kadar takip ederken. "Fazla bir şey yok. Bir masa, sandalye ve dosya dolabı."

"Yeni sandalye alıyorsan, ben de yeni sandalye istiyorum," diyor Kai.

"Benimkine yaptığın şey için özür dilemeden yeni sandalye almayacaksın," diyorum.

"Kimse senin sandalyenine dokunmadı," diyor.

"Kimse senin sandalyenine dokunmadı," diyor.

Ellerimi belime koyuyorum. "Her gün kendi kendine gittikçe kısaldı mı?"

Sandalyenin altını inceleyip birinin ayarlarla oynadığını fark edene kadar ciddi ciddi aklımı kaçırdığımı düşündüm. Benim tahminim Kai.

Zane omuz silkiyor. "Belki kilo almışsındır ve sandalye bunu kaldıramamıştır."

Ben homurdanırım. "Kilo almadım."

Kai iç çeker. "Yaşlandıkça kilo almak normaldir." "Sen bebek olduğun için ben yaşlı değilim." "Ben bebek değilim."

Miles boğazını temizler. "Teknik olarak, sen ailenin bebeğisin."

"

"Sana bebek ne demektir gösteririm." Kai Miles'a atlar ve onu yere indirir.

.

"Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok," diye mırıldanarak ikisini de yakalarım. Onları tişörtlerinin arkasından tutup sarsıyorum. "Yeter, yoksa anneme söyleyeceğim."

"Gammaz," diye homurdanarak Kai benden uzaklaşır.

"Beni dinleseydiniz ispiyonlamak zorunda kalmazdım."

"Neden seni dinleyelim ki?" diye sorar Miles. "Sen bizim patronumuz değilsin."

Boynumu ovuşturuyorum ama bu, orada oluşan gerginliği hiç azaltmıyor. Kardeşlerim, benim onların patronu olmadığımı hatırlatmayı çok seviyorlar. Ben onların babası değilim. Ben onların ebeveyni değilim. Liste uzayıp gidiyor.

Ama her gece ödevlerini bitirmelerini sağlayan kişi kimdi? Her gün okula gitmelerini sağlayan kişi kimdi? Her öğleden sonra spor antrenmanlarına gitmelerini sağlayan kişi kimdi?

Babamız olmadığı kesin, çünkü ben on beş yaşındayken evi terk etti ve bir daha geri dönmedi. Annemiz de değildi. Yanlış anlamayın. Elinden geleni yaptı. Bize bir çatı ve yemek sağlamak için iki işte çalıştı.

Ama çalışmadığı zamanlarda, yıkılıyordu. Babamın gitmesi onda bir şeyleri kırmıştı. Stuart hayatımıza girene kadar düzeltilemeyecek bir şeyleri.

Ve bu benim ağabeyim Eli değildi. Eli kendi işini yapıyordu. Kardeşlerim ve benim yeni kıyafetler alabilmemiz, spor takımlarına katılabilmemiz ve randevuya çıkabilmemiz için iki ya da üç işte çalışıyordu. Ama her gün orada değildi. Ben oradaydım.

Ve o zamandan beri kardeşlerimin benim hakkımda şikayetlerini dinliyorum.

" mobilya çok Eli Eli'nin yeni asistanı O yarın başlıyor," diyorum, çünkü kardeşlerime mantıklı davranmalarını söylemek zaman ve emek kaybı.

Miles ellerini ovuşturur. "Umarım seksi biridir ve dar etekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordur."

Kafasına bir tokat atarım. "Eli'nin asistanını baştan çıkarmayacaksın."

Gözlerini genişletir ve masum gibi davranır. "Ben kadınları baştan çıkarmam. Onlar bana geliyorsa, ben ne yapayım?"

"Hiçbiriniz." Onlara sert bir bakış atarım. "Eli'nin yeni asistanını baştan çıkarmayacaksınız, onunla çıkmayacaksınız, flört etmeyeceksiniz, ya da ne dersiniz deyin."

Zane burnunu kırıstırır. "Ne dersiniz deyin mi? Hafıza problemin mi var?"

Yemin ederim, annem beni rahatsız etmeseydi, kardeşimi boğazlardım. Kardeşlerim başımın belası.

"Annem benden sonra çocuk yapmayı bırakmalıydı," diye mırıldanarak SUV'nin kapısını açıp kutuları dışarı çıkarmaya başlıyorum.

"Kıskanma, annem seni benden daha çok seviyor," diyor Kai, bir kutuyu alıp götürürken.

"Annem hepimizi eşit seviyor," diye bağıırıyor Miles arkasından.

"En sevdiği benim," diyor Zane.

Onları görmezden gelerek kutuları damıtım binasının ofis tarafına taşıyoruz.

"Rica ederim!" Kai, boş resepsiyon alanına yükünü bırakıp uzaklaşırken bağıırır.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Boş bileğine dokunur. "İşe gitmem lazım. Patronu kızdırmak istemem."

"Ben de," der Miles kapıya doğru yönelirken. "Ofisin diğer tarafta."

"Dostum, dalgalar beni çağırıyor."

Ona saldırmadan önce dilimi ısırıyorum. Eli, Miles'ın içki fabrikasıyla hiçbir ilgisi olmadığını bilerek onu işe aldı. İstedğim kadar onu kovmakla tehdit edebilirim. Umurunda değil. Bu işten para kazanmak istemiyor ve buna ihtiyacı da yok. Tek ihtiyacı olan bir sörf tahtası ve okyanus. Bir süre önce omzunu incitmemiş olsaydı, profesyonel sörfçü olacaktı.

Zane iç geçirir. "Ben yardım ederim."

Onu uzaklaştırırım. "Geçen sefer yatak kurarken 'yardım ettiğin' ve yatak çöktüğünde Miles'ın beyin sarsıntısı geçirdiği olaydan sonra olmaz."

"Onun üzerine atlaması benim suçum değil."

"Ama sen ona yatağı pencereden uçmak için trampelen olarak kullanması için meydan okudun."

"O meydan okumayı kabul etmek zorunda değildi."

Kardeşlerimden hiçbiri meydan okumayı reddedemez. Bu yüzden acil servis doktorunun adını biliyorum ve Smuggler's Hideaway'deki hapishane hücrelerini çok iyi tanıyorum.

"Git. Ben hallederim."

O uzaklaşırken ben ilk kutuyu açıp işe koyuluyorum. Her zamanki gibi. Kardeşlerime her zaman ben bakarım. Ve her zaman da öyle olacak. Eli'nin eve dönmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Bölüm 3

"Cheerios'una kim işedi?" ~ Dakota

Dakota
Tık tık tık!

Huh. Neler oluyor? Neden biri kapımı çalıyor? Umarım motelde acil bir durum yoktur. Gece yarısını sarhoş bir denizkızının tüm iyi kaçakçıların kapıldığını şikayet etmesini dinleyerek geçirmek yeterince kötüydü.

Hayatımı tamamen adaya adamaya karar vermeden önce Smuggler's Hideaway'i araştırmalıydım. Gerçi, kocamın cenazesinden sonra hayatım zaten yanıp kül olmuştu. Kllerden kurtarılacak pek bir şey kalmamıştı.

"ık buradan!"

Gözlerim birden açılır ve yanıma bakınca bana doğru yaklaşan iri bir adam görürüm. "AARGH!"

"Neden bağırıyorsun?"

Etrafı tararken gğşm tutuyorum. Neler oluyor böyle? Birdenbire, arabamda olduğumu fark ediyorum. Aşağıya bakıyorum ve distile fabrikasında çalışmak için giyinmiş olduğumu görüyorum.

Rüyalarımda genellikle çıplak olduğum için rüya görmüyor olmalıyım. Ve başkalarının ne dediği umurumda değil. Rüyamda ıplak olduğum için cinsel olarak bastırılmış olduğum anlamına gelmez.

"Hadi ama." Adam tekrar arabamın camına vuruyor. "ek git buradan. Burası serseriler için park yeri değil."

Serseriler. Ben serseri değilim. Bu adam aptal mı?

Kapıyı açtım ve ona vurmadan önce atladı.

"Ne yapıyorsun? Arabandan inmen için bir neden yok. Git buradan. Kullanabileceğin tuvalet ya da duşumuz yok."

Onun sözleri üzerine burun deliklerim genişledi. "Tuvalete ya da duşa ihtiyacım yok, Bay Kibirli."

Sözlerim zerine çenesindeki kaslar seğirdi ve ne kadar uğraşsam da bu hareketin ne kadar seksi olduğunu fark etmemek imkansızdı. Bana dik dik bakan gözleri de oldukça seksiydiler. Bir kadının içinde boğulabileceği kadar derin maviydi.

"Benim adım Bay Yüksek ve Güçlü değil," diye homurdanıyor ve midem düğümleniyor. Birinin derin, homurdanan sesi var ve bu sesin kulağıma adımı fısıldamasını hiç de fena bulmazdım.

"zr dilerim. Sana 'pislik' dememi mi tercih edersin?"

Ellerini yanlarında yumruk yapar ve ne kadar büyük olduklarını fark ederim. Eminim o eller beni kaldırıp yere atacak kadar güçlüdür.

en yakın düz yüzey. Boyunu düşünürsek, parçalarımızın hizalanması için yüksek bir yüzey olması gerekir.

"Beni dinliyor musun? Vagrantların buraya park etmesine izin vermiyoruz burada park etmelerine izin vermiyoruz."

Yatay pozisyona geçme hayallerimiz suya düşer. Gözlerimle ona gözlerimle ona bakıyorum.

"Ben serseri değilim."

Arabamı işaret ediyor. "Beni kandırabilirdin."

Arabam utanç verici olduğu için neredeyse utanç duyacaktım, ama duymadım. "Çok mu yargılayıcısın?"

O öne eğilir ve ben başımı geriye eğerek onun bakışlarına karşılık veririm.

"Park yerinde arabasında uyuyan ben değilim."

Ayrıca, dün gece sekiz saat çalışıp, duş alıp, milyarderin kişisel asistanı olarak ilk gününe iş kıyafetiyle gitmek için acele eden kişi de o değil. Adam hiçbir şeyden haberi yok ama ben ona bir şey söylemeyeceğim. Karma onun icabına bakacaktır.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. Bay Yüksek ve Güçlü muhtemelen içki fabrikasında çalışıyor. İlk günümde başka bir çalışanla düşman olmak iyi bir fikir değil. Düşman değil, müttefikler istiyorum.

"Arabamda uyumuyordum," dişlerimi sıkmadan söylemeyi başardım.

O burun kıvrıyor. "Yalancı. Seni gördüm."

"Ben yalancı değilim!" Sakinlik buraya kadarmış. "Bir işyerinin açılmasını beklerken kazara uykuya dalmakla, kasten bir yerde uyumak arasında fark var."

Gözlerini devirdi. "Sanki... Bir dakika. İşyerinin açılmasını beklediğini mi söyledin?"

"Evet."

"Bu iş mi?" Damıtım tesisini işaret etti.

Kollarımı açtım. "Buralarda başka bir iş görmüyorum."

Buccaneer's Whiskey & Distillery, Smuggler's Hideaway'deki kasabalardan birinde yer almıyor. *Mermaid Motel*'in bulunduğu Smuggler's Rest ile Rogue's

Landing arasında, kendi arazisinde yer alıyor. Adadaki diğer kasaba Pirate's Perch, ama henüz orayı ziyaret edecek vaktim olmadı.

"Neden..." Sözünü yarıda kesip içinden küfür etti. "Sen Dakota'sın."

Elimi uzattım. "Dakota Bell."

Onunla tanıştığımıza memnun olduğumu eklemiyorum çünkü – onun düşündüğünün aksine – ben yalancı değilim.

Elimi sıkıyor ve bir elektrik akımı hissettiğimde neredeyse sıçrayacağım. Gözleri büyüterek elimi bırakıyor. Sanırım o da hissediyor. Elim ne kadar çabuk bıraktığına bakılırsa, bundan pek hoşnut değil.

Anlıyorum, Bay Yüksek ve Güçlü. Ben de sana ilgi duymak istemiyorum. Libidomun kocamla birlikte ölmediğini keşfetmekten mutlu olsam da.

"Rhett Raider," diye homurdanıyor.

Raider? İçki fabrikasının kurucu kardeşlerinden biri gibi mi? Kahretsin. Bu gün kötüden daha da kötüye gitti ve saat henüz dokuzu göstermedi.

"Eli bugün başlayacağınızı söyledi. Size etrafı gezdireyim."

Dönüp binaya doğru yürüdü. Çantamı alıp arabanın kapısını çarptım ve onun peşinden koştum. Binaya vardığımızda nefes nefese kalmıştım.

"Bugünkü yarışı bilseydim, topuklu ayakkabı giymezdim," diye mırıldanıyorum.

Rhett'in bakışları ayaklarıma düşer. Onun değerlendirici bakışları beni rahatsız eder. O bunun etkisini fark etmeden önce kaslarımı kasarım. O benim yeni patronumun kardeşi. Ve o bir pislik. Vücudum karışık çünkü erkeklerin ilgisini çekmeye alışık değil, hepsi bu.

"Burada oldukça rahat giyiniriz." Kapının kilidini açar ve beni içeri davet eder.

Rahat mı? O, düğmeli gömlek ve bej pantolon giyiyor. Eli ise benimle görüşme yaparken üç parçalı takım elbise giyiyordu. Tabii, o Kaliforniya'daki ofisindeydi, ama yine de ben güneş elbisesi giyerek gelmeyecektim. En azından ilk günümde.

"Burası çalışma alanın."

Odaya göz gezdiriyorum. Temelde bir antre ama bir köşede makul büyüklükte bir çalışma alanı var.

Masadaki bir kağıdı işaret ediyor. "Kullanıcı adın, şifren ve binanın anahtarları."

Çantamı yere bırakıp kağıdı aldım.

Rhett boğazını temizledi. "Sana diğer ofisleri ve içki fabrikasını gezdireceğim, sonra yerleşebilirsin. Eli, gelecek haftaya kadar Kaliforniya'da olacağı için yapman gerekenlerin listesini sana e-postayla göndereceğini söyledi."

"Tamam."

Onu ofislerin bulunduğu koridorda takip ediyorum. "Burası Eli'nin ofisi. Benim ofisim yan tarafta. Zane ve Miles koridorun karşısında."

"Senin pozisyonun nedir? Zane ve Miles ne iş yapıyor?" "Mümkün olduğunca az," diye mırıldanıyor ve sonra sesini yükseltiyor.

"Ben CFO'yum. Zane pazarlama müdürü, Miles ise satış müdürü."

Koridor, endüstriyel boyutlarda bir kapıyla son buluyor. "Burası içki fabrikasının girişi. Muhtemelen buraya sık sık girmen gerekmeyecek."

"Tamam."

"İsterseniz Jaxon size bir tur düzenler."

Tabii ki istiyorum. Teknik olarak Eli için çalışıyorum, damıtım tesisi için değil. Ama her gün burada, damıtım tesisinde çalışacağım. Burası hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Viski yapmak, daha önce çalıştığım tesisatçılık işinden çok daha ilginç görünüyor.

"Onunla görüştüğümde sorarım."

"Ona karşı şansın yaver gitsin. Biraz utangaçtır."

Rhett'e gülümserim. "Merak etme. Onu etkileyeceğim."

O kaşlarını çatı. "Kardeşlerimi etkilemeye çalışma. Burası bir iş ortamı. Milyoner birini tavlama için bir fırsat değil."

Selam veriyorum. "Emredersiniz, Yüce Kaptan." "Bana Yüce demeyi de bırak."

Ayakkabı uyuyorsa...

Ofisin kapısı gürültüyle açılır ve bir adam içeri girer. "Yüce ve Kudretli kim?"

Rhett kaşlarını çatır. "Bu kardeşim Zane." Elini

sıkarım. "Pazarlama, değil mi?"

"Pazarlama, eğlenceci, neye ihtiyacın varsa o olabilirim."

göz

kırpar.

Rhett homurdanır. "Sana söyledim. Eli'nin asistanıyla flört etme."

Zane gözlerini genişletir ve masum gibi davranır. Bu adamla

İki saniye önce tanıştım ve masum olmaktan çok uzak olduğunu ben bile biliyorum.

Bir sorun çıkaranla karşılaştığımda onu hemen tanırım.

Gözlerimi deviriyorum. "Bay Yüksek ve Güçlü eğlenceyi onaylamıyor."

Zane gülüyor. "Seni şimdiden sevdim."

Rahatlıyorum. Rhett ile tanıştığımda tüm hayatımı Smuggler's Hideaway'e taşıma kararının yanlış olduğunu düşünmüştüm, ama Zane eğlenceli biri. Onun için külotumu çıkarmaya ikna etmesine izin vermediğim sürece, her şey yolunda gidecek.

Zane kolunu koluma doluyor. "Miles, Kai ve ben eğlenceli kardeşleriz.

Diğerleri mi? O kadar da değil. Bana sadık kal, evlat."

Rhett aramıza girer. "Onun çalışması gerekiyor. Senin de öyle."

Zane burnunu çeker. "Sıkıcı." Öfkeyle uzaklaşır.

Rhett bana sert bir bakış attı ve ben masamı işaret ettim. "Ben sadece

..."

Aceleyle uzaklaşıyorum. Onun yanında daha fazla zaman geçirmeme gerek yok. varlığı. Vücudum aynı fikirde değil. Onu bir direk gibi atlayıp gezintiye çıkarmamız gerektiğini düşünüyor. Vücudum metaforları karıştırmayı da seviyor.

Vücudumun ne istediği önemli değil. Rhett Raider bir pislik ve ondan olabildiğince uzak durmayı planlıyorum.

Aynı binada, birbirimizden birkaç kapı uzakta çalışırken.

Çocuk oyuncağı. Hallederim.

Bölüm 4

"Ofisin ses yalıtımı ne kadara mal olur?" ~ Rhett

Rhett

"Selam." Eli ayağa kalkarak beni selamladı.

"Geri dönmene sevindim."

Masasının arkasına oturmadan önce sıırttı. "Geri dönmek güzel geri."

"Bu sefer temelli geri döndün mü?" "Evet."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama o benim ağabeyim benim atletizm ayakkabılarımı alabilmem için lise yıllarında üç işte birden çalışmıştı. Ona bir şans vereceğim.

Masasının önündeki sandalyeye oturuyorum. "Ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?" Elini kapıya doğru salladı. "Kapıyı kilitledin."

Çünkü Dakota'nın bizi yakalamasını istemiyorum. Kardeşlerim için endişelenmiyorum. Zane ve Miles henüz gelmediler. Her zamanki gibi. Kai ve Jaxon da damıtım tesisinde kalıp ofislerden uzak duruyorlar.

"Dakota."

O da oturur. "Ne oldu? Aptal kardeşlerimizden biri onu üzdü mü? O gelmeden önce onlarla konuşmanı söylemiştim."

"Onlarla konuştum." Ama bu, her birinin masasına oturup onunla flört etmesini engellemedi. Jaxon bile damıtımhaneden çıkıp onunla konuşmaya gitti.

Eli iç çeker. "Onlarla bir kez daha konuşacağım. Onu kaçırmalarını istemiyorum."

Bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğimi düşünürken boynumu kaşıyorum.

kısmın
ı nasıl
söyley
eceği
mi
düşün
ürken
boynu
mu
kaşıyo
rum.

"Söyle hadi."

Ben homurdanırım. "Dakota'nın senin için en iyi asistan olduğundan emin misin?"

"Neden? Ne yaptı?"

O çok seksi ve çok baştan çıkarıcı. Onu yere yatırıp her kıvrımını keşfetmeden önce,

"Sen?"

Onu yere yatırıp her bir kıvrımını keşfetmeden önce, o papyon dudaklarını yalarken sarı, kıvırcık saçlarını yumruklamak istiyorum. Ve çok fazla kıvrımı var. Ona dokunduğumda yeşil gözlerinin parlamasını izlemek istiyorum.

Sikim seçiriyor ve bu düşünceleri mantıklı bir sonuca ulaştırmadan önce boğazımı temizliyorum. Dakota yüzünden bir gün daha sertleşmiş sikimle mücadele etmeyeceğim. Bu kadın sinir bozucu, sikime hatırlatıyorum.

. Penisim umursamıyor. O seksi. Daha fazlasını bilmesine gerek yok.

"Arabasında uyuyordu."

Eli burnunu kırııştırıyor. "Arabasında mı? Evsiz mi? Ona kalacak yer mi bulmamız gerekiyor?"

"Konaklama yeri mi?"

"Evet." Başını sallar. "Yaşayabileceği bir yer." "Onu kovmak istemez misin?"

Geri çekilir. "Evsiz olduğu için onu kovmak mı? Basın benim hakkımda ne derse desin, ben kalpsiz bir milyarder değilim."

Öyle olmadığını biliyorum. Oyun yazılım şirketi *Apparoo'nun* kurucu üyelerinden biri olan Eli, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok paraya sahip. Bu yüzden, tüm Raider kardeşlerin birlikte çalışıp adada kalabilmeleri için bu içki fabrikasını kurdu.

Elimi kaldırıyorum. "Senin kalpsiz olduğunu ima etmek istemedim. Dakota'nın ne kadar sinir bozucu olduğunu belirtmeye çalışıyordum."

"Sinir bozucu mu?"

"Onu azarladığımda dinlemiyor. Bana alaycı cevaplar veriyor."

."

"Onu neden azarladın? O benim için çalışıyor,

. Onun çalışmasıyla ilgili bir sorunun varsa, bunu benimle konuşmalısın."

"Ona içki fabrikasıyla ilgili görevler veriyorsun."

"Çünkü ben CEO'yum ve o benim asistanım."

"Onun senin asistanın olmak için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

Eli alaycı bir şekilde güldü. "Smuggler's Hideaway'e taşınmak isteyen birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Asistanlık konusunda hiç tecrübesi yok."

"Bir tesisatçılık işini yönetiyordu. Benim ihtiyaçlarım da ondan çok farklı değil."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırırım. "Tuvaletleri açan bir grup tesisatçıyı yönetmek, senin milyarder yaşam tarzını yönetmekle aynı şey mi?"

Kapı açılır ve Dakota odaya girer. "Sana inanamıyorum."

Ayağa fırlarım. "Buraya nasıl girdin?"

"Bana teşekkür edebilirsin." Zane odaya girer ve selam verir. "Küçük bir kilit beni durduramaz."

Dakota elindeki anahtarları salladı. "Eli'nin asistanı olduğum için ofisinin anahtarları da bende."

Zane ona kaşlarını çatır. "Kapıyı açmanın övgüsünü benim almam konusunda anlaşmıştık."

O burun kıvrır. "Beş dakika uğraştın ama yine de açamadın."

Miles odaya girer. "Toplantı mı yapıyoruz? Konu ne?"
konu?"

Dakota kollarını göğsünde kavuşturur ve bana sert bir bakış atar.

"Rhett'in arkamdan işimi kovmak için patronumla konuşması hakkında."

Miles ıslık çalar. "Aptalca bir hareket dostum. Aptalca.

Hareket." "Neden seni kovmak istiyor?" diye sorar Zane.

"Onu duydun." Dakota beni işaret eder. "Benim evsiz ve vasıfsız olduğumu düşünüyor."

"Sen evsiz misin?" Zane Eli'ye dönerek sorar. "Ne oluyor dostum?"

Ona yeterince para vermiyor musun?"

"Ben evsiz değilim," diyor Dakota.

"Ama geçen sabah seni arabanda uyurken yakaladım," diye hatırlatırım.

Burun delikleri genişledi. "Yorgundum. Hayatımda çok şey olduğu ve uyuyakaldığım için beni dava et. Bay Yüksek ve Güçlü yine iş başında."

Ona neler olduğunu sormak istiyorum. Sabah 8:30'da otoparkta beni beklerken uykuya dalacak kadar yorgun olmasına ne sebep olabilir?

Ama sormuyorum. Dakota'nın hayatını bilmeme gerek yok. O bir iş arkadaşım. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

O dudakları ne kadar tatmak istesem de, asla tatmayacağım. İlişkilerle uğraşmam. Ve beni çılgına çeviren bir iş arkadaşım için de bir istisna yapmayacağım.

"Bana 'Yüce Efendi' demeyi kes," diye homurdanıyorum.

"Sen de o kadar kibirli davranmayı bırak, belki o zaman bırakırım," diye karşılık veriyor.

Zane sırtıyor. "Bu harika. Sonunda biri Rhett'i yerine koyuyor."
Ona kaşlarını çatıyorum. "Yerine mi? Sen ne diyorsun

"

Elini sallıyor. "Bize sürekli ne yapmamız gerektiğini söylemeye çalışıyorsun.
Bu çok yorucu."

Miles ona dirsek atar. "Bizi cezalandırmaya çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?

"

"Sizi cezalandırmaya *çalışmadım*. Cezalandırdım." Miles
gözlerini devirir. "Tamamen aşırı tepki."

"Aşırı tepki mi? Yüzlerce sahte örümceği

"Yüzlerce mi? Binlerce de denebilirdi." Zane ve Miles el çakışır. Ben kaşlarını çatırım. "Hiç ders alm

"Yüzlerce mi? Binlerce de denebilir." Zane ve Miles birbirlerine beşlik
çakarlar. Ben kaşlarını çatırım. "Hiç ders almıyorsun."

"Ders alması gereken ben değilim," diyor Miles. "Aynen öyle," Zane
katılır. " müdür bunu bunu Bize

bize hiç ceza vermemeliydi."

"Kavga ettiğiniz için size ceza verdi," diye hatırlatıyorum

.

Miles somurarak, "O pislikler bir kıza zorbalık yapıyordu," dedi.

"En azından Rhett'in kontrol etmeye çalıştığı tek kişi ben değilim,"
diye mırıldanır Dakota.

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum."

"Öyle mi? Tabii, tabii." Parmaklarını şıklatır. "Beni patronumun önünde kötü
gösterip kovdurmaya çalışıyorsun."

Eli boğazını temizler. "Kimse kovulmayacak."

"Teşekkürler, Bay Raider."

"Bana Eli deyin demiştim."

"Teşekkürler, Eli." Dakota ona gülümser ve ben bir homurtuyu bastırıyorum.
Patronuna gülümsememeli ve flört etmemeli. Bu profesyonelce değil. Bu yüzden en
başından beri işe alınmamalıydı.

Eli ellerini çırpar. "Şimdi, herkes işine dönsün." "Eli," diye başlarım
ama o elini kaldırır.

"Hayır. Asistanımı kovma konusunu seninle daha fazla tartışmayacağım."

"Ama..."

"Bu seni ilgilendirmez. Asistanım sadece benim için çalışır. Gelecekte onunla bir sorunun olursa - işiyle ilgili gerçek bir sorun, senin saçmalıklarına katlanmadığı için uydurduğun saçmalıklar değil - bana gel, konuşalım."

"Her neyse," diye homurdanarak odadan çıkıyorum.

Ofisimin kapısını arkamdan sertçe kapatıp sandalyeme doğru yürüdüm ve üzerine çöktüm. Eli, Dakota'yı asistanı olarak tutma kararından pişman olacak. Onunla ilgili ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama kesinlikle bir şeyler dönüyor.

Eli'nin ona cömert bir maaş ödediğini biliyorum ama o hurda bir araba kullanıyor ve sürekli yorgun görünüyor. Bir şeyler çeviriyor ve ben bunu ortaya çıkaracağım.

Onun sırrını ortaya çıkardığımda, Eli onu kovmakta tereddüt etmeyecektir. Memnuniyet beni kaplıyor. Mükemmel bir plan.

Bölüm 5

"Fırında bir su samuru mu var?" ~ Dakota

Dakota

Süitimin kapısını açıp Sadie'nin gelip gelmediğini iki tarafa da bakarak kontrol ediyorum. Her şeyin yolunda olduğunu gördükten sonra kapımı kapatıp Main Street'e doğru yola çıkıyorum.

Yanlış anlamayın. Sadie'yi severim. Komiktir ve harika hikayeler anlatır. Ayrıca resepsiyonda çalışmaktan sıkıntıdan patlamaktadır. En son temiz çarşaf almak için çamaşırhaneye giderken onun yanından geçtiğimde, kardeşlerinin koyunları kaçırıp adada bir saatten fazla bir süre kaos yarattığına dair bir hikaye anlatarak beni eğlendirdi.

Anlayamadığım başka bir hikayeye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey otelden uzaklaşmak. İşten uzaklaşmak.

Henüz Smuggler's Rest kasabasını gezme fırsatım bile olmadı. Ya iki işimden birinde çalışıyorum ya da uyuyorum.

Dolaşırken kasabayı inceliyorum. Çok sevimli bir yer. Burada yerleşebileceğimi düşünüyorum. Ancak, ölen kocamın bıraktığı borç yığını yüzünden bir ev satın almaya gücüm yetmez.

Keşke bir zaman makinesi icat edip iki yıl öncesine gidip o pislik ölmeden boşanabilsem. Ne yazık ki o zamanlar onun pislik olduğunu bilmiyordum. O, içki ve fahişelere harcamadığı zamanlarda bizim paramızı kumarda harcarken, ben de onun tüm hafta sonları iş seyahatinde olduğunu sanan saf bir aptaldım.

Yüzünde çibanlara neden olan garip bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapmadığım için kendimi şanslı saymalıyım.

Adam'dan bu kadar yeter. İki haftadır ilk izin günümün tadını çıkarmak istiyorum.

İleride bir fırın görüyorum – Pirates Pastries. Logosu çok sevimli – dümeninde oklava olan bir korsan gemisi ve siyah direğinde bir cupcake. Şimdi içeri girmem gerek.

Burası şeker, kahve ve çikolata kokuyor. Cennet gibi. Tezgaha yaklaştığımda bir kadın "Dakota Bell" diyor.

"Sonunda geldin."

"Şey... Adımı nereden biliyorsunuz?"

Gözlerini deviriyor. "Burası Smuggler's Hideaway. Burada herkes her şeyi bilir."

Tanrım. Umarım olmaz. Herkes ölen kocamın ne kadar pislik bir adam olduğunu fark ettiğinde kuyruğumu kısıtırıp kaçmak istemiyorum.

"Kim olduğunu bilmiyorum."

O sırttı. "Küstah. Hoşuma gitti. Ben Parker. Fırınıma hoş geldin.

fırın."

"Fırıncı mısın?" O başını sallar. "Harika. Ben pişirmeyi bilmiyorum. Ama bu benim . Mikserler ben yanlarında olduğumda çıldırıyor."

Kız kıkırdar. "Fırın ürünleri ihtiyacınızı karşılamaktan mutluluk duyarım." Vitrine doğru işaret eder. "İstedığınızı seçin. Müstakbel."

"Ödeyebilirim." Henüz meteliksiz değilim.

"Bu, Smuggler's Hideaway'e hoş geldin hediyem. Ayrıca, benim tatlılarımdan birini tattığınızda, tekrar geleceksiniz." Göz kırpar.

Burnumu kırııştırıyorum. "Muhtemelen gelmemeliyim. Zaten var olan kıvrımlarımdan daha fazlasına ihtiyacım yok. Ama iyi bir kurabiyeye karşı koyamıyorum."

Vitrinden bir kurabiye alır. "Bu Blackbeard'ın intikamı kurabiyesi. Bayılacaksın."

"Blackbeard'ın intikamı mı?"

"Adadaki her şey denizkızı veya kaçakçı temalı." Burun kıvrırım.

"Deniz kızları hakkında her şeyi biliyorum."

"Merak etme. Deniz kızları sadece yazın yaklaşık altı hafta süren Denizkızı Karaoke sezonunda ortaya çıkarlar."

"Denizkızı Karaoke sezonu mu?"

"Evet. Sen bunu kaçınmalısın kaçınmalısın *Bootlegger* bar yaz yaz bitene kadar."

Rüyalarımın barlara gitmek için vaktim var. "*Bootlegger* mı? Kaçakçı teması konusunda şaka yapmıyormuşsun."

"Hayır." Tezgahın üzerine kurabiye tabağını koydu. "Ne tür kahve istersiniz?"

"Kafeinli her şey benim favorimdir."

"Çift espresso geliyor." Beni masaya doğru yönlendirir. "Git. Otur. Kahveni getiririm."

Pencerenin önündeki bir yere oturuyorum. İnsanların geçişini izlerken kurabiyemi ısıyorum. Havayı tattığımı fark ediyorum ve kurabiyemin yarısının düştüğü gömleğime bakıyorum.

Parker bana bir peçete uzattı. "Bu en iyilerimizin başına bile gelir."

"Ama bana sürekli oluyor," diye mırıldanıyorum kırıntıları silerek. Tek başardığım şey devasa bir çikolata lekesi yaratmak.

"Ne oldu sana?" diye sorar karşımda oturan kadın.

"Bir kurabiye bana saldırdı."

"Böyle şeyler olunca insan nefret ediyor." Kahvemi yudumlarken inliyor.

"Mmm... Parker, ben de bunlardan bir tane alayım."

Kupayı masanın üzerinden ona doğru kaydırırım. "Seninkini alabilirsin.

benimki

"Sana bir tane daha yapayım," diyor Parker ve uzaklaşıyor.

ni

"Teşekkürler." Kadın bana kupayla selam veriyor. "Benim kadar

alabilirsi

n."

ihtiyacım yoktu herhalde," demeye başlıyorum, ama kendimi

uzaklaş

durduruyorum

. bunu."

Kendimi durduruyorum. Bu yabancıya alaycı davranmam için bir neden yok. Onu tanımıyorum. Belki de benim kadar kafeine ihtiyacı vardır.

"Neden bu kadar kafeine ihtiyacın var?" diye soruyorum.

"Patronum beni bütün gece uyutmadı."

"Patronun kim? Dur biraz. Sen kimsin?" "Ben Blossom.

Senden önce gelen yeniyim."

"Ben Dakota," diyorum, onun benim adımlı zaten bildiğinden şüphelenmeme rağmen. "Burada herkes herkesin işini biliyor mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Neredeyse öyle. Alışyorsun. Şahsen, markete gidip tek bir dostça yüz bile görmemektense bunu tercih ederim."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," diye mırıldanıyorum. Mısır gevreği reyonundaki herkes sana ters ters bakarken ya da kasada bekleyen kadınlar senden kaçmak için başka kasaya geçerken market alışverişi hiç de eğlenceli olmuyor. Ama market alışverişini çok daha hızlı hale getiriyor.

"Kahveniz hazır," diyor Parker, buhar çıkan bir fincanı önüme koyarken.

"Teşekkür..." Onun cebinden tüylü bir kafa çıktığını fark edince sözüm yarım kalır. "Cebinde bir köpek yavrusu mu var?"

"Gizli kalman gerekiyordu," der hayvanı cebinden çıkarırken ve onu kucaklarken.

"O köpek değil," diyor Blossom. "O bir su samuru. Adı Viking."

"Kız su samuruna Viking mi ad verdin?" diye soruyorum. "Teknik olarak, o benim değil."

"Su samuru bakıcılığı mı yapıyorsun? Su samuru bakıcılığı diye bir şey var mı? Nereye kaydolmam gerekiyor?" Viking'i okşamak için elimi uzattığımda soruyorum.

Küçük yaratık avucuma yaslanıyor. "Çok sevimli. Neden senin değil?"

"O kasabanın maskotu."

"Kasabanın maskotu mu var? Canlı bir maskot kasaba için ne yapar ki? Beyzbol maçında ilk atışı yapamaz herhalde."

Blossom kıkırdar. "Maskotların spor etkinliklerine katılmaları kesinlikle yasaktır."

"Ciddi misin?"

"Patronumu suçluyorum."

Bu, patronundan ikinci kez bahsettiği zamandı. Resmen meraklandım. "Patronun kim?"

"Paisley. Kasabadaki *Five Fathoms* bira fabrikasının ortaklarından biri."

"Maskotların spor etkinliklerine katılmasının yasak olması onun suçu mu? Kafam karıştı."

Parker kıkırdar. "Smuggler's Hideaway'e hoş geldin. Adadaki her kasabanın bir maskotu var. Smuggler's Rest'in maskotu Viking. Rogue's Landing'in maskotu Rogue, rakun. Pirate's Perch'in maskotu ise Plank, papağan. Her yaz, kasaba sakinleri başka bir kasabanın maskotunu çalmaya çalışır."

"Neden? Ve nasıl? Rakunlar kötüdür."

"Bu uzun süredir devam eden bir gelenek. Başka bir kasabanın maskotunu çalmayı başaran kişi, sonsuza kadar bununla övünme hakkına sahip olur." Parker burnunu Viking'in burnuna sürter. "Ama kimse seni çalmayacak, değil mi?"

"Kimsenin onu çalmasını istemiyorsan, su samurunun yerini gizli tutman gerekmez mi?"

Kız, Viking'in burnuna hafifçe vurur. "Viking'in burada olması bir sır olmalı, ama bu küçük haylaz sürekli kurabiyelerimi çalıyor."

"Onun için bir kafesin yok mu?"

Parker dudaklarını büzüyor. "Kimse Viking'i köşeye sıkıştırmaz."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bu deyimin, kurabiye çalan bir su samuru ile ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Blossom ellerini uzatır. "Onu tutabilir miyim? Çok sevimli."

Parker Viking'i Blossom'un ellerine koyar. Ama küçük haylaz orada kalmaz. Masaya atlar ve tabağıma yönelir. Tabağın boş olduğunu fark edince havayı koklar ve bakışları tişörtüme takılır.

Masadan uzaklaşıyorum ama yeterince hızlı olamıyorum. Viking kucağıma atlıyor ve tişörtümün altına giriyor. Tişörtümün içinden yukarı tırmanıyor ve başını yakamdan dışarı çıkarıyor.

Onu okşuyorum. "Sen bir baş belasısın." Burnunu öpüyorum. "Dünyanın en sevimli baş belası."

Parker inler. "Şimdi, insanların tişörtlerinin altına atlamamanın normal olduğunu düşünecek."

Ona su samurunu uzattım. "Belki de kafes konusunu yeniden düşünmelisin konusunu yeniden düşünmelisin."

Mutfaktan bir zil sesi geliyor. "Hemen dönerim."

O duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, Blossom eğilip fısıldar, "Bence Viking'i çalmalıyız." "Viking'i çalmak mı?"

"Parker'ı duydun, sonsuza kadar övünme hakkımız olur. *Rumrunner*'da bedava içki alırsın kesin."

"*Rumrunner* ne?"

"Gizli bir bar. İlk kızlar gecesi için oraya gideceğiz." Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"İlk kızlar gecesi mi?"

"Evet." O gülümser. "Kararımı karar biz gidip gidip olacağımıza en

olacağız."

"Ya benim zaten en iyi arkadaşım varsa?"

En iyi arkadaşım, kocamın fahişelere ve kumar oynamaya meraklı olduğunu öğrendiğinde ama Blossom'a bu üzücü hikayemi anlatmayacağım. Üzücü hikayeler, çok fazla kozmo içip ağzını kapalı tutmayı unuttuğun geç saatler için vardır. Güneşli günlerde korsan temalı bir fırında oturup lezzetli tatlılar yiyip sevimli bir su samurunu okşarken anlatılacak şeyler değildir.

"Onun adını *Rumrunner*'ın konuk listesine ekleyeceğiz."

"Konuk listesi mi?"

"*Rumrunner* gizli bir bar. Konuk listesinde değilsen, bir bilmeceyi çözmen gerekir." Burnunu kırıştırdı. "Bilmeceleri sevmem."

"Ben bilmece çözmeyi severim."

"Peki. Bilmeceyi cevaplayabilirsin. Sen cevabı bulana kadar ben içeride ikinci kadeh kaçak içkimi içiyor olacağım."

"Ay ışığı?"

"Ada bununla ünlüdür."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ada neyle ünlü değil ki?"

bir şey yok mu?"

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Anlamaya başladın."

Sıcaklık içimi doldurur. Söylediklerinin yarısını anlamadım ve gizli bar ve canlı maskotlar konusunda kafam karıştı, ama umurumda değil. Bugün bir arkadaş edindim.

Umarım kızlar gecesi için harcayacak param olmadığını anladığında da arkadaşım olarak kalır.

Bölüm 6

"Bundan böyle ofiste şakalar yasaktır." ~ Rhett

Rhett

"Dakota," diye homurdanarak masasının önünden geçerken selam veriyorum.
O gülümser bana gülümser ve gülümsüyor yeşil
gözleri parlıyor. "Günaydın."

Gözlerimi ona dikiyorum. Neden bu kadar nazik davranıyor? Bir şey mi planlıyor?

Bana göz kırpmıyor. "Yardımcı olabilir miyim? Teknik olarak, ben Eli'nin çalışanıyım, damıtımevinin çalışanı değilim, ama yardımcı olmaya çalışabilirim."

Ah, şimdi anlıyorum. Kazandığını sanıyor. Karşısında kimin olduğunu bilmiyor.

Ofisime gitmeden önce homurdandım.

"Homurdanmak cevap değildir," diye arkamdan bağılıyor. Cevap olarak kapımı kapatıyorum.

Bu sabah Dakota'nın gizemini çözmek için vaktim yok. Üç aylık raporları bitirmem gerekiyor. Kollarımı sıvayıp işe koyuluyorum.

"Ne oluyor?" diye bilgisayarına mırıldanıyorum. Geri tuşuna basıp "rapor" kelimesini yeniden yazıyorum ama yazmayı bitirir bitirmez "rapor" kelimesi "muz" oluyor.

İkinci çeyrekte, Buccaneer's Whiskey & Distillery, gelir, brüt kar ve net karda kayda değer artışlarla güçlü bir finansal performans sergiledi. Bu banana, temel finansal göstergeler, gider kategorileri ve satış performansı hakkında derinlemesine bir analiz sunuyor.

"Bu muz mu? Rapor olması gerekiyordu. Bilgisayarımın nesi var? KAI!"

Kardeşim yine bana şaka yaptıysa, onu viski fıçısına atacağım ve Jaxon beni durduramayacak.

"Ne haber, tatlım?" Kai ofisime girerken soruyor. Bilgisayarımı işaret ediyorum. "Ne yaptın?"

Topukları üzerinde geriye doğru yuvarlanır. "Sence ne yaptım?"

"Soruma cevap ver," derim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsam soruna cevap veremem."

Ayağa fırlarım. "Ne yaptığını biliyorsun. Şimdi, monitörümle kafanı parçalamadan önce düzelt şunu."

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Şimdi. Şimdi. Şimdi. Ofiste şiddet uygulayacağınla tehdit etmemelisin. İnsan kaynakları departmanı her türlü şiddet eylemini hoş görmeyecektir."

"İyi ki insan kaynaklarından sorumlu benim ve neyin şiddet olup neyin olmadığını ben karar veriyorum."

O iç çeker. "Ne üzücü. Yine gücünü kötüye kullanıyorsun."

"Gücümü kötüye kullanmıyorum. Şimdi bilgisayarımı tamir et. Senin aksine benim yapmam gereken işler var."

Kaşlarını çatıyor. "Benim yok mu?"

"Zamanında olmanın ne demek olduğunu kışına

"

"Zaman kavramını kabul etmememin ne alakası var?"

Ellerimi saçlarımla arasına sokup uçlarını çekiştiriyorum, sonra kardeşime saldırıyorum. Annem, onun değerli bebeğine zarar verirsem beni dövdürür. Değerli bebekmiş, hadi oradan.

"Zaman, modern toplumun insanı ezmek için icat ettiği bir kavram değildir," diyorum sertçe.

Kai kollarını göğsünde kavuşturur. "Toplum beni zamana uyan bir koyun haline getirmeye çalışmıyorsa neden her yerde saatler var?"

Yeter artık. Annemin ne yapacağı umurumda değil. Kai'yi pencereden dışarı atacağım. Birinci kattayız. Hayatta kalır. Birkaç çürük olur ama çürükler karakteri güçlendirir.

Zane ofisime girer. "Ne oluyor?"

Kai beni işaret eder. "Yaşlı adam sinir krizi geçiriyor." "Ben yetişkin bir adamım. Sinir krizi geçirmiyorum."

Zane beni inceliyor. "Yüzün kızarıyor, gözlerin şişiyor ve boynundaki damar atıyor. Bence bu sinir krizinin klasik tanımı."

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Sinir krizi geçirmiyorum

."

Zane ve Kai birbirlerine bakıyorlar. "Sinir krizi," diyorlar diyorlar.

"Bilgisayarımı tamir et!"

Kai ellerini kaldırır. "Ben bilgisayar uzmanı değilim."

Masamı işaret ediyorum. "Ama bilgisayarımı mahvettin."

Omuzlarını silkiyor. "Jaxon'a bir bakmasını isteyebilirim. Muhtemelen bilgisayarlarla ilgili bir kılavuzu okuyup birkaç saat içinde bir roketi

fırlatabilir."

"Ama bunu yapmak ister mi?" diye sorar Zane. "O viski karıştırmaya oldukça takıntılıdır."

"Şikayet etmiyorum. Bizim viskimiz en iyisidir."

Kaşlarımı çatıyorum. Neden viski hakkında konuşuyorlar da bilgisayarımı tamir etmiyorlar?

"Will bana lütfen dur konuşmayı konuşmayı konuşmayı ve düzelt bilgisayarımı tamir edebilir misin?"

Zane adım daha bilgisayarına masama masama "Ne sorun var ?

"Hiçbir şey ters görünmüyor."

"Birisi," diye homurdanıyorum, "otomatik düzeltmeyi bozmuş."

"Gerçekten mi?" Kai kaşlarını kaldırır. "Otomatik düzeltme ne ne yapıyor?"

"Bunu biliyorsun. Ne zaman 'rapor' yazsam,

"

Kai kahkahayı bastırıyor. "Harika."

"Ah dostum." Zane sırtıyor. "Keşke bunun övgüsünü ben alsaydım." "Miles!" diye bağıyorum.

Dakota ofisine girer. "Miles burada değil. Dalgaların adını çağırdığını söyleyen bir mesaj bırakmış."

Masamdan anahtarlarımı alıyorum. "Ona adını çağırmanın ne demek olduğunu göstereceğim."

Kapıya doğru yürüdüm.

"Merak ediyorum," diye başlar Dakota ve ben dururum.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Kardeşlerinden birinin sana şaka yaptığını, çünkü sana sürekli şaka yaptıklarını mı düşünüyorsun? Yoksa kadınların aptal olduğunu düşünen erkeklerden misin?"

Kaşlarımı çattım. "Kadınlar aptal değildir."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Yine de bir kadının otomatik düzeltme özelliğini bozabileceğini düşünmüyorsun."

"Ben öyle demedim..." Ne demek istediğini anlayınca sözümü kesiyorum.

"Sen mi?" O başını sallar. "Bilgisayarımı kurcaladın mı?"

Burnunu kırıştırır. "Karıştırdım diyemem." "Karıştırmak cinsel bir anlam taşıyor," der Kai.

Dudakları büzülür. "Cinsel mi?"

Dakota'nın o güzel papyon dudaklarından çıkan "cinsel" kelimesini duyunca neredeyse inleyecektim. O dudaklara kendi dudaklarımla dokunmayı çok sık hayal etmiştim. Tadı nasıl acaba? Her ne olursa olsun, bağımlılık yapıcıdır eminim.

"Yüce ve Kibirli Bey'i yerine oturtmanın cinsel bir yanı yok."

Onun sözleriyle onu tatma düşüncelerim uçup gitti. "Bunu sen mi yaptın?"

Gözlerini kırptırır. "Zor olmadı."

Penisim seğiriyor. Dudaklarından çıkan "zor" kelimesinden hoşlanıyor. Ona ne kadar zor olabileceğini göstermek istiyor.

Burun deliklerim genişledi. "Bilgisayarına bulaştın ve zamanımı boşa harcadın."

Ellerini beline koyar. "Belki bu sana, kullandığım arabayı beğenmediğin için kovabileceğin bir aptal olmadığımı öğretir."

"Senin araban hakkında tek kelime bile etmedim." "İma ettin, patron."

Kai kıkırdar. "Otoriter. Bu isim sana yakışıyor."

Ona ve Zane'e sert bir bakış attım. "İkiniz de hemen buradan gidin!"

"Üzgünüm, patron. Yapamayız." Zane elini yüzüme doğru salladı. "Neredeyse felç geçirecekmişsin gibi görünüyorsun. Bu tatlı, masum kadını seninle yalnız bırakamam."

Tatlı ve masum mu? Dakota kurnaz ve bizden sır sakladığı çok açık. Bir kadının buraya gelip, aile olarak kurduğumuz işi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kimse bu aileyi yok edemez. Babamız bile.

"Arkamdan iş çevirip beni kovdurmaya çalışmayacağına söz ver, ben de bilgisayarını tamir edeyim," diyor Dakota.

"Bilgisayarımı tamir etmelisin çünkü ben öyle dedim."

Omuzlarını silkiyor. "Bana ne zararı var ki," diyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Dur!" diye emrediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beni kontrol etmeye çalışan erkeklerden "Seni seviyorum!" diye bağırır Zane.

"Ben de seni seviyorum," diye onaylar Kai. "Rhett'in ne kadar kontrolcü olduğunu şikayet ettiğimizde herkes abarttığımızı düşünüyor."

"Son kez söylüyorum, sana yatağını yapmanı emretmem kontrol etmek değildir."

Zane burnunu kırıştirir. "Bunun ne önemi var anlamıyorum. Geceleri yine yatakta yatıyorsun ve yine kırışıyor. Ne anlamı var?"

"Herkes, dikkatimi dağıtmayı kesin. Dakota, Eli'ye söylemeden önce bilgisayarımı tamir et."

"Ne söyleyeceksin?" Eli odaya kafasını sokarak sorar. "O," parmağını Dakota'ya doğru uzatırım, "otomatik düzeltme özelliğimi bozdu." otomatik düzeltme özelliğimi bozdu."

"Ve ona, arkamdan işimi kaybetmem için uğraşmayı bırakırsa sorunu çözeceğimi söyledim."

Eli ona gülümsedi. "Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Ne oluyor? Bilgisayarımı kurcaladığı için ona bağırılmayacak mısın?"

Eli bana kaşlarını çatı. "Onu kovdurmaya çalıştın. Senin yaptıklarını sessizce kabul edeceğimi mi sandın?"

"Her neyse." Masamı işaret ettim. "Bilgisayarımı düzelt."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Beni bir daha kovdurmaya çalışmayacağına söz ver."

"Seni kovdurmayağıma söz veriyorum," diyorum sertçe.

Eli'ye onun işi hakkındaki endişelerimi dile getirme hakkımı saklı tutuyorum. Kimsenin bu aileyi kötüye kullanmasına izin vermeyeceğim. Kardeşlerimi korumak benim görevim, ne kadar sinir bozucu olsalar da.

Ve koruma görevlerimdeki ilk görevim, Dakota'nın sakladığı sırları ortaya çıkarmak.

Bölüm 7

*"Dorothy, Oz Büyücüsü'nde böyle hissediyorsa, ben Kansas'a asla gitmeyeceğim." ~
Dakota*

Dakota

"Listeyi bitirdin mi?" diye soruyor Eli.
Klipsli tahtamı kaldırıyorum. "Hepsi bitti."

"Güzel." Omzumu sıkıyor. "Eve git ve kendini güvende tut. Bu büyüklükte bir kasırga çok fazla hasara neden olabilir." "Ama evler güvenli değil mi?"

Atlantik kıyısındaki bir adaya taşındığımda kasırga olasılığını düşünmemiştim. Ama şimdi keşke düşünseydim diyorum. Çünkü rüzgârın sesi beni çok korkutuyor ve kasırga henüz gelmedi bile. Birkaç saat içinde karaya ulaşması beklenmiyor.

"Elbette öyle. Smuggler's Hideaway'de 1970'ten sonra inşa edilen tüm evler kasırgalara dayanacak şekilde yapılmıştır."

1970 mi? *Mermaid Motel* 1950'lerden kalma. Güvenli değil mi?

Sadie tüm konukları tahliye etti, ama süitimde tamamen güvende olacağımı garanti etti. Konuklar güvende değilse, ben neden güvende olayım? Soruma cevap veremedi.

Zorla gülümsedim. "Harika. Çantamı alıp kapıyı kilitleyeceğim. Sen git."

"Yardımanın için teşekkürler Dakota. Sen olmasan bunu başaramazdık."

Sırıttım. "Ben olmasam kaybolurdunuz."

"Kendine iyi bak," dedi ve ayrıldı.

Çantamı ve anahtarlarımı alıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu sağlam binanın korumasını terk edip, var olan en ince duvarlı motelde kalmak istemiyorum, ama başka seçeneğim var mı?

Hiçbir şey. Çıkmak için kapıyı açıyorum. Rüzgar yüzüme çarpıyor ve kapı binanın yan tarafına çarpıyor. Kahretsin. Bu düşündüğümünden daha kötü.

Rhett, korunmak için kapıyı tahta ile kapatmamız gerektiğini savunuyor, ama Eli binanın kasırga geçirmez olduğunu ve kapının korunmasına gerek olmadığını ısrarla söylüyor.

Kasırga geçirmez mi? Hatırlatma, bilmem gereken tek şey. Kapıyla mücadele ediyorum ama sonunda kazanıyorum. Kapı nihayet kapandığında, dışarıda otoparkta değilim. İçerideyim. Umarım burada güvende olurum.

Google'a göre, en alt kattaki küçük bir odaya sığınmam gerekiyor. Kendimi dışarıdan olabildiğince çok duvarla ayırmam gerekiyor.

Eli'nin ofisindeki dolap bunun için mükemmel olmalı. Eli'nin ofisine gitmeden önce, dinlenme odasından su şişeleri ve protein barları, Miles'ın ofisindeki kanepeden bir battaniye ve masamdan bir el feneri alıyorum.

Eli'nin paltolarını ve yedek takım elbiselerini ofisindeki sandalyelerden birinin üzerine dikkatlice yerleştiriyorum, sonra kendime bir battaniye kalem yapıp fırtınanın geçmesini beklemek için yerleşiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bu soru ile irkilirim ve gözlerimi açarım. Gözlerime bir ışık vurur ve hemen tekrar kapatırım. "Ne? Kim?"

"Dakota," diye mırıldanıyor Rhett ve ben gözlerimi zorla açıyorum. El feneri artık yüzüme doğrultulmuş değil. Önümde diz çökmüş. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bitti mi?"

"Fırtına mı?"

"Rüzgâr çok şiddetliydi ve çok gürültülüydü." O iç çekiyor.

"Hayır, bitmedi."

"Dışarıda kasırga varsa burada ne yapıyorsun?"

"Polis, otoparkta terk edilmiş bir araba olduğunu bildirdi.

"

"Arabamla dalga geçme."

Ellerini kaldırır. "Yapmayacaktım." Sırıtarak gülümser. "Ama o eski kalıntı otoparkta ölse hiç şaşırmazdım." Nefesimi tutarım. "Öyle bir şey söyleme. Matilda eski değil." Kıkırdar. "Matilda mı? Arabana isim mi koydun?"

"Matilda cesur anlamına gelir."

Arabayı satın aldığımda kendimi pek cesur hissetmediğim için, ona Matilda adını vererek kendimi cesur olmaya zorladım. Başarana kadar numara yap.

"Matilda ne kadar cesur olursa olsun,

."

"Zaten kasırga varken dışarı çıkmayı planlamıyordum."

Hayır, teşekkürler. Battaniye kalemimde iyiyim. Fırtına başlamadan önceki rüzgarlar yeterince korkutucuydu.

Omzuma hafifçe dokundu. "Kenara kay." "Neden? Burada rahatım."

"Dolap kapısını kapatırsak daha güvenli olur."

"Biz mi? Ne diyorsun sen?"

"Fırtınada dışarı çıkamam." "Ama sen fırtınada dışarı çıktın."

Gözlerini kaçırır. "Çünkü senin için endişelendim."

Gözlerimi kırpttırırım. "Benim için endişelendin mi? Ben kovulduğumda zafer partisi düzenleyecek olan adam için mi?"

"Planladım demem. Mekan kiralamak sayılır mı?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Umarım depozito yatırmamışsındır, çünkü ben kovulmayacağım."

Omuzlarını silkiyor. "Depozito iade edilebilirmiş."

Şaşırmış gibi yapıp ağzımı açık bırakıyorum. "Rhett Raider, şaka mı yaptın?"

"Şaka yapabilirim."

"Gerçekten mi? Kardeşlerin senin bir robot olduğuna inanıyor."

"Kardeşlerim pislikler."

Ona dirsek atarım. "Ailen hakkında böyle konuşma."

Aileler özeldir."

En azından, öyle olduklarını varsayıyorum. Hiç ailem olmadı. Beni yanlış anlamayın. Yetimhanede büyümek korkunç bir şey değildi. En azından benim için öyle değildi. Sıcakkanlı ve şefkatli koruyucu ailem var mıydı? Hayır, yoktu. Ama onlar bana yemek yedirip giydiren ve ödevlerimi yapmamı sağlayan iyi insanlardı. Ayrıca, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok koruyucu çocukları vardı. Sarılmak veya kucaklamak için zamanları yoktu.

Rhett iç çekerek kalçasını kullanarak beni dolaba doğru itti. Vücudunun dokunuşu beni sıcak ve bulanık hissettirdi. Bunu görmezden geldim. Erkekleri değerlendirmekte açıkça kötüydüm. Paralarımızı kumarda kaybeden eski bir koca ve beni kovmak isteyen bir adam. Erkekleri değerlendirmekte tamamen kötüydüm.

Rhett içeri girer girmez kapıyı kapatır ve ortalığı aydınlatmak için yere bir fener koyar.

"Yiyecek bir şeyin var mı? Açlıktan ölüyorum."

Yiyecek çantamı alıp kendime sıkıca sarıyorum. "Olmaz. Beş dakikada erzakımı bitirirsin ve fırtına ne kadar sürecektir belli olmaz."

"Benim domuz olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, kaslarının kasları olduğunu ve yakıta ihtiyaçları olduğunu söylüyorum." yakıta ihtiyaçları var."

Ve o kaslara dokunmak istediğimi söylemiyorum. Ya da izlerini takip etmek istediğimi. Onları dilimle. Hayır. Ben değil. Erkekler konusunda berbat zevkime ilişkin yukarıda bahsedilen yoruma bakın.

O, pazılarını esnetir. "Etkilendin mi?"

"Kaslardan çok beyinlerden etkilenirim." Kaşlarını oynatıyor. "Ya ikisine de sahip olursam?"

"O zaman, bir içki fabrikasının finans müdürü olsan bile muzlar hakkında bir rapor yazmazdın."

"Çünkü biri bilgisayarımı kurcaladı."

Gözlerimi devirdim. "Eğer zekan olsaydı, nasıl düzelteceğini bilirdin.

Çok basit."

"Gerçekten çok mu basit?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Çok basit. Bir bebek bile yapabilir."

"Bir bebek bunu yapabilir mi?"

Kaburgalarımı gıdıklıyor ve ben kıkırdıyorum. Her zaman çok gıdıklanırım.

"Kes şunu." Ellerini itiyorum. "Gıdıklama. Altıma işeyeceğim."

Donup kalır. "Dolapta sıkışıp kaldığımızda altımıza işeyemezsiniz

"İyi ki tanıdığım herkesten daha güçlü bir mesanem var."

"Neyse ki tanıdığım herkesten daha güçlü bir mesanem var." Gözlerini bana diyor. "Gıdıklanırsam altıma işeyeceğini söylemiştin

"

"Seni durdurdum, değil mi?"

"Ama artık gıdıklanacağını biliyorum."

"Ve ben de senin çiş kokusundan korktuğunu biliyorum."

O homurdanır. "Beş erkek kardeşim olsaydı, sen de . Uyurken elini ılık suya sokmak seni işemeye zorlamaz. Ama kardeşini yatmadan önce bir galon su içmeye ikna edip, bütün gece tuvalete gitmemesi için onu kışkırtmak zorlar."

Burnumu kırıştırırım. "İğrenç. Kim yatağı ıslattı?"

"Kai, ama ona benim söylediğimi asla söyleme. Gizlilik için kan yemini ettik."

"Neden gizlilik için kan yemini ettiniz ki? Bu çok iyi bir alay konusu."

"Kai bize gizlilik yemini ettirdi, yoksa annemize fırını kırdığımızı söyleyecekti."

"Fırını nasıl kırdınız? Ben de birçok kez yemek pişirirken kazalar yaptım ama hiç fırını kırmadım. Mikrodalgayı kırmış olabilirim ama fırını asla."

" hatırlat kaldır mikrodalga kırmak oda."

Ona bir tokat attım. "On yaşındayken mikrodalgayı kırmıştım. Kimse mikrodalgaya alüminyum folyo koyulmaması gerektiğini söylemedi."

Gözlerini devirir. "Çünkü bu herkesin bildiği bir şey." "Benim yaşadığım koruyucu ailede değil."

Yaklaşır. "Yetimhanede mi büyüdün?"

Kahretsin. Geçmişimden bahsetmek istemiyorum. Geçmişim, bakım evinden, bana değer veriyormuş gibi davranan ilk adamla yatağa atlamaya, onunla evlenmeye, paraya muhtaç bir dul olmaya kadar uzanıyor. Kimse benim acınası hikayemi dinlemek istemez. En azından ben istemiyorum.

"Rhett!" Eli bağırır. "Dakota! Neredesin?"

Rhett dolap kapısını açmak için diz çöküyor. "Buradayız."

Eli bize bakıyor. "Neden dolapta saklanıyorsunuz?"

"Kasırğa sırasında en güvenli yer burası olmalı," diyorum.

diyorum.

"Şanslısınız. Kasırğa bitti."

"Harika. Ben gidiyorum." Rhett'in üzerinden atlıyorum ve Eli bana yardım etmek için elini uzatır.

Kaslarımı gerip boynumu çevirerek, Rhett ile kim bilir ne kadar süre dolapta sıkışıp kaldığım için oluşan sertliği gidermeye çalışıyorum.

Benimle gülüp şakalaşan Rhett. Bana ailemle ilgili sırları anlatan Rhett. Vücudu bir ısı kaynağı olan Rhett.

Hayır. Hayır. Hayır. Kes şunu, Dakota. Seni kovmaya çalışan adama aşık olmaya başlama.

Ama belki artık beni kovmaya çalışmaz? Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Belki bu bir dostluğun başlangıcıdır.

Işıklar yanıp söner ve ışığın saldırısı karşısında gözlerimi kırıştırırım. Duvardaki saati fark ederim ve küfür ederim.

"Hay aksi. Saat bu mu oldu? Benim..."

Cümlemi bitirmeden aceleyle ayrılıyorum. Rhett ile aramızdaki ateşkes çok kırılgan. Hastalandığımı anlarsa, beni kovdurmaya çalışmaya devam edebilir. Ve benim sağlık sigortasına ihtiyacım var. Bir arkadaşına ihtiyacımdan daha fazla.

Bölüm 8

"Devam et. Ayakkabımı çal. Ne olacağını gör." ~ Rhett

Rhett

"Uğurlu tılsımını getirdin mi?" diye sorar Kai. Ben homurdanırım.

Miles parmağını bana doğru salladı. "Homurdanmak cevap değildir, Bay Yüce ve Kudretli."

"Ben Bay Yüksek ve Güçlü değilim," diye homurdanırım.

"Oh, özür dilerim. Kız arkadaşın Dakota'nın bu lakabı kullanabilecek tek kişi olduğunu fark etmemişim."

"Kız arkadaşım değil."

"Kasırğa sırasında Eli'nin dolabında samimi olduklarını duydum," diyor Zane.

"Eli'nin onları duşta çıplak yakaladığını duydum," diyor Kai. "Eli'nin duşunda çıplak değildik," diye homurdanıyorum.

Dakota ile hiç çıplak kalmadım. Ona dokunduğum tek zaman onu gıdıklamak içindi. Kaburgalarına zar zor dokundum ve penisim pantolonumdan fırlayacak gibi oldu.

Ama ona bir daha dokunmayacağım. Eli geldiğinde kaçtığına göre. Sır sakladığı çok açık. Ama bunlar ne? Ve bunlar şirketi mahvedecek mi? Ailemi? Aptal kardeşlerim onu çok sevdi bile, ama başka kimsenin onların kalbini kırmasına izin vermeyeceğim. Babamın yaptıklarından sonra olmaz. Bir daha asla.

"Poker oynayacak mıyız? Yoksa bütün gece Rhett'i Dakota konusunda kızdıracak mıyız?" diye sorar Jaxon.

Miles kolunu Jaxon'ın omuzlarına atar. "Merak etme. Bütün gece Eli'yi de Paisley konusunda takılacağız."

Eli, liseden beri Paisley'e aşık. Kasırğa, adadaki *Five Fathoms* bira fabrikasının ortağı olan Paisley'in bira üretim tesislerini mahvettiğinde, Eli hemen onun yanına koşarak distilehanedeki fazladan alanı kullanmasını teklif etti.

Bu alanı distilehanemizi genişletmek için kullanmayı planlıyorduk, ancak kasırğa ve yerel bira fabrikasının yardıma ihtiyacı olması bu planları askıya aldı. Benim için sorun değil. Eli'nin kendini öldüresiye çalışmak yerine Paisley ile meşgul olması beni mutlu ediyor.

Eli boğazını temizledi. "Burası benim evim. Benimle dalga geçersen seni kovarım."

Zane kahkahaya boğulur. "Sanki bizi dışarıda tutabilirsin de."

Eli ona sert bir bakış attı. "Bir daha benim spor salonumun penceresinden içeri girmeye kalkma."

Zane titrer. "Olmaz. Pencere çok küçük."

Kai bir anahtar demetini havada salladı. "İyi ki

Anahtarlar.

"Ve alarm kodu," diye ekler Miles.

Eli elini yüzüne sürer. "Benim alarm kodlarımı nasıl aldın?

alarm kodlarını nasıl buldun?"

"Bana soru sorma, ben de sana yalan söylemeyeyim," diye şarkı söyler Miles.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" Zane, ön kapıyı açan Jaxon'ı işaret eder

ön kapıyı açan Jaxon'ı işaret eder. "Dur tahmin edeyim, bizim inek kardeşim ailesi ile vakit geçirmek için çok fazla işi var."

Jaxon gözlüklerini çıkarır ve burnunu çimdikler. "Poker gecesine katılmam gerekiyor, ama poker oynamayacaksak, yapmam gereken işler var."

Eli kaşlarını çatır. "Sana bir asistan tutmam mı gerekiyor?" Jaxon somurtur. "Asistana ihtiyacım yok."

"Bu hafta zaten elli saat çalıştıktan sonra cuma gecesi de çalışman gerekiyorsa, bir asistana ihtiyacın var demektir. Pazartesi günü seninle Dakota'yı bir toplantıya davet edeceğim. Asistanın için gerekli şartları ona anlatabilirsin."

"Dakota'nın yardımına ihtiyacım yok," diye ısrar eder

Jaxon. "Ama Rhett'in var." Kai kaşlarını oynatır.

Ona doğru yürümeye başlarım. Kardeşlerimin Dakota hakkında yaptıkları alaylardan bıktım. Dakota'yı yatağımda istiyorum mu? Tabii ki istiyorum. O kadın, papyon dudakları, yeşil gözleri ve muhteşem kıvrımlarıyla çok seksi.

Ama açıkça yalancı olan kadınlarla vakit kaybetmem. Aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Kasırga sırasında dolapta mahsur kaldığımızda, gülüp şakalaştık ve bana bakım evinde büyüdüğünü anlattı.

Ama hepsi bir yanılsamaydı. Kasırga biter bitmez kaçtı. Çok sinsi davranıyordu. Neyin peşinde? Sırları neler? Öğrenirim.

Eli önüme geçer. "Kavga etmeyin. Bu cahilleri kontrol altında tutması gereken sensin, unuttun mu?"

Hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Babam ben on beş yaşındayken bizi terk ettiğinden beri bu benim tam zamanlı işim.

"Jaxon'ın tarafındayım. Poker oynamıyorsak, ben gidiyorum."

"Ama Nugget poker oynamak istiyor." Zane, doldurulmuş sincapını havaya kaldırır. Sincap, tabii ki kovboy şapkası takmaktadır. Ne de olsa bu Zane.

"Nugget, Bay Crisp tarafından dayak yiyor." Kai, Bay Crisp adını verdiği turşunun bulunduğu kavanozu kucaklar. Turşu, görünüşe göre bilge ve poker bilgisiyle doludur.

Miles , tavşanının ayağı sallanıyor. "Hopper bu gece şanslı tonight."

Zane ayağı işaret ediyor. "Hopper tavşan değil. Hiçbir tavşanın bu kadar büyük ve yumrulu bir ayağı yoktur."

"Kovboy şapkası takmış bir adamın elinde sincap tutan adam diyor."

Zane sincapı kucaklar. "Nugget ile dalga geçme. O nazik bir ruh."

Eli iç çeker. "Şanslı eşyalarla poker oynamak kimin fikriydi? oynamak kimin fikriydi?"

Miles parmağını ona doğru salladı. "Şanslı şanslı olan adam diyor."

"Çünkü o dişler, sen küçükken seni çok korkutuyordu. Dişlerini fırçalatmanın tek yolu buydu."

Eli, Miles'ı, Kai'yi ve Zane'i evin içinde kovalarken onlara dişlerini gösterirdi. Korkudan birden fazla pantolon ıslatıldı.

Zane, Miles'a dirsek atar. "Yalnız bir bowling ayakkabısından iyidir bir çift diş."

"Beni bu işin dışında bırakın," diye ısrar ettim.

"Tek ayakkabı biraz komik," diye ekler Miles.

"Siz bok çuvalları diğer ayakkabımı çaldığınız için, bu tek ayakkabıyla birinci sınıfta bowling şampiyonasını kazandığımı bilmenizi isterim."

Kai gözlerini genişletir. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Asla birinin ayakkabısını çalmazdım."

Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Bu yüzden onu yatağının altında buldum."

Ellerini havaya kaldırır. "Bana komplo kuruldu. Onu oraya ben koymadım oraya ben koymadım."

"Nereye koydun?"

"Yani, o ayakkabı hiç bende değildi. Ben almadım."

Yalan söylüyor. Küçük hırsızı ayakkabımla kaçarken yakaladım. Ama onu kovalayacak vaktim yoktu çünkü bowling şampiyonasına geç kalmıştım. Bowling salonunda başka bir ayakkabı kiralayabileceğimi düşündüm. Ama kiralık ayakkabı kalmamıştı. Bir ayağımda çorapla oynadığım halde yine de kazandım.

Eli sırtıma vuruyor. "Bu tartışmayı asla kazanamayacaksın."

Bunu bilmiyor muyum sanki. "Hadi poker oynayalım."

Eli'yi koridordan geçerek oyun odasına kadar takip ediyoruz. En büyük ağabeyimin servetini kıskanmıyorum. Kapalı yüzme havuzlu ve on bir misafir odası olan lüks malikanesi olabilir. Ama bu oda? Bu oda için kardeşlerimle kavga ederdim.

Duvarlar panellerle kaplı ve koyu yeşil renge boyanmış. Bir duvar boyunca bir bar var ve – bu benim milyarder kardeşim olduğu için – hayal edebileceğiniz her türlü lüks viskiyle dolu, bizim *Buccaneer's Whiskey* de dahil. Odanın karşı tarafında iki deri kanepeler var. Tabii ki, maçı izlemek için büyük bir televizyon da var. Odanın ortasında oyunlar var – altı kişinin oturabileceği büyüklükte bir poker masası ve bir bilardo masası.

Eli bara yönelir. "Herkes ne içmek ister?"

Blackbeard's Reserve mi?"

"Ben *Siren's Call* istiyorum," diyor Zane.

Jaxon dudaklarını büzüyor. "Çok fazla içmeyin. Romdan daha serttir."

Zane inler. "Herkes benim çok fazla rom içtiğim zamanı hatırlatmayı keser mi? Her biriniz bir zamanlar çok fazla içmişsinizdir."

Miles burun kıvrır. "Ama biz iki gün boyunca Malibu Rom içip kustuktan sonra bütün evi hindistan cevizi kokusuyla doldurmadık."

"*Lanetli Hazine* olsun o zaman." Eli, poker masasına bir şişe viski koyar.

"O kadar iyi bir viski ki, hayaletli bir sırrı olabilir. Kendi kendime söyleyeyim, fena bir slogan değil." Zane parmaklarını gömleğiyle siliyormuş gibi yapar.

Miles gözlerini devirir. "Evet, evet, evet. Sen bu markanın arkasındaki pazarlama dahisisin."

"Benim bir dahi olduğumu fark etmen iyi."

Miles elini kaldırır ama ben bileğini tutarım. "Poker masasında vurmak yok."

"Sıkıcısın." Miles elini çekip bir bardak viskiye uzanır.

Eli kadehini kaldırır. "Kaçakçılara. Gizli yudumların ve gizli zulaların ustalarına."

"Teşekkürler bana bizi
bitiririz

partiyi partiyi devam ettirdiğin biz
Kaçakçıların Sığınağı'nın şerefine hep birlikte

kadeh kaldırıyoruz.

Ateş yemek borumu yakarken zorlukla yüzümü buruşturmamayı başardım. Bir içki fabrikası sahibi olmama rağmen, pek içki içen biri değilim.

Jaxon, Chia Pet'ini masanın üzerine koyar. "Hazırsak

"

"Elvis'in henüz kaybetme zamanı gelmedi," diyor Kai.

"Neden tırnak işaretleri kullanıyorsun? Chia Pet'im açıkça Elvis'e benziyor Elvis'e benziyor. Yarışmayı ben kazandım."

Miles kıkırdar. "Yarışmaya başka kimse katıldı mı?"

"Bugünün kaybeden ödülü nedir?" Eli, Jaxon ve Miles Chia Pet hakkında başka bir tartışmaya girmeden önce sorar. Bu aylık olarak tekrarlanan bir olaydır. Ve hepimiz bunu dinlemekten bıktık usandık.

"Kaybeden için tişörtler seçtim," diyor Kai.

"Tişört demek istemedin mi?" diye soruyorum. "Sadece bir tane olabilir kaybeden."

Kai sırtıyor. "Ama her tişört, kaybedenin kim olduğuna göre farklı.

O beni işaret eder. "Yüce ve Kudretli Bey için, üzerinde 'Dakota, benimle evlenir misin?' yazan bir tişörtüm var."

Ben homurdanırım. Sır saklayanla evlenmeyeceğim. Her gün ona ulaşma fikri beni ne kadar heyecanlandırırsa da. Bu olmayacak.

"Eli için tişörtün üzerinde 'Ben zenginim ve bunun farkındayım' yazıyor."

Eli somurtuyor. "Asla zengin olduğumu ilan eden bir tişört giymeyeceğim." zengin olduğumu söyleyen bir tişört giymeyeceğim."

Kai ellerini ovuşturur. "Pokerde kaybedersen giyersin."

Kart destesini alıp ambalajını açarım. Bu şakacılar kartlara işaret koymayacaklarına güvenilemeyeceği için her ay yeni bir deste kullanıyoruz. Onlar tepeden tırnağa dolandırıcılar.

Gözümün ucuyla Zane'in ayakkabıma uzandığını fark ettim. Elini ittim. "Ayakkabıma dokunma."

"Ama ayakkabını çalarsam, kaybedersin ve tişörtü giymek zorunda kalırsın "

"Dakota'ya evlenme teklif eden lanet bir tişört giymiyorum. Bir ilişkiye ilgi

duysam bile - ki duymuyorum -
bu Dakota ile olmazdı. Ama onun sakladığı sırları ortaya çıkaracağım. Ve bunu yaptıktan sonra, Eli onu kovmak için acele edecek.

Ve o da hayatımızdan sonsuza dek çıkacak. Midemin ekşemesini görmezden geliyorum. Böyle olması gerekiyor.

Bölüm 9

"Bana huysuz davran. Cesaretin varsa." ~ Dakota

Dakota

Kapı açılır ve Rhett'e gülümserim. "Günaydın." O da homurdanarak cevap verir.

"Sabahları uyanmakta zorlananlar için dinlenme odasında kahve var."

Bu sefer homurdanmaya bile tenezzül etmiyor. Masamın önünden bana bakmadan geçip gidiyor. Birisi sabahları pek uyanık değil galiba. Ben de sabahları pek sevmem ama moteldeki vardiyam gece yarısından sabah altıya kadar olduğu için henüz yatmadım.

Bu sabah işe gelmeden önce Pirates Pastries'e uğrayıp kahve içtim ve Viking'le biraz vakit geçirdim. Kafeinin etkisi en az bir saat sürer.

Umarım. Uyku düzenim tamamen bozuldu. İçki fabrikasından eve döndükten sonra beş saat uyumaya çalışıyorum. Sonra sekiz saat masamda çalışıyorum ve dörtten altıya kadar kestiriyorum.

Cumartesi günü bütün gün uyuyorum, pazar günü ise ev işlerini hallediyorum. Çok zorlu bir program. Bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Dikkatimi tekrar işe veriyorum. Eli'nin tüm e-postalarını okumak benim işim. Para, mentorluk, iş, yatırım ya da başka şeyler için yalvaran insanlardan tonlarca e-posta alıyor. Liste uzayıp gidiyor. Çılgınca. Zar zor yetişebiliyorum.

Bir saat sonra e-postaları bitirip dinlenme odasına gidiyorum. Bu, gördüğüm en güzel dinlenme odası – gerçek Baccarat kristal bardaklar var – ama karşılaştıracak pek bir şeyim yok. Bundan önce bir tesisat şirketinde çalışıyordum. Oradaki tezgah ve kahve makinesinde kirli el izleri olmasa sevinirdim.

Odaya girdiğimde Rhett oradaydı.

"Selam, battaniye kalesi dostum. Nasılsın?" Bana somurtarak bakıyor. "Battaniye kalesi dostum mu?"

"Bir kasırga sırasında dolapta battaniyeye sarılmış olarak birlikte geçirdiğimiz zamanı unuttun mu?"

Asla unutmuyacağım. Rhett gelmeden önce çok korkuyordum. O yanıma geldikten sonra ise hiç korkmadım. Belki de vücudumun kontrolcü bir erkeği arzulamasından biraz korkuyordum. Ama bu iyi bir korkuydu. Heyecan verici bir korkuydu.

Dolapta birlikteyken bana nasıl dokunduğunu hayal ederek, itiraf etmek istemediğim kadar çok zaman geçirdim.

gıdıklanmak beni işetir demeseydim ne olurdu? Elleri göğüslerime kayar mıydı? Bu düşünceyle meme uçlarım karıncalanıyor. Ya da belki daha aşağıya? Külotum ıslanıyor.

"Battaniyenin altında değildim."

"Unuttum Unuttum. Senin vücudun yeterince yeterli ısı yeterli Antarktika'yı en soğuk kış gecesinin ortasında ısıtacak kadar ısı yayıyor."

Kaşlarını çattı.

"Günün yirmi dört saati karanlık olduğunda buna hala gece mi diyorsunuz?"

"Dur."

Kaşlarım çatılır. "Neyi kes? Antarktika'dan nefret mi ediyorsun? Hayır, değil. Dünya'nın düz olduğunu ve bu nedenle Antarktika'nın var olmadığını düşünen komplo teorisyenlerinden misin? Eli senin komplo teorisyeni olman hakkında ne düşünüyor? Seni fikirlerinden vazgeçirmek için bir rehabilitasyon merkezine göndermediğine şaşırdım."

"Antarktika'dan nefret etmiyorum."

"Uff." Elimin tersiyle alnımı silip düzelttim. "Bir an için endişelendim. Ama bu, ofisinin her yerine düz dünya teorisinin yanlış olduğunu anlatan makaleler asmaktan beni alıkoymazdı. Komplo teorileri korkutucudur ve durdurulmalıdır."

"Durdurulmalısın."

Elimi kaldırıyorum. "Her yere düz dünya teorisiyle ilgili makaleler yerleştirmeyeceğim. *Yerleştireceğim* demedim, yerleştirebilirdim dedim."

"Konuşmayı kes demek istedim."

"Bana susmamı mı söylüyorsun? Henüz yeterince kahve içmedin mi?"

O içini çeker. "Bence kafan karışık."

"Kafam karışık değil. Kendini açıkça ifade ettin. Dünyanın yuvarlak olduğunu anlıyorsun. Anlaşıldı."

O homurdanır. "Dünya'yı tartışmıyorum. Bizden bahsediyorum." "Ne demek istiyorsun? Biz? Hangi biz?"

"Aynen öyle." Başını sallar. "Biz diye bir şey yok."

"Öyle olduğunu söylemedim. Dur biraz. Bir gün boyunca dolapta birlikte vakit geçirdiğimiz için bizim bir çift olduğumuzu mu düşündün? Şimdiye kadarki en tuhaf

randevuydu."

"Bu bir randevu değildi."

"Biliyorum. İki saniye önce ben de aynı şeyi söyledim." "Dönüp duruyorsun."

"Bu ifadeyi hiç anlamadım. Konuşurken daireler çiziyor muyum? Cümlelerim dairesel mi? Kabul et. Bu tuhaf bir ifade."

Elini kaldırdı. "Lütfen dur. Başımı ağrıtıyor sun."

"Başını ağrıtıyor muyum? Arkadaş olmasaydık, gücenirdim."

"Mesele de bu. Biz arkadaş değiliz."

Onun sözleri üzerine midem yere çakıldı. "Değil miyiz? Ama ben sanıyordum ki..."

Sözlerim yarıda kalıyor çünkü benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Bir kez daha bir erkek hakkında yanılmışım. En azından onun ne kadar pislik olduğunu fark etmeden onunla yatmamışım.

Cevap vermiyor. Sanki aptalmışım gibi bana bakıyor.

Mesajı aldım.

"Tamam." Başımı sallıyorum. "Kendini açıkça ifade ettin. Biz değiliz."

Dönüp, dinlenme odasından çıkıyorum.

Ne pislik! Rhett'in insanlarla

. Küçük bir adada yaşadığı ve benim bir yabancı olduğum için bunu anlayabilirdim.

Ama bana ısınmakta zorlanmıyor. O sadece sıradan, eski kafalı bir pislik.

Bana karşı nazik davranarak "biz arkadaş değiliz" bombasını patlatmadan kurtulabileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. Otomatik düzeltme şakasının onu nasıl çılgına çevirdiğini düşünürsek, başka bir şaka yapmanın zamanı geldiğini düşünüyorum.

Bilgisayarımı açıp fikir araştırmaya başlıyorum.

Bir saat sonra, Rhett'in kapısının açıldığını duyarım. O, dinlenme odasına doğru yol alır. Onun içeri girmesini beklerim ve ardından onu takip ederim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Kahve fincanını kaldırmadan önce kaşlarını çatıyor. Kafamı sallıyorum. O kahveyi içmeyeceğim.

Neredeyse kıkırdayacaktım ama gülmeden önce boğazımı temizledim. Onun şüphelenmesini istemiyorum.

Muhtemelen beni tekmeledikten sonra kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu buraya kadar takip ettiğimi düşünüyordur. Ben kaybolmuş bir köpek yavrusu değilim ve gururum var. Adam'la yaşadığım fiyasko sonrasında pek kalmadı ama yeniden inşa ediyorum.

Rhett arkadaş olmak istemiyor. Biz arkadaş değiliz. Ondan ilgi görmek için yalvarmayacağım.

Burada olmak için bir neden bulmak amacıyla buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum. Kapağını açıp, onun kahvesini tatmasını beklerken sudan bir yudum alıyorum.

Kupayı ağzına götürür ve heyecanım beni ele vermeden önce yüzümü su şişesinin arkasına saklarım. Bir yudum alır ve kaşları çatılır. Bir yudum daha alır, sonra öğürür ve kahveyi lavaboya tükürür.

"Ne oluyor?"

Kirpiklerimi kırıştırırım. "Ne demek ne oluyor? Sorun ne?" Masumiyetimi abartarak gösteririm.

"Kahve bozulmuş."

"Bozulmuş mu? Kahve bozulabilir mi? Bilmiyordum."

Gözlerini bana diyor. "Kahveye ne yaptın

?

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

O başını sallar bana suyuma suyuma "Sen asla iç su iç sabah sabahları. Sabahları kahve içiyorsun. Öğleden sonra ise kahve içmeye su içmeyi karıştırıyorsun."

Biri dikkatli dinlemiş. Gururlanma Dakota. Bu adam benimle ilgilenmiyor.

"Dikkat ettiğin için teşekkürler, patron." Göz kırpiyorum.

O homurdanır. "Kahveye ne yaptın sen?" "Kahveye hiçbir şey yapmadım."

Yalan. Hepsi yalan.

"Tadı bok gibi."

"Bokun tadını bilme konusunda deneyimin mi var?"

"Sevimli olmayı bırak."

Midem kıpır kıpır. Kes şunu. Benimle ilgilenmiyorsun, unuttun mu?

Zane ve Miles odaya girerler. "Neler oluyor? Toplantı mı yapıyoruz?" diye sorar Zane.

Miles somurtuyor. "Hayır, teşekkürler."

"Toplantı yok," diye homurdanır Rhett. "Biri kahveyi karıştırmış."

"

"Ben değildim," Miles ve Zane aynı anda cevaplar. Rhett beni işaret eder. "Bir kadın."

Miles gözlerime bakar. "Seni gittikçe daha çok seviyorum." Zane onu iter. "Onu ilk ben sevdim."

"Kapa çenen!" diye bağırır Rhett. "Kahveyi o karıştırdı."

"Çak bir beşlik." Miles avucunu kaldırdı ve – neyse ne – ben de çaktım.

Beş ona. "Kahveyi karıştırmışsın. Lanet olsun, biliyordum."

"Vay vay. Birinin dili bugün çok kötü," diyor Zane.

"Eğer ben o kelimeleri söyleseydim, ağzımı sabunla yıkamakla tehdit ederdin."

"Dikkatimi dağıtmayı bırak." Rhett kahve fincanını bana doğru salladı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu şirkete gelip, işleri mahvedip, bizi kardeşlerimizi bölüyorsun."

"Hey, dostum." Miles önüme geçer. "Sözün sınırı aştın."

Onun arkasından gizlice bakıyorum. "Ben hiçbir şeyi mahvetmedim ve kardeşleri sana karşı kışkırtmadım."

Anladığım kadarıyla, Miles ve Zane tek başlarına Rhett'i çıldırtıyorlar. Benim yardımına ihtiyaçları yok. Yine de, her zaman yardım etmeye hazırım. Bu konuda yardımcı olurum.

Rhett kahve fincanını kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatıyor. Fincan duvara çarpıp milyonlarca parçaya ayrılırken kahve havaya sıçrıyor.

Ağzım açık kalır. "Senin neyin var? Küçük bir şakaydı. Ve sana neden şaka yaptığımı çok iyi biliyorsun." Bir süre dururum ama o davranışından dolayı özür dileme nezaketini göstermez. "Aptal. Bakım ekibini çağırıp bunu temizletip yeni bir kahve fincanı sipariş ettireceğim."

Odanın dışına çıkıp tuvalete doğru koşarım. Kapıyı arkamdan kilitlerim ve ona yaslanırım. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Rhett'in öfkesi olanlara göre çok abartılıydı. Ve bunun beni biraz korkuttuğunu itiraf etmekten çekinmiyorum.

Erkek seçmeyi bilmediğimin bir başka işareti. Evren onları sürekli önüme çıkarıyor.

Seni anlıyorum evren. Anladım. Rhett benim için doğru erkek değil. Başka işarete gerek yok.

Bölüm 10

"Çenem masum." ~ Rhett

Rhett

Bitkiyi Dakota'nın masasına koydum. Kafasını kaldırıp benimle göz göze gelmeye tenezzül etmedi. Onu suçlayamam.

Tam bir pisliktim. Önce, arkadaş olmadığımızı söyledim. Sonra, onun şakasına aşırı tepki gösterip kahve fincanını fırlattım.

Bana cevap vermesini bekledim ama sanki ben yokmuşum gibi klavyesinde yazmaya devam etti. Çok acımasızdı.

"Bu senin için."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim."

Sonunda bana bakmadan önce içini çekti. "Neyin için özür dilerim? Zalim olduğun için mi, şiddet uyguladığın için mi?"

Cesur kızım geri dönmüş. Neredeyse gülümsüyorum.

"İkisi de mi?" "Soruyor musun, yoksa söylüyor musun?"

"Söylüyorum. İkisi de. Pislik olduğum için üzgünüm."

"Bir daha yapma. Seni kaçınmakta çok kötüyüm. Koridor dolabı küçük ve kokuyor. Artık orada vakit geçirmek istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Benden kaçınman için bir neden yok. Artık kahve fincanlarını fırlatmayacağıma söz veriyorum."

"İyi. Çünkü Eli kafayı yedi. Kahve makinesi milyarderlere özel pahalı bir marka ve yenisi gelene kadar bir hafta daha geçecek. Çok mutsuz bir adam."

Kahretsin. Sanırım Eli'ye başka bir bitki alsam iyi olacak. "Rhett!" diye bağıırıyor Eli.

"Majesteleri bekliyor. Patronu bekletme."

Masasına parmaklarımla vurup koridordan Eli'nin ofisine doğru yürüdüm.

"Ne var?" diye soruyorum, onun masasının karşısındaki sandalyeye otururken.

"Geçen ay damıtım tesisini genişletmek için oylama yaptık, ancak genişletme askıya alındı."

"Biliyorum."

Yerel bira fabrikası *Five Fathoms Brewing*, bira üretim tesislerini damıtım tesisinin boş alanına taşıdığından, burayı gözden kaçırmak imkansız. *Five Fathoms* kasırga nedeniyle yıkılmış ve Eli onlara yardım etmek için devreye girmişti. Ancak, onun hayırsever çabaları daha çok, takıntılı olduğu baş bira üreticisi Paisley'e yardım etmek içindi.

"Kasırgadan önce, Velvet Blossom restoran zincirine viskilerimizi tedarik etmek için özel bir anlaşma yaptım. Teknik olarak,

mücbir sebep gerekçesiyle anlaşmadan çekilebilirdik."

Satır aralarını okuyabiliyorum. "Ama bunu istemiyorsun."

"Bira fabrikası sonsuza kadar burada kalmayacak." Bu fikirden pek memnun görünmüyor. Muhtemelen Paisley ve o, çalışması gereken zamanlarda her türlü seksi yaramazlık yaptıkları için. Kimsenin bilmediğini sanıyorlar. Herkes biliyor.

"Benden ne istiyorsun?"

"Haftaya Atlanta'da Velvet Blossom yönetim kurulu ile bir toplantım var."

"Ama adadan ayrılmak istemiyorsun."

Nedenini tahmin et. P ile başlıyor ve -aisley ile bitiyor.

"Benim yerime senin gitmeni istiyorum. Dakota'yı da yanında götür. O akıllıdır.

Yönetim kurulundaki herkesi etkileyecektir."

Kaşlarımı çattım. Dakota'nın benden başka kimseyi etkilemesini istemiyorum.

Düzeltilme. Dakota'nın kimseyi etkilemesini istemiyorum, nokta. "Ona karşı pislik gibi davranmaya devam edemezsin."

"Biliyorum. Özür diledim ve ona aptalca bir bitki verdim." O gülüyor. "Bu kadar kızgın konuşma."

Kızgın değilim. Kontrolümü kaybettiğim için kendime kızgınım. Kontrolümle ünlü biriyim. Ama kahveme biraz tuz koyduğu için kontrolümü kaybettim. Bu benim karakterime uymuyor ve bundan hoşlanmıyorum.

"Bu arada, Dakota ile oturup Velvet Blossom ile yapacağınız toplantıda neler olmasını beklediğinizi gözden geçirin. Üretimi artırabilene kadar sınırlı miktarda viski tedarikiyle anlaşmaya devam etmeleri için onları ikna etmeliyiz."

"Bazı hesaplamalar yapıp, düzenli müşterilerimizi kızdırmadan restoranlarına ne kadar viski tedarik edebileceğimizi hesaplayacağım."

"Güzel. Yarın veya ertesi gün bir rapor bekliyorum."

iki gün içinde bir
muz... şey... rapor
bekliyorum."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Hiç komik değil."

"Yanıtlıyorsun kardeşim. Çok komikti."

Ona hırıldadım. "O sana şaka yapana kadar bekle."

"Ben aptal değilim. O benim asistanım. Onu kızdırmamam gerektiğini

"

"Sadece onun bu iş için yeterli niteliklere sahip olup olmadığına dair endişelerimi dile getiriyordum." Aptal gibi konuşuyorum.

"Gerçekten hiçbir şey öğrenmedin mi? Dakota nitelikli ve kalacak."

"Biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece endişeleniyorum."

O içini çeker. "Biliyorum. Ben yokken bu aileyi koruduğunu biliyorum. Kahretsin, ben buradayken bile, annemin kira, yemek ve kıyafet masraflarını karşılamak için çalışmakla çok meşguldüm. Çok sık yoktum."

"Dur." Elimi kaldırıyorum. "Suçlama oyunu oynamayalım. İkimiz de bu aileyi bir arada tutmak için çok çalıştık. Senin katkın paraydı. Benimki ise kardeşlerimizi zorbalardan korumak ve başlarının belaya girmesini önlemektir."

Eli uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Biz Tamam mı?"

"Her zaman."

"Şimdi dışarı çık ve asistanımla dost ol."

Resepsiyon alanında, senin her hatan için bir bitki koyacak kadar yer yok."

"Onu o kadar kızdırmıyorum."

O kahkahayla güler. Kapıyı kapatmadan önce ona parmak hareketi yaparım.

Dakota'nın karşı duvara yaslandığını fark edince neredeyse tökezliyorum. Bana bir dizi kağıt sallıyor.

"Bu rakamları şimdi tartışmak ister misin? Yoksa ofisine çekilip, bu projede sana yardım etmemem için nedenler mi düşünmek istersin?"

İç çekiyorum. "Eli sana söyledi mi?"

"Sen onun ofisine girmeden önce söyledi. Ben onun sağ koluyum. O düşünmeden önce ne düşündüğünü bilirim."

Ben Gözlerimi gözlerimi gözlerimi ona ona "Denemek bir kendini milyarder milyarderi

"Hayır, teşekkürler. Bir mozole içinde yaşamak ya da her gün üç parçalı takım elbise giyen bir adamla çıkmak istemiyorum."

"Hey!" Eli ofisinin içinden bağılıyor. "Ben de o

"

"Ayrıca, Smuggler's Hideaway'deki herkes onun son on yıldır Paisley'e aşık olduğunu biliyor," diyor yüksek sesle.

"Artık özlemiyorum!" diye bağıırır Eli. O ve Paisley bir araya geldiğinden beri özlemiyor.

"Ve sızlanmıyorsun da." "Aynen öyle," diyor.

"O bir yalancı," diye fısıldar bana. "O büyük bir sızlanan." "Ve onun Paisley'e aşık olduğunu biliyorum," diye eklerim.

Bana gülümser ve yeşil gözleri parlar. Bakışlarım onun papyon dudaklarına takılır. Parmaklarım onu kollarıma çekip o dudakları tatmak için kaşınır. Tadı mutluluk mu? Bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum.

Aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi ceplerime sokuyorum. "Rakamlar." Kağıtları tekrar sallıyor. "Şimdi mi, sonra mı?" Saatile bakıyorum. "Şimdi yapabilirim."

"Tamam o zaman. Gidelim." Evrakları tutan eliyle işaret eder ama onları iyi tutamamış olmalı ki, evraklar yere dağılır.

"Ben hallederim," diyerek eğilip kağıtları toplamaya başlıyorum.

"Benim dağınıklığım. Ben temizlerim."

Hızla kağıtları toplar. Ayağa kalkmaya başlar ve – bam! – kafası çeneme çarpar. "Ah," diye mırıldanır ve poposunun üzerine düşer.

Çenemi ovuşturuyorum. "Kafan çok sert."

"Senin çenen de pek yumuşak sayılmaz." Kafasını ovuşturur. "Bu bir şişlik bırakacak."

Ellerini itiyorum. "Bir bakayım."

Ellerimi saçlarına daldırıyorum ve saçlarının yumuşaklığına neredeyse inliyorum. Bu kadar kıvrıcık olmasına rağmen saçlarının bu kadar yumuşak olmasını beklemiyordum. Saçlarını yumruklamak ve çenesini geriye doğru eğip ağzını yalamak çok kolay olurdu.

Sikim zıplıyor. Bu fikre karşı çıkıyor. Ona sakinleşmesini söylüyorum. Kız incinmiş. Şimdi azgınlaşmanın sırası değil.

Şişliği bulup inceliyorum. "Çok büyük değil, ama daha fazla şişmeden buz koymalıyız."

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Dinlenme odasında buz var."

"Bunun için senin kare çeneni suçluyorum," diye mırıldanıyor, ben onu dinlenme odasına götürürken.

"Evet. Bu olayın senin kaza yapma eğilimiyle hiçbir ilgisi yok."

O Nefesini tutar. "Kazalar! Senbunu ses ses olarak sanki sanki"

"Senin sakar olduğunu söylemeye çalışıyordum, ama

"

"Bip." Zili çalmış gibi yapar. "Başarısız oldun."

Onun için bir sandalye çekip, lavabonun altındaki dolabı açmadan önce dengede olduğundan emin oluyorum.

Lavabonun altındaki dolabı açmadan önce. İlk yardım çantasını çıkarır ve soğuk kompres ararım. Çantayı sıkarak etkinleştirir ve çalkalarım. Soğuduktan sonra havluya sararım.

"Çok soğuksa söyle," diye mırıldanarak kompresini Dakota'nın başına koyuyorum.

O yüzünü buruşturur. "Çok soğuk değil ama hoş da değil."

Tamamen korkunç değil. Yaralanma ölçeğinde belki dört puan." Ben gülümserim. "Yaralanma ölçeği mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Ben biraz kaza eğilimliyim."

"Aha! Biliyordum. Zavallı çenem haksız yere suçlanmıştı."

Bana parmağını sallıyor. "Doğru değil. Senin kare çenenin kıvrımlı çeneden daha fazla acıttığını savunuyorum."

"Kıvrımlı bir çene mi? Benim çenem asla kıvrımlı olmaz."

O kıkırdıyor ve bu ses beni sıcaklıkla dolduruyor. Bu kadın inanılmaz. Ona ne kadar pislik davrandığım halde, benimle gülüyor ve şakalaşıyor. Benim saçmalıklarına tahammül etmiyor.

Ona çekilmeme şaşmamalı.

Ne yazık ki sırları var. Sırlar hayatları mahveder. Onun Raider'ların hayatlarını mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm 11

"Bir insanın bir günde yapabileceği hataların bir sınırı var mı? Bir arkadaşım için soruyorum." ~ Dakota

Dakota

"Nereye gidiyorsun?" Rhett, Atlanta'ya giden uçağımıza check-in yapmak için kuyruğun sonuna doğru ilerlerken ona sesleniyorum. "Check-in kuyruğunun sonu

burada."

"Ekonomi sınıfında uçmayacağız."

Onun peşinden aceleyle koşarım. "Ama biletleri ben aldım. Ve ekonomi sınıfı bilet aldım."

"Ben de check-in yaparken koltuklarımızı business'a yükselttim yükselttim."

Gözlerimi kırıştırdım. Business sınıfında uçmak büyük bir olay değilmiş gibi davranıyor. Bu arada, uçak biletlerini ayırttım. Business class koltukların fiyatını görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Bizi üst sınıfa mı geçirdin?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Belki ona göre değil. Hayatımda tam olarak iki kez uçtum. Birincisi balayım için Cancun'a. İkincisi de balayım bittiğinde Cancun'dan dönüşte. "Hadi. Bu valizleri check-in yaptırmak istiyorum, böylece

"Lounge mu?" diye mırıldandım ve onun peşinden gittim. Business class check-in'de sıra yoktu.

Business class check-in'de sıra yok. Ve görünüşe göre, business class ile seyahat edenler için farklı bir güvenlik kontrolü var. Kim bilebilirdi ki?

On beş dakika içinde, lounge'a giriyoruz. Ya da daha doğrusu, Rhett giriyor. Ben onun arkasında parmak uçlarında yürüyorum.

"Burada olmamalıyım," diye fısıldıyorum. Kaşları çatılıyor. "Neden?"

Şık iş kıyafetleri giymiş diğer insanlara işaret ediyorum. Oysa ben, ikinci el bir dükkandan aldığım bir takım elbise giyiyorum. "Ben buraya ait değilim."

"Sorun olmaz." Elini belime koyuyor ve beni salona götürüyor.

Onun rehberliğinde, neredeyse buraya aitmişim gibi hissediyorum. Sanki bu dünyada yerini bilen insanlardan biriymişim gibi. Ne güzel olmalı.

"Bir şey yemek veya içmek ister misin?"

"Şey..." Kimsenin benim onlardan biri olmadığımı fark etmemesi için sandalyeme gömülmeye çalışmakla meşgulüm, yemek düşünmeye vaktim yok.

"Sana bir tabak hazırlayayım."

Büfede yemek almadan önce ceketini çıkarıyor. Gözlerim, takım elbisesinin pantolonunda sallanan kalçalarına takılıyor. Bir de düğmeli gömleği var. Kaslarını zorlukla sığdırıyor. Daha önce takım elbisenin seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yanılmışım.

Bunu fark eden tek kişi ben değilim. Birkaç kadın, o açık büfeye doğru ilerlerken onu izliyor. Bir kadın dudaklarını bile yalıyor. Bir diğeri bacak bacak üstüne atıp ona göz kırıyor.

Midemde bir boşluk oluşuyor. Bu aptalca. Kıskanç olamam. Rhett kıskançlık duyacağım biri değil. Ve bugün, bu adamın benim ligimin çok dışında olduğunu hatırlatıyor. Aynı ligde bile değiliz.

Geri dönüp önüme bir tabak yemek ve bir şişe su koyuyor.

"Neden senin tabağın benimkinin üç katı kadar büyük?" "Çünkü öğle yemeğinde yediğin sandviçi gördüm."

Yanaklarım kızardı. Öğle yemeğinde ekstra büyük bir sandviç yedim çünkü Atlanta'ya varana kadar başka bir şey yiyemeyeceğimizi düşündüm. Sınırlı paramı havaalanında pahalı bir sandviç ve bir şişe suya harcamak istemiyordum. Bu seyahat için motelde iki gece çalışamayacak olmam yeterince kötü.

Rhett tabağımı bana doğru itti. "Ye. Atlanta'ya vardığımızda, hemen toplantılara gireceğiz. Bir daha ne zaman yemek yeme fırsatımız olacak kim bilir."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Makarna salatasına dalıyorum. Pesto tadı ağızımda patladığında inliyorum. "Bu çok güzel. Benim kullandığım hazır pesto kullanmamışlar."

Rhett bana bakarken gözleri parlar.

"Ne? Döküldü mü? Hayır, yedek kıyafet getirmedim.

dökmemeliyim."

Boğazını temizledi. "Dökmedin." "Phew."

Şaka yapmıyorum. Eli'nin iş teklifini kabul ettiğimde, bana içki fabrikasında kıyafet kuralının rahat olduğunu söyledi. Her ihtimale karşı bir takım elbise aldım. Ve bu sahip olduğum tek takım elbise.

Rhett yemeğini ağızına tıktırırken, ben yemeğimin tadını çıkarıyorum. Bu gerçekten şimdiye kadar yediğim en iyi makarna salatası.

O ikinci porsiyon almak için ayağa kalktığında onu durduruyorum. "Kapiya gitmemiz gerekiyor."

Saatine bakar. "Kırk beş dakikamız var." "Uçağa biniş on beş dakika sonra."

"Yeterli zaman var."

O bir porsiyon daha yemek yerken, ben masanın altında dizimi sallıyorum. Uçağımızı kaçıramayız. Uçağımızı kaçırsak, toplantımızı kaçıırız. Toplantımızı kaçırsak, Velvet Blossom ile olan anlaşmayı mahvederiz. Anlaşmayı mahvedersek, Eli beni kovar.

Göğsüm sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu işi kaybedemem. Moteldeki iş sağlık sigortası sunmuyor. Sağlık sigortası olmadan ilaçlarımı alamam.

Rhett elimi okşadı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece geç kalmak istemiyorum," diyorum tiz bir sesle. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Geç kalmaktan nefret ederim."

"Fark ettim. Çoğu sabah ofise ilk gelen sensin.

Eli hariç. Ama o bir makine."

Ofise geç kalmaktan korktuğum için gitmiyorum. Ofise, bütün gece çalıştıktan sonra uyuyakalmaktan ve alarmin beni uyandırmamaktan korktuğum için gidiyorum. Bunu önlemek için gece vardiyasından sonra doğrudan bira fabrikasına gidiyorum.

Rhett ayağa kalkar. "Kalp krizi geçirmeden gidelim." Yemek tanrılarına şükürler olsun. Sonunda yemeğini bitirdi.

Kapiya doğru yürüyoruz ve Rhett bekleyen tüm yolcuları geçip doğrudan öne doğru ilerliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

"Beklemeye gerek yok."

"Herkes sırasını beklemek zorundadır."

O sırtarak, "Şansımıza, sıra bizde." der. "Ama..."

O, biniş kartlarımızı taradığında ve görevli ona ilerle işareti yaptığında sözlerim yarım kalır.

"Anlamıyorum."

"Birinci sınıf yolcular asla beklemmez," diyor.

Birden duruyorum. "Birinci sınıf mı? Business dedin." O da yeterince kötüydü. Birinci sınıf mı?

Omuz silkiyor. "Business class seni çok korkutmuştu. First class daha kötü olur diye düşündüm."

Benim ne kadar korktuğumu fark etti mi? Fark etmemesi gerekiyordu. Ve kesinlikle bunu dile getirmemesi gerekiyordu. Partide uygunsuz davranış! Yanaklarım kızardı. Muhtemelen şu anda elli ton kırmızıya büründüm.

Yere odaklanıp onu jetwayden uçağa kadar takip ediyorum. Uçuş görevlisi ona koltuğunu gösteriyor. Uçuş görevlilerinin insanları koltuklarına götürdüğünü bilmiyordum. Daha önceki uçuş deneyimlerimde insanlar beni itip kakıyor, dirseklerini kullanıyor ve orta koltukta sıkışıp kaldığım için kolçak için kavga ediyorlardı. "Pencere mi, koridor mu istersin?" Rhett bana dirsek atıyor.

"Pencere mi, koridor mu, Dakota?"

"Pencerenin yanına oturabilir miyim?" diye fısıldıyorum.

Beni sıraya davet ediyor. "Haydi, otur."

Koridorun bizim tarafında sadece iki koltuk var. Oturuyorum ve rahat derinin verdiği hisle neredeyse inliyorum. Genellikle koltuğa sığmak için uğraşırım, ama bu koltuk benim için oldukça geniş.

"Hanımefendi."

Rhett gülüyor. "Uçuş görevlisi sizinle konuşuyor." "Özür dilerim." Ona bakarak gözlerimi kırpyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bana bir paket uzattı. "Bu sizin konfor paketiniz." "Konfor paketi mi?"

"İlk kez uçanları seviyorum." Rhett'e bir paket uzattıktan sonra birinci sınıftaki diğer yolculara devam etti.

Paketi açtığımda içinde diş fırçası ve diş macunu, losyon ve dudak kremi, parfüm, kulak tıkacı, göz maskesi ve yumuşak çoraplar olduğunu gördüm.

"Uçuş ne kadar sürecektir?" diye mırıldanarak eşyaları inceledim. Rhett gülerek bana bir battaniye ve yastık uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Neden bana battaniye ve yastık veriyorsun?"

"Beş dakika önce uçağa bindiğimizden beri üç kez esnedin. Varana kadar biraz kestirmek istersin diye düşündüm."

"Son rakamları gözden geçirmemiz gerekmiyor mu?" O başını salladı. "Sorun yok. Dinlen."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bunun yerine esnedim. Kahkaha attı. "Biraz uyu Dakota. Önümüzde yoğun iki gün var"

."

Bunu üç kez söylemesine gerek yok. Battaniyeyi açtım ve altına yerleşiyorum. Rhett bana uzanırken göz maskemi arıyorum.

"Emniyet kemerini takmalısın Dakota. güvende olmalısın."

Emniyet kemerimi yerine takıp kemeri sıkıştırdıktan sonra battaniyeyi çenemin altına sıkıştırır.

Gözlerim kaşınıyor. Daha önce kimse beni yatırmamıştı. Adam, evliken kesinlikle yapmamıştı. Peki Adam'dan önce? Bakım evinde büyürken kaçırdıklarımı düşünmek istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye ağlamadan söylemeyi başardım.

"İyi uykular, Dakota."

Gözlerimi kaçırıp, gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi kapatıyorum. Bu adam kim? Beni kovdurmaya çalışan Rhett'i hatırlatmıyor. Ya da kahve fincanını fırlatan Rhett'i. Ya da kontrolcü bir adamı.

Bu Rhett, aşık olabileceğim bir adam.

Ama bu mümkün değil, Dakota. O senin kardeşinin patronu ve sen onunla çalışıyorsun. Çalıştığım biriyle ilişki kurmak kötü bir fikir. Ayrıca, onun ruh hali bir su samuru gömleğimin altına girmeden daha hızlı değişiyor.

Mesafemi korumam daha iyi.

Bölüm 12

"Ben de bu olasılığa hazırlıklı değildim." ~ Rhett

Rhett

Ben

uyanma

sık

uyan

Dakota'nın

uyanma

omzunu sıktım. "Zaman

Uçuş boyunca uyudu – kalkış, yemek servisi ve iniş. Kıpırdamadı, battaniyesini düzeltmedi. Neredeyse hiç kıpırdamadı.

Gözlerim defalarca ona kaydı. O şaşırtıcı yeşil gözleri kapalı olsa bile, o bir güzellik abidesi. Gözlerinin altındaki koyu lekeler hariç. Yeterince uyumuyor mu acaba?

"Ne? Neredeyiz?" Saçındaki bukleleri yüzünden çekiyor.

"Kapıya yaklaştık."

"Kapı mı?" Gözlerinde netlik belirene kadar birkaç kez şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı gözlerinde netlik belirdi. "Atlanta. Doğru."

Emniyet kemeri işareti söner ve ben ayağa kalkıp baş üstü dolabından el bagajlarımı çıkarırım, sonra ona ayağa kalkması için yardım ederim.

Ceketini eliyle düzelterip kaşlarını çattı. "Giysilerim tamamen buruşmuş."

"Merak etme. İlk toplantımızdan önce otele giriş yapacağız. Değiştirmek için vaktin var."

Yanakları kızarır. "Bunları ütülerim. Sorun olmaz."

Yolcular uçaktan inmeye başlar ve ben onu önüme alırım. Uçaktan ilk inen kişi olamıyorsan, birinci sınıfta uçmanın bir anlamı yok.

Havaalanında bagaj alım yerine doğru ilerliyoruz. Erkeklerin Dakota'ya ikinci kez baktıklarını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Birkaçına sert bir bakış atıyorum. O onların imrenebileceği biri değil.

Senin de değil.

"Bak." Dakota koşarak uzaklaşır. "Bavullarımızdan biri şimdiden bantta."

Onun peşinden koşuyorum. "Ben alırım."

Ama çok geç kalıyorum. O çoktan valizi banttı kaldırılmaya başlamış. Ya da daha doğrusu, kaldırmaya çalışıyor. Valiz bizim viski örnekleriyle dolu. Hafif sayılmaz.

"Ben alırım," diye bağılıyor, ama valizi kaldıramıyor ve valizi kaldırmaya çalışırken konveyör bandına yetişmek için koşmaya başlıyor. Ayakları yere basmıyor ve düşmeye başlıyor.

Onun peşinden koşuyorum ve yere düşmeden onu yakalamayı başarıyorum. "İyi misin?"

"İyiyim, ama valiz uzaklaşıyor." "Tekrar dönecektir."

Gözleri parlar ve onu sıkıca tuttuğumu ve belinin alt kısmını daireler çizerek okşadığımı fark ederim. Penisim iç geçirir. *Sonunda*. Hayır, sonunda değil. Boğazımı temizler ve uzaklaşıyorum.

"Sen burada kal." Ona el bagajlarını veriyorum. "Ben valizleri alacağım."

Ona cevap verme şansı vermeden uzaklaşıyorum. Sakar kızım inatçıdır. Yardım edebileceğini düşünüyorsa, yardım edecektir. Onun bagaj bandında bir valizle sürüklenmesini izlemek istemiyorum.

Bavulları görüyorum. Kemerden alırken homurdanıyorum. Çok ağırlar. Dakota'nın onları kaldırmaya çalıştığına inanamıyorum. O minik bir kız. Ağır şeyler kaldırmamalı.

"Araba çağırmamı ister misin?" diye soruyor yanına geldiğimde. "Bagajını alana kadar beklemeni söyledikleri için önceden çağırmadım."

Telefonunu çıkarır ama onu durdururum. "Halloldu."

Burnunu kırıştırır. "Halloldu mu? Seyahat düzenlemelerinden benim sorumlu olmam gerekiyordu."

"Kimse puan tutmuyor." Ona ilerlemesini işaret ediyorum. "Gidelim."

Nereye gideceğinden emin olamadığı belli olduğunda, ben öncülük ediyorum. Bagaj alım alanından çıkarken onun yetişebilmesi için adımlarımı kısaltıyorum. Etrafta adımı arıyorum. Üzerinde adım yazılı bir levha tutan bir adam fark edince ona doğru yöneliyorum.

"Bay Raider?" diye sorar ve ben başımı sallarım. "Çantalarınızı alayım."

O, valizleri almasına izin verdikten sonra Dakota'dan el bagajlarını almak için mücadele ediyorum. Ve gerçekten mücadele ediyorum. İnatçı kadın kolayca bırakmıyor.

"Ama ben hiçbir şey taşımıyorum," diye şikayet ediyor, biz şoförü takip ederek arabaya doğru yürürken.

"Çantan var." "Çanta sayılmaz." "O da bir çanta değil mi?"

Arabaya vardığımızda, "Her neyse" diye mırıldanır.

Ben yardım sürücü sürücünün yerleştirmesine konumlandırmasına çantaları yerleştir bagaj bagaj kapıyı açmadan önce. O içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Diğer kapıdan geçeceğini sanmıştım."

Dakota koltuğun diğer tarafına kayarken vücudunun kıvrımlarını hissederken diğer kapıdan geçmek mi? Ben aptal bir adam değilim.

"Daha iyi misin?" Havaalanından uzaklaşmaya başladığımızda soruyorum.

"Daha iyi mi mi? Ben hasta değildim ki."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama açıkça yorgundun." "Toplantı için bilgileri gözden geçiriyordum."

Koltuğun üzerinden uzanıp elini sıktım. "Gergin olmanın bir nedeni yok."

Burnunu çekip havaya kaldırıyor. "Biliyorum. Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmayı tercih ederim."

Hırçın olduğunda çok sevimli oluyor. Vay canına. Burada duruyorum.

Dakota sevimli değil. Ya da tatlı. Ya da seksi. Ya da başka bir şey.

O benim iş arkadaşım, kardeşimin asistanı ve yasak bölge.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum. "Müşterilerimizden biri arıyor. Cevap vermem gerek."

Elini salladı. "Tabii ki. İş yerindeyiz."

Yolun geri kalanında, müşteri ile faturalar ve ödemelerle ilgili karışıklığı düzeltmeye çalışıyorum. Dakota beni duyuyor ve dizüstü bilgisayarını açarak müşteri dosyalarını getiriyor. Ona gülümsüyorum.

Eli'den onu kovmasını istememeliydim. Onu arabasında uyurken bulduğumda aşırı tepki verdim. Dakota sadece yetkin değil, aynı zamanda harika biridir. Müşteri ile tartışırken, ben sormadan ekranı dokunarak ihtiyacım olan rakamları gösteriyor. Dediğim gibi, harika.

Araba otelimize vardığında telefonu kapatıyorum. Dakota'ya yardım etmek için arkama dönmeden önce arabadan iniyorum. Ellerimiz birbirine değdiğinde kıvılcımlar saçılıyor. Bu hissin bağımlısı olabilirim.

İş arkadaşı, diye kendime hatırlatırım. Sır saklıyorum, diye eklerim, iş arkadaşım bu kadını elde etmek için karnımda yükselen ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmadığında. Onu yatırıp kıvrımlarının tadını çıkarmak için. Onun tutkuyla kıvranışını hayal ederken, penisim sertleşir ve uzar.

"Rhett." Dakota dirseğiyle beni drter ve ben şu ana dikkatimi vermediğimi fark ederim. "şoföre bahşiş verecek miyiz?"

Tüm valizler çoktan hamalın arabasına yüklenmiş. Düşüncelerimi şimdiki ana zorla getiriyorum. "Verildi bile."

Portacı'yı takip ederek otele giriyoruz. Dakota, lobideki avizeye bakarken nefesini tutuyor ve ağzı açık kalıyor.

Eli'nin ilk milyonunu kazandığı zamanı hatırlatıyor bana. Tüm aileyi Bahamalar'a tatile götürmüştü ve beş yıldıızlı bir otelde kalmıştık. O tatil boyunca çenem yerden kalkmadı sanırım.

Lksn ilk deneyiminin ne kadar harika olduğunu unutmuşum.

Dakota'nın dirseğini tutup onu resepsiyona doğru yönlendiriyorum.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra iş moduna geçti.

"Rhett Raider adına iki oda rezervasyonumuz var."

Resepsiyonist ona gülümser. "Bir bakayım."

Bilgisayarında bir şeyler yazıyor ama yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Sadece bir oda rezervasyonum var."

"Hayır. Bir hata olmalı." Dakota çantasından telefonunu çıkarır. "İki oda için onay aldım."

Resepsiyonist Dakota'nın telefonunu incelerken kaşlarını çatar. "Onay belgesini görüyorum, ama bilgisayarımda görünmüyor."

"Sorun değil. Bize başka bir oda ayırtın," diyorum.

Resepsiyonist tekrar bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "Maalesef tüm odalarımız dolu. Tek boş odamız Empire Süit."

"Pahalı gibi," diyor Dakota.

"Sorun değil." Resepsiyoniste kredi kartımı uzattım.

Dakota, resepsiyonist odayı ayırırken ellerini ovuşturuyor. Ama konuşmuyor. Kapıcı bizi asansöre ve otelin en üst katına götürürken ve uçak bizi karşılarken sessizliğini koruyor.

"Siti gezdireyim mi?" diye sorar.

"Gerek yok. Bir şeye ihtiyaımız olursa sizi ağırırız." Başını sallayarak bizi yalnız bırakır.

Kapı arkamızdan kapanır ve ben geri sayarım – beş, dört, üç...

"Bu delilik!" diye bağırır Dakota. "Bu çok fazla para. Başka bir otele gitmeliyim. Yakınlarda iki gece kalmak için bir yıllık maaşımı harcamayacağım bir otel olmalı."

"Sorun yok."

"İyi!" diye bağırır. "Bir oturma odası, bir mutfak ve lanet olası bir spor salonu var. Bir otel odasında."

"Süit," diye düzeltiyorum, çünkü Dakota'nın ne kadar telaşlandığını izlemekten keyif alıyorum. Yeşil gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor. Onun halihazırdaki güzelliğinden daha güzel olabileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım.

"Başka bir yere gitmeliyiz. Ben başka bir yere gitmeliyim başka bir yere gitmeliyim."

"Ben eminim sen hazırlık hazırlık bunu bu olasılığa dedi sordum

çünkü en güzel zamanımı geçiriyorum.

Gözleri korkuyla doldu. "Gerçekten üzgünüm. İki oda rezervasyonu yaptım. Resepsiyonist de aynı fikirde. Sistemlerinde bir hata olmalı. Yöneticiyle konuşup şikayet etmeliydik. Lütfen Eli'ye şikayet etme."

Kahretsin. Ben burada onu kızdırarak eğlenirken, o işini düşünüyor. Yine pislik gibi davranıyorum. Dakota söz konusu olduğunda, kendimi durduramıyorum.

Ellerimi omuzlarına koydum. Çenesini eğip yere baktı.

"Bana bak, Dakota."

O, gözlerini kaldırıp benimkilere bakmadan önce homurdandı. O muhteşem yeşil gözleri endişeyle doluydu. Benim yüzümden.

"Sen hata yapmadın. Eli'ye şikayet etmeyeceğim. Seni tekrar kovdurmaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Eli ile konuşmakla hata ettim."

Yutkunur. "Öyle miydin?"

"Kendi işime bakmalıydım."

Korku kaybolur ve ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Başından beri ne kadar harika olduğumu anlamalıydın."

Onun ateşli dudaklarından gülümsemesini öpmeden önce geri çekiliyorum. Ellerimi omuzlarından kollarına, oradan da beline kaydırıp onu kendime çekmeden önce.

"Toplantımız bir saat sonra. Üstünü değiştirmek ister misin? Ben valizimi boşaltacağım."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kaçıyorum. Korkak değilim. Ama baştan çıkarmaya karşı koymakta hiç iyi olmadım. Ve Dakota, ateşli, inatçı ve sakar bir pakette baştan çıkarma.

Kavgacı ve sakar olmanın bu kadar dayanılmaz olacağını kim bilebilirdi?

Bölüm 13

"Rhett, sözlükte mahremiyet kelimesinin anlamını aramalı." ~ Dakota

Dakota

Termostadı kurcalayarak klimayı kapatırken titriyorum. Bu otel odası buz gibi.

Klima kullanmaya alışkın değilim. *Mermaid Motel*'de klima yok. Bir gün düşüp kafamı koparacağından emin olduğum, gıcırdayan bir tavan vantilatörü, benim için tek serinleme imkanı.

Yatağıma dönüp yorganın altına giriyorum. Çarşafların yumuşaklığına hayranlıkla inliyorum. Adam'ın alacaklılarına borcumu ödersem, ilk yapacağım şey rahat bir yatak, konforlu bir şilte ve yumuşak çarşafalar almak olacak.

Esniyorum. Çok uzun bir gün oldu. Atlanta'ya uçmak, odadaki karışıklık, *Velvet Blossom* yönetim ekibiyle uzun bir toplantı ve sonra da masada binlerce çatal ve bıçağın ne işe yaradığını bilmediğim lüks bir restoranda uzun bir akşam yemeği... Yorgunluktan bitkinim.

Ama dinlenmeye vaktim yok. Eli için bazı işleri önceden halletmek istiyorum, böylece Smuggler's Hideaway'e döndüğümde birkaç gün daha az çalışabilirim. Sadie motelde bana daha fazla saat vermeye razı ve bu seyahat nedeniyle iki gece çalışamayacağımı düşünürsek, alabileceğim her ekstra saati değerlendirmek istiyorum.

Buccaneer's Whiskey sunucusuna giriş yapıp işe koyuluyorum. Telefonum çalıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Bir hesap tablosunun ortasındayım. Şimdi durursam, baştan başlamak zorunda kalacağım.

Telefon çalmayı kesiyor ve rahat bir nefes alıyorum. Ancak rahatlamam uzun sürmüyor, çünkü telefon hemen tekrar çalmaya başlıyor. Eli olmalı. Oldukça talepkar biri olabilir.

"Ne?" Telefonu açarım.

"Tsk. Tsk. Tsk. Bana böyle mi konuşulur?"

Kahretsin. Eli değil. Onunla alakası bile yok. Grigori. Eski kocamın aptalca borç para aldığı korkunç bir Rus.

"Ne istiyorsun?"

Grigori korkutucu ama ben aptal değilim. Ona korku gösterirsem, bana daha fazla baskı yapacaktır. O sadece eski moda bir okul bahçesi zorbalığı. Boynunda bir yara izi ve cebinde bir silah var ama yine de konsept aynı.

"Kocanın bana borçlu olduğu tüm parayı istiyorum."

"Ölmüş kocan," diye düzeltiyorum, çünkü Adam'ın şu anda benimle bağlantılı olmasını istemiyorum. O pislik öldüğü ve gömüldüğü için şanslı.

"Ona ne derseniz deyin, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Geç kaldınız."

"Geç kalmadım. Ödemeyi yapmak için bir günüm daha var."

Eli'den seyahat ödeneğimi alır almaz, Grigori'ye ödeme yapmak için yeterli param olacak. Seyahat ödeneğinin transferinden ben sorumluyum, bu yüzden teknik olarak kendime erken ödeme yapabilirdim, ama bu tuzağa düşmeyeceğim. Kendime bir kez erken ödeme yaparsam, çok geçmeden bu Rus pislęi başımdan savmak için kendime aylar öncesinden ödeme yapmaya başlarım.

Adam pislęin tekiydi. Ben değilim. Onun yüzünden şimdi pisliliklerle uğraşmak zorunda kalsam bile. Cehennemde ürü, Adam. Cehennemde. ürü.

"Bankalar cumartesi günleri para transferi yapmaz."

Takvime bir göz atıp içimden küfür ediyorum. Yarın cumartesi olduğunu unutmuşum.

"Bankaların hafta sonları çalışmaması benim suçum değil."

"Yarın gece yarısına kadar param hesabıma yatmazsa bu senin suçun. O zaman ne olacağını biliyorsun."

"Aptal bankalar kapalı diye bana yüzde iki yüz faiz uygulayamazsın."

"Anlaşılan şartlar bunlar." "Ben bu şartları kabul etmedim!"

"Ama ödeyeceksin, yoksa ödemediğinde sonuçlarına katlanmayı mı tercih edersin?"

"Ölürsem borcumu ödeyemem."

O kıkırdar. Bu şeytani ses duyunca ensemdeki tüyler diken diken olur. "Canım, ben insanları öldürmem. Onlara hatalarını gösteririm."

Bunu kaydedip polise göndermeliyim. Grigori benimle ilk kez iletişime geçtiğinde polise gitmeliydim. Ama yemek masamdaki ölü yılan ve ürkütücü mesaj beni uyarmaya yetti.

"Aptal paranı alacaksın. şimdi beni rahat bırak." Telefonu kapatıp yatağa fırlatıyorum.

"Telefonda kim vardı?"

"Aaargh!" diye bağırıp göğsümü tutuyorum.

Rhett ellerini havaya kaldırır. "Seni korkutmak istemedim istemedim."

"Beni korkutmak istemediğini söyleyen biri için, beni sık sık çok korkutuyorsun."

"Telefonda kim vardı?"

Ona sert bir bakış attım. "Konuşmamı mı dinliyordun?"

"Sessiz konuşmuyordun."

"Sesimin yüksekliği, konuşmamı dinlemek için bir mazeret olamaz."

Omuzlarını silkiyor. "Ne olursa olsun. Seni duydum."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama utancımı görmezden geliyorum. Utanması gereken ben değilim. Rhett, mahremiyetimi ihlal ettiği için utanmalı.

"Bir beyefendi gibi davran ve duymamış gibi yap."

Kollarını göğsünde kavuşturur. Bakışlarımı onun yüzünde tutmaya zorlarım. O kaslara bakmayacağım. Hayır, efendim. Ben bakmam.

"Bir beyefendi, bir hanımefendinin acı çekmesine izin vermez." "Şanslısın ki ben hanımefendi değilim."

"Dakota," diye homurdanır.

Sesimi alçaltıp onu taklit ediyorum. "Rhett." "Bütün gece burada durabilirim."

"Burası benim odam."

Kapıya doğru başını sallar. "Benim durmadığım oda."

Neden kapımı kapatmadım ki? Şimdi endişelenmenin bir anlamı yok. Durumu düzeltereğim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp üzerimdeki battaniyeyi atıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama Rhett ayağını kapı aralığına sokup beni durduruyor.

"Ne giyiyorsun sen?" diye homurdanır, ama ben bunun seksi olduğuna kesinlikle yüzde yüz inanmıyorum.

"Pijama. Normal insanlar yatarken giyerler." Kaşlarını kaldırdı.

"Normal insanlar bunları giymez."

Homurdandım. Rhett ile aynı odada kalacağımı bilseydim, flanel pijamalarımı yanıma alırdım. Ama almadım. Ve şimdi

beni kafasını kesmeye kararlı olan hayranla ilgili yukarıda bahsedilen yorumu.

Elimi kapıya vuruyorum. "Kapıyı kapatayım da, benim anormal pijamalarımı görmek zorunda kalma."

Kaşlarını çatar. "Telefonda kiminle konuştuğunu açıklayana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Sana söyleyeceğim." Yaklaşıyorum. "Seni. İlgilendirmez." O homurdanıyor.

"Buna mahremiyet denmesinin bir nedeni var, Sayın Yüce ve Kudretli."

"Benden sırlarını saklamak için mahremiyeti bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim."

Geri çekildim. "Senden sır saklamak mı? Beni ne sanıyorsun? En iyi arkadaşın mı? Şimdi de birbirimizin saçını örmeye mi başlayacağız?"

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yüzüne yaklaşıyorum. "Mahremiyetimi ihlal etmeyi bırakın gizliliğimi ihlal etmeyi bırak."

"Bana neyin yanlış olduğunu söylemezsen, sana yardım edemem."

"Kim senin yardımına ihtiyacım olduğunu söyledi? Ben yardım almadan duramayan bir kadına mı benziyorum? yardıma muhtaç bir kadına mı benziyorum?"

Gözleri vücudumu tarar ve öksürür. "Yardıma muhtaç olduğunu söylemedim. Yardımcı olabileceğimi söyledim."

"Uyan ve ateşin kokusunu al. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırır. "Kanıtla."

"Sana hiçbir şey kanıtlamam gerekmiyor. Ben, meydan okumaları kabul etmekten ve günlerini yatakta, cinsel organlarında zehirli sarmaşıkla geçirmekten hoşlanan kardeşlerinden biri değilim." Elim kaldırdım. "Ve lütfen bana ne olduğunu anlatma. Bilmek istemiyorum."

Gözleri kısılır ve zihninde farklı fikirlerin dolaştığını neredeyse görebilirim. Sırtınca, başımın belada olduğunu anlarım. Ve bu iyi bir bela da değildir.

"Eli'ye söyleyeceğim."

Kanım donar. Bu işi kaybedemem. Kaçmam gerekecek. Grigori nerede olduğumu biliyor. "Eli'ye ne söyleyeceksin? Neler olduğunu bilmiyorsun ki."

"Kime borcun var?"

Kahretsin. Neler olduğunu biliyor.

"Seni ilgilendirmez." "Bana Eli'ye söylememi zorlama."

"Beni ispiyoncu olmakla suçlama. Eli'ye söylersen, bu senin sorumluluğundadır. Benim değil."

"Lanet olsun Dakota, bana neler olduğunu anlat. Bilmediğim sürece sana yardım edemem."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok. Bay Yüksek ve Güçlü'nün yardımı olmadan da borçlarımı ödeyebilirim."

"Bana Bay Yüksek ve Güçlü deme," diye homurdanır.

"Yüce ve Kudretli Bey. Yüce ve Kudretli Bey. Yüce ve Mighty."

O homurdanır, sonra boynumu avuçlayıp beni kendine çeker. Ben vücuduna çarparak. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve ben hemen hatamı anlarım. Çünkü artık daha fazlasını istiyorum.

Ama istememeliyim. Daha iyi bilmeliyim. Erkekler, istediklerini elde etmek için yalan söyleyen, aldatan ve çalan pisliklerdir. Hem de yüzüne karşı seni seviyormuş gibi davranarak.

Hayır, teşekkürler.

"Beni içeri al," diye fısıldıyor Rhett dudaklarıma ve ağzıma değen gür sesiyle külotum ıslanıyor.

Kahretsin. Başım büyük belada.

Bölüm 14

"Dakota benim kontrolümü altüst ediyor." ~ Rhett

Rhett

"Beni içeri al," diye talep ediyorum.

Dakota açılmadan önce inliyor. Tereddüt etmiyorum. Dalıyorum.
Çilek ve günah tadı var. Kahretsin. Her şeyi mahvettim.

Onu tatmadan önce zar zor kendimi kontrol edebiliyordum. Ama şimdi onun tadını, ona dokunduğumda nasıl inlediğini, bana daha yakın olmak için kendini bana nasıl bastırıldığını biliyorum ve kontrolüm parçalanıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu geriye doğru çekiyorum. Kulağına ulaşana kadar çenesini öpüyorum.

"Hayır de," diye kulağına hırıltıyla fısıldıyorum. "N-n-ne?" diye kekeliyor.

"Hayır de bana. Seninle ilgili konularda kendimi kontrol edemiyorum. Hayır de bana, yoksa seni bu yatağa atıp, sana kötü davranacağım."

"Kötü niyetli davranışlarım orgazm olmamı da içeriyor mu?" Alt dudağını ısııyorum. "Birden fazla."

Gözleri parlar. "Birden fazla mı?" İlerim.

"Hayır de, Havoc." "Havoc mu?"

"Hayatıma girip onu alt üst ettin, Havoc." O sırtıyor ve ben saçını çekiyorum. "Hayır de."

"Neden hayır dememi istiyorsun?"

"Çünkü sana karşı hiçbir kontrolüm yok. Vücudundan alabileceğim her orgazmı alana kadar senden alacağım ve alacağım."

Nefes alışması hızlanırken göğsünün benimkine karşı yukarı aşağı hareket ettiğini hissediyorum. "Hayır dememi istiyorsan, bana birden fazla orgazm yaşatacağına dair söz vermeyi bırakmalısın."

"Oh, Havoc, sana istediğin kadar orgazm yaşatacağım."

"Daha önce seks sırasında birden fazla orgazm yaşamadım." Donup kaldım. "Ne?"

Yanakları kızardı. "Bana bu kelimeleri tekrar söyletme.

Onları ilk söylediğimde yeterince utanç vericiydiler.

"Hayır." Çenesini çimdikledim. "Utanmamalısın. Seni memnun edemeyen erkekler utanmalı."

Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama yüzü daha da karardı.

"Adamım," diye ciyakladı.

"Anlamadım?"

"Adam." Gözlerini kaçırır. "Sadece bir erkekle birlikte oldum."

Penisim fermuarımı zorluyor. Dakota'ya seksin ne kadar güzel olabileceğini göstermeye hazır. Ona bir orgazmın minimum olduğunu kanıtlamaya hazır.

"Hayır de."

Kaşları çatıldı. "Benimle seks yapmak istemiyorsan, git buradan."

"Anlamıyorsun. Kontrolüm kopmak üzere."

Beni inceliyor ve geri adım atmadan önce gözleri hesaplayıcı bir ifadeye bürünüyor. Onu bırakıyorum. Hayır diyor. İstedğim buydu, diye kendime hatırlatıyorum, sikim bana küfrediyor.

"Ben..."

O, tişörtünün eteğini tutup başının üzerinden çıkararak göğüslerini bana sergilerken, sözlerim yarıda kalır. Neredeyse dilimi yutacağım. Dakota'nın göğüsleri yuvarlak ve dolgun, bir avuçtan daha fazla.

Ağzım sulanıyor. Dudaklarımla, dilimle ve ellerimle keşfetmek istiyorum. Ben bakarken, meme uçları sertleşiyor. İnliyorum. Ona dokunmadım bile, ama o zaten bana tepki veriyor. Onun yumuşak tenine dokunduğumda ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet. Diyorum ki..."

O sözünü bitirmeden üzerine atlıyorum. Kalçalarını kavrayıp göğüsleri ağzımla aynı hizaya gelene kadar onu kaldırıyorum. Dengede kalmak için omuzlarımı kavrarken ben de onun güzel pembe meme uçlarından birine yapışıyorum. O bana doğru eğilirken ben de devrilmeden onu yatağa yatırmak için acele ediyorum.

"Ellerini başlığa koy."

"Ama sana dokunmak istiyorum," diye somurtuyor.

"Bana dokunursan, azgın bir hayvan gibi sana saldırırım gibi üstüne atlarım."

Kıkırdar. "Erkek hayvanların kızıştığını sanmıyorum."

"Sana birden fazla orgazm yaşatmamı istiyorsan, emirlerimi dinlemelisin, Havoc."

Gözleri parladıktan sonra kısıldı. "Bay Yüksek ve Güçlü partiye geldi."

"Bana küstahlık edersen, sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Alt dudağını ısırarak kirpiklerinin altından bana baktı. "Bana en az iki orgazm yaşatmazsan sana küstahlık etme hakkımı saklı tutuyorum."

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diye mırıldandım ve şortunu tutup bacaklarından aşağı çekerek onu önümde çıplak bırakarak. "Külot giymemiştin."

"Yatağa külot giymem."

Penisim seçirir. Külotsuz yatakta yatan küçük yıkımımızı hayal etmek hoşuma gider.

"Ellerini başlığa koy," emrediyorum.

Bana bakarak yavaşça kollarını kaldırıp başlığı tuttu. Bu hareket göğüslerinin öne çıkmasına neden oldu. Muhteşemdi.

Parmağımla meme ucunu okşuyorum. Cildi tepki olarak kabarıyor. Muhteşem.

"Göğüslerinin bu kadar hassas olmasını seviyorum," diye mırıldanıyorum ve onları yoğurmaya ve masaj yapmaya başlıyorum.

Meme ucuna yapışıp dilimi etrafında döndürürüm. Dakota inler ve bacaklarını belime dolamaya başlar.

O çıplak vücudunu kot pantolonumun içindeki sikime sürterken, ben de göğüslerini okşamaya devam ediyorum. Sikim fermuarımın üzerine baskı yapıyor. Fermuar izi kalacak ama kıyafetlerimi çıkarmaya cesaret edemiyorum. Çıplak kaldığımda ona girmeye dayanamayacağım ve önce onun orgazm olması gerekiyor.

Boş elimle bir uyluğunu kavrarım. "Bacaklarını yatağa koy." O inler.

"Merak etme. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Bacaklarını indirir.

"Aferin kızım."

Onun uyluğunu okşuyorum. "Bacaklarını benim için aç."

Benim talimatlarımı tereddüt etmeden yerine getiriyor. Her şeyin bir ilki vardır.

Parmaklarımla iç uyluklarını okşuyorum, yönümü tersine çevirmeden önce onun mahrem yerine dokunmamaya dikkat ediyorum. Cildinin pürüzsüzlüğüne bayılıyorum. Onun kıvrımlarını günlerce seyredebilirim.

O iniyor.

"Bir şey mi istiyorsun, Havoc?" Kıvranıyor. "Ne istediğimi biliyorsun." Gözlerimi ona dikiyorum. "Öyle mi?"

Bana sertçe bakar. "Bana orgazm olacağımı söz verdin." "Merak etme. Bu gece birden fazla kez orgazm olacaksın." Kaşlarını kaldırır. "Bu gece mi?"

Kıkırdarak gülüyorum. "Sabırsız mısın?"

"Daha önce hiç birden fazla orgazm olmadım. Sen sabırsız olmaz mıydın?"

Onu tatmin eden ikinci erkek olduğumu hatırlayınca, neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Penisim zonkluyordu ve parmaklarım, onun ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu keşfetmek için amına dalmak için kaşınıyordu.

"Nazik davranmamı zorlaştırıyorsun," diyorum sertçe. "Kim nazik davranmanı istedi ki? Ben olmadığım için başka bir kadın istemiş olmalı."

başka bir kadın olmalı, çünkü ben değildim."

Kükrerim. Başka bir kadın istemiyorum. Dakota'yı istiyorum. Hayatımda ne kadar yıkım yaratırsa yaratsın. Onu istiyorum.

Kahretsin. Dakota'yı hayatıma sokamam. Ailemi ondan korumam gerek. Ama... Bu gece onun sırlarını keşfettim. Belki bu kadına bir şans verebilirim.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Şu anda geleceği düşünmüyorum. Şu anda Dakota'yı o kadar çok orgazm ettireceğim ki, önümdeki pisliği tamamen unutacak.

Parmağımla onu tahrik ediyorum. "Bunu mu istiyorsun?" "E-e-eyet."

"Yoksa bunu mu?" Klitorisini daireler çizerek okşuyorum ve o inliyor.

"Yoksa ikisi de mi?" Bir parmağımı amına sokarken avucumu klitorisine bastırıyorum. Siktir. Hayal edebileceğimden çok daha iyi hissettiriyor. Bırak beni içeri, diyor sikim.

Parmaklarımla onu pompalamaya başlıyorum ve o da kalçalarını kaldırarak benim hareketlerime uyum sağlıyor.

"Daha önce başka bir erkek sana bu kadar iyi hissettirdi mi?" diye soruyorum ve bir parmak daha ekliyorum.

"Hayır," diye nefes nefese cevap veriyor.

"Başka bir erkeğin sana bu kadar iyi hissettirmesini ister misin?"

Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oldum – birlikte bir gelecek hakkında sözler vermemeliyim – ama kendimi tutamıyorum. Dakota'ya karşı kendimi kontrol edemiyorum. Ondan istememem gereken şeyler istiyorum. Ona güvenemiyorum ve güven olmadan bizim için bir şans yok.

"Hayır."

"Benim için boşalmak ister misin?"

Duvarları parmaklarımdan etrafında titriyor ve avucumu klitorisine daha sert bastırıyorum.

"Evet."

Serbest elimle göğüslerini okşuyorum. "Benim için boşalacak mısın?"

"Evet."

"O zaman gel." Meme ucunu çimdikliyorum ve o patlıyor. Sessiz bir çığlık atarak ağzını açıyor, sırtı yataktan kalkıyor ve amcığı parmaklarımdan etrafında titriyor.

"İşte böyle, Havoc. İhtiyacın olanı al," diye mırıldanıyorum ve onun orgazmı geçene kadar ona pompalamaya devam ediyorum.

Yatağa yığıldı ve gözleri yavaşça açıldı. "Lanet olsun

lanet olsun."

Sırıyorum. "Daha yeni başladık."

Parmaklarımdaki tadını yalayıp inledim. "Benim Havoc'um çilek ve günah gibi."

Gözleri beni izlerken parlar.

"Seni ağzımla boşaltmamı ister misin?"

Cevabını düşünürken dudağını ısırır. "Belki daha sonra."

Tanrıya şükür. Onu tatmadan boşalmamın imkanı yok lanet olası kot pantolonumun içinde bir ergen gibi boşalmadan tadına bakmamın imkanı yok. Bu arada. Yataktan kalkıp tişörtümü çıkarıyorum.

Dakota beni izlerken dudaklarını yalar.

"Beni yemek istermiş gibi bakmaya devam edersen, bu çok uzun sürmez."

"Bana çoklu orgazm sözü verdin," diye alay ediyor.

O benim ölümüm olacak. Arka cebimden bir prezervatif çıkarıyorum – onu neden oraya koyduğumu düşünmek istemiyorum

– ve sonra kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum.

Prezervatifi takarken parmaklarım titriyor. Derin bir nefes alıp, ünlü olduğum kontrolümü ele geçiriyorum. Dakota için bunu iyi hale getirmek istiyorum. Bana bağımlı olmasını istiyorum. Onu nasıl memnun edeceğini bilmeyen o pisliği tamamen unutmasını istiyorum. Bana takıntılı olmalı. Yalnız kaldığında beni düşünmeli. Onu değil. Beni.

Kahretsin. Bunlar kontrolü elinde tutan bir adamın düşünceleri değil.

Boğazımı temizlerim ve Dakota'nın yanına yatağa geri tırmanırım. Penisimi onun girişine dayarım.

"Yaptığım herhangi bir şey fazla gelirse bana söyle."

Onun başını sallamasını bekledikten sonra içine giriyorum. O, benden önceki herkesten daha iyi hissettiriyor. Ona takıntılı hale gelebilirim. Onu orgazma ulaştırmaya. Onu becerirken göğüslerinin sallanmasını izlemeye.

Bunlar tehlikeli düşünceler. Onları kesiyorum. Dakota'ya güvenemem. Güven olmadan, bizim için ileriye gitmenin bir yolu yok. Bu tek seferlik bir olay. Daha fazlası değil.

Bölüm 15

"Ah, pişmanlık, eski dostum beni alay etmek için geldi." ~ Dakota

Dakota

Yavaşça uyanırken bacaklarımı uzatıyorum. Bu çarşaf lar çıplak tenime harika geliyor. Vay canına! Çıplak ten. Neden çıplağım?

Belime dolanan kol sıkılaşıyor ve anılarım beni saldırıyor. Rhett tenime dokunuyor. Rhett içime giriyor. Rhett beni sayamayacağım kadar çok kez orgazm ediyor.

Adam'la seks hiç bu kadar iyi olmamıştı. Onun "iş" seyahatleri başlamadan önce, başlangıçta bile. Bir dahaki sefere sabırsızlanıyorum.

Bir dahaki sefere mi? Yavaş ol, Dakota. Bir dahaki sefer olmayacak.

Bir sonraki sefer.

Rhett kendini gayet açık bir şekilde ifade etti. Dün gece tek seferlik bir olaydı bitti. Gerçi, içimdeki o lezzetli ağrıdan da anlaşılacağı üzere, tek seferlik olay birkaç seferlik oldu.

Sanırım konuşmamı dinlemiş olmasına kızmamalıyım, yoksa... Bir dakika. Rhett, Grigori ile konuşmamı dinledikten sonra benimle seks yaptı. Olamaz. Bana acıyarak mı seks yaptı?

Buradan gitmeliyim. Reddedilmeyi kaldıramam. Rhett'ten değil.

Daha önce de bu durumu yaşamıştım. Kasırga sırasında dolapta birbirimize sarıldığımızda arkadaş olacağımızı düşünmüştüm ama Rhett, ne kadar yanıldığımı belirtmek için sabırsızlanıyordu.

Dün gece ne kadar aptalca davrandığımı düşünerek içimden inlemeden önce iç yanağımı ısııyorum. Ama beni kim suçlayabilir ki? Rhett Raider, tanıdığım en seksi erkek. Smuggler's Hideaway'deki en seksi erkeklerden biri. Bana birden fazla orgazm vaat ettiğinde, karşı koyamadım.

Ama ikinci kez aptal olmayacağım.

Özellikle de dün gece aptalca davranmam *Buccaneer's Whiskey'deki* kariyerimin sonunu getirebilir. Eli daha önce Rhett'i dinlememişti ama şimdi dinleyebilir, çünkü Rhett benim ne kadar profesyonelce davranmadığımı kanıtlayabilir.

Kaçma ihtiyacı vücudumu titretir. Dün gece hiç olmamış gibi davranma ihtiyacı.

Rhett'in kolunu kaldırıp yatağın kenarına kadar kayıyorum. Kolunun altına bir yastık koyuyorum ve o da iç çekerek yastığa sarılıyor.

Yatağın başucundaki komodinden telefonumu alıp, parmak uçlarında banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapattım ve havayolu şirketinin uygulamasını açtım.

. Uçuşumu doksan dakika sonra kalkacak olan bir uçağa değiştiriyorum. Acele etmem gerekiyor.

şanslıyım ki, bu lüks otel süitinde banyoya bağlı bir giyinme odası var. Duş almaya zahmet etmiyorum. Üzerime bir şeyler giyip her şeyi el şantama tikiştiriyorum.

Kulağımı kapıya dayayıp Rhett'in hareket ettiğine dair herhangi bir ses duyup duymadığımı dinliyorum. Hiçbir şey duymayınca, kapıyı yavaşça açıp dışarıya bakıyorum. O derin uykuda ve bana sırtını dönmüş durumda. şimdi benim şansım.

çantamı odadan çıkarır ve ön kapıya doğru sessizce ilerlerim. Tezgâhtan çantamı alıp ayakkabılarımı giyerim. Kapı kapanır kapanmaz, bu sabah ilk kez nefes alabilirim. Başardım.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Henüz değil. Bu kaçışı başarılı sayabilmem için daha erken bir uçağa yetişmem gerekiyor.

Asansöre koşarım. İçeri girince, ayakkabılarımı giymek için diz çöküyorum. Kapı başka bir katta açılır ve bir çift içeri girer. Ayakkabılarımı giydiğimi fark edince gözleri büyür. Tanrım. Utanç yürüyüşü bu mu?

Yanaklarım kızarır. "Uyuyakalmışım. Bir saat sonra uçağım var. Kaçırmak istemiyorum," diye gevezelik ederim.

Kadın gülümser. "Ah, yeniden genç olmak."

Görünüşe göre onu hiç kandıramamışım.

Lobiye vardığımızda asansörden fırladım. Resepsiyonu görmezden geldim. Rhett çıkış işlemlerini halledebilir. Uçağa yetişmem ve kaçışımı tamamlamam gerekiyor.

Kapıcının önünde duruyorum. "Havaalanına gitmek için taksiye ihtiyacım var."

"Elbette, hanımefendi."

çantamı alır ve beni dışarıya çıkarır, orada bir sıra taksi beklemektedir. Oh. Ne aptalım. Lüks bir otelde kaldığımızı unutmuşum.

İlk taksinin şoförü arabasından atlayarak bagaj kapağını açar. bagajını açmak için arabasından atladı.

Kapıcı ve şoför valizimi yerleştirirken ben de sabırsızlanıyorum. kapıcıya bahşiş vermeli miyim? Ne kadar?

Kapıcı bana gülümsüyor. "Bay Raider sizinle hesaplaşacak."
bana."

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer. Muhtemelen yine utanmam gerekir –yine – ama şu anda umursamıyorum. Buradan gitmem lazım.

Havaalanına giderken taksimetreyi endişeyle izliyorum. Dolarlar sayabileceğimden daha hızlı birikiyor ve ben oldukça hızlı sayarım. Cüzdanımdaki paraları kontrol ediyorum. Neyse ki, bu seyahat nedeniyle normalden biraz daha fazla nakit param var.

Havaalanındaki terminale geldiğinde, içim rahatlar. Yüzde on bahşış veririm, param yeter.

"Üzgünüm," diyerek parayı ona uzattım. "Genelde yanımda nakit taşımam."
"

Koluma hafifçe vurur. "Sorun değil tatlım. Kendine dikkat et."

Neden bu sabah herkes bana karşı bu kadar nazik?
Yüzümde "acınası ezik" yazan bir tabela mı var?

Check-in kuyruğuna doğru aceleyle ilerleyip görevliye biletimi
biletimi gösterir.

"Yanlış sırada bekliyorsunuz."

Panik beni sert bir şekilde vurur. Bu uçağa binmem gerekiyor. "Biletimi değiştirdim
"Daha erken bir uçağa bineceğim."

Başka bir sıra gösteriyor. "Birinci sınıf biletiniz var.
Orada check-in yapabilirsiniz."

Rahatlarım. Hala bu uçağa yetişebilirim. "Oh."

"Bagajınız yok mu?" diye soruyor birinci sınıf check-in görevlisi, kimliğimi
uzattığımda.

Olamaz! Tüm bagajları Rhett'e bırakmıştım. Çeşitli Buccaneer's
Whiskey'leriyle dolu iki ağır valizimiz vardı. Ne kadar aptalım. En azından birini
almalıydım.

"Bagajınız yok mu?" diye sordu görevli.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey yok."

Bana biniş kartımı uzatır. "İyi uçuşlar."

Güvenlik kontrolünden geçip kapıya doğru koşarım. Uçuşa biniş başlarken
varırım. Sıraya girmeye başlarım ama bir daha birinci sınıfta uçağımı
sanmıyorum, o yüzden birinci sınıfın ayrıcalığının tadını çıkarmaya karar veririm.

"Günaydın," diye selamlar beni uçuş görevlisi.

Zorla gülümserim. Gözlerinin büyüdüğüne bakılırsa, gülümsemem daha çok bir yüz buruşturma gibi.

Beni koltuğuma götürdü. Birinci sınıfta benden başka kimse yoktu.

Güzel. İşimi kaybetme konusunda rahatça paniğe kapılabiliyim.

O, bir bakım seti ile geri döndüğünde koltuğuma yerleşiyorum. "Tazelenmek isteyebilirsiniz."

Bana soru sorma fırsatı bile vermeden gitti. Ama şimdi meraklandım. Tuvalete gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Aynaya baktığımda neredeyse çılgık atacaktım. Herkesin bana nazik davranmasına şaşmamalı. Yüzüm maskara lekesi içindeydi ve saçlarım fare yuvasına benziyordu.

Kendime not: Tek gecelik ilişkiden kaçarken, otel odasından çıkmadan önce yüzünü yıka ve saçını tara.

Burun kıvırıyorum. Sanki bir daha tek gecelik ilişki yaşayacakmışım gibi. Aslında, erkeklerle ilgili eski politikama geri döneceğim galiba. Onlardan her ne pahasına olursa olsun uzak durmak.

Yüzümü temiz olana kadar ovuşturuyorum. Sonra saçlarımla uğraşıyorum. Seyahat setindeki ücretsiz fırça ve tarak, buklelerimle baş edemiyor. Sonunda pes edip saçlarımı başımın üstüne topluyorum. İşte. Artık rakuna benzemiyorum.

Koltuğuma dönüp uçuş için yerime yerleşiyorum.

Aynı uçuş görevlisi bir kadeh şampanya ile gelir. "Buna ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Genelde içki içmem, ama bugün bir istisna yapacağım. "Tahmin bile edemezsin."

Kız kıkırdar. "Biraz fikrim var. Ben de bir zamanlar gençtim."

"Peki, patronunun kardeşi olan ve aynı zamanda senin patronun olan ve senden nefret eden adamla yatan bir aptal mıydın?"

Neredeyse ağzımı kapatacaktım. Fazla paylaşımdan bahsedelim. "Sana şişeyi getireceğim," diyor ve dönüp ve mutfağa doğru yürüdü.

Bir dakikadan az bir süre sonra bir şişe şampanya ve biraz fındıkla geri geldi. "Uçmaya başladığımızda kahvaltıyı servis edeceğim ama aç karnına içmemelisiniz."

Onun nezaketi karşısında gözyaşlarımı tutuyorum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız."

O gittikten sonra, gözyaşlarım akmaya başlar. Onları silip bardağıma uzanırım. Şu anda dün gecenin sonuçları hakkında endişelenmeyeceğim. Uçarken kimse beni arayamaz. Birkaç saat ulaşılamaz olmanın tadını çıkaracağım ve Smuggler's Hideaway'e döndüğümde hayatımın altüst olmaması için dua edeceğim.

Şampanyayı içip şişeye uzanıyorum.

Bölüm 16

"Dakota'nın benden kaçmasına izin vermeyeceğim." ~ Rhett

Rhett

Dakota'ya uzanıyorum ama boşlukla karşılaşıyorum. "Dakota?"

Cevap vermediğinde gözlerimi açtım ve yatakta olmadığını fark ettim. Çarşafın soğukluğu na bakılırsa, bir süredir yatakta değildi.

"Dakota?" diye tekrar bağıyorum.

Onu aramak için yataktan kalkarım. Banyo kapısı aralık. İçeriye bakarım. Orada değildir. Dönüp dolaba bakarım ve çantasının olmadığını fark ederim. İçimden küfür ederim. Kaçtığına inanamıyorum.

Dur biraz. Hala uçağa yetişmemiz gerekiyor. Çok uzağa gitmiş olamaz. Havayolunu aradığımda, rezervasyonunu daha erken bir uçağa değiştirdiğini öğreniyorum.

Hırıldarım. Benden kaçıyor.

Muhtemelen onu bırakmalıyım. Ama bu düşünce midemi bulandırıyor. Onu bırakmak istemiyorum. Ve dün gecedен sonra, buna gerek de yok. Onun sakladığı sırları öğrendikten sonra.

Ama neden benden kaçıyor?

Bunu öğreneceğim. Tüm eşyalarımı ve *Velvet Blossom'un* denemesi için getirdiğimiz numunelerin bulunduğu valizleri topluyorum. Onlarla işimizi bir gün erken bitirdik. Bugün Dakota'ya Atlanta'yı gezdirmeyi planlamıştım, ama o bu planları mahvetti.

Resepsiyona ulaştığımda resepsiyoniste gülümsedim. "Bir gün erken ayrılıyorum."

Resepsiyonist gülümsemedi. Gözlerini bilgisayardan ayırmadı.

"Buyurun." Faturayı tezgahın üzerine atıyor.

Faturayı incelemeye zahmet etmedim. "Sorun yok," dedim ve kredi kartımı uzattım.

Kartı okutur ve bana geri verir. "Ödemeniz başarılı oldu."

"İyi günler."

Bana homurdanıyor. Bu sabah birisi iyi bir ruh halinde değil. Ben de şu anda pek mutlu olmadığım için hiçbir şey söylemiyorum.

"Çantalarımı taşımana yardım edin," diyorum, çünkü kapıcı bana yardım etmek için gelmiyor.

Kadın ona yardım etmesi için işaret eder. Adam bana doğru yürürken bana ters ters bakar. Atlanta'da bu sabah herkes huysuz mu?

Portör çantalarımı bekleyen taksiye götürürken onu takip ediyorum. Yardım ettiği için ona bahşiş vermek istediğimde, elini kaldırıyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?"

"Neden bu sabah otel odandan kovduğun o sevimli bayana sormuyorsun?"

"Ben..." Açıklama fırsatı bulamadan o gitmiş. Kahretsin. Dakota ayrıldığında ne haldeydi?

Havaalanına giderken, uçağımı beklerken ve eve dönerken zaman çok yavaş geçiyor. Smuggler's Hideaway'e dönerken Dakota için endişeleniyorum. Eli'yi arıyorum.

"Dakota ofiste mi?" diye soruyorum.

"Neden ofiste olsun ki? Bir gün daha Atlanta'da kalman gerekmiyor mu?"

"İşlerimizi erken bitirdik." "Dakota seninle birlikte eve dönmedi mi?" "Daha erken bir uçağa bindi."

Eli inliyor. "Ona ne yaptın?"

Bütün gece onu tatmak ve dokunmak dışında hiçbir şey. Anılarım aklımı doldururken, penisim canlanıyor.

"Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Senin pisliklik yaptığın için istifa ederse, seni kovarım."

"Beni kovamazsın. Ben senin kardeşimim."

"Deneyin bakalım."

Sakinleşmek için boynumu avuçlarımla sıkıştırıyorum. Kardeşimle kavga etmek şu anda sorunları çözmeye yardımcı olmayacak.

"Dakota'nın adresini bana mesaj atabilir misin?"

"Neden?"

"Onun bazı eşyaları bende." Yalan dilimden dökülüyor. dilimden dökülüyor.

"Mesaj atarım ama asistanımla uğraşma.

şaka yapmıyorum, Rhett. O şimdiye kadar çalıştığım en iyi asistan. Onu kaybetmeyeceğim

Çünkü sen, ailemize yaklaşan herkese aşırı koruyucu davranan bir pisliksin."

"Teşekkürler." Eli başka soru sormadan telefonu kapatıyorum.

Telefonum bir mesajla bip sesi çıkarır ve konsoldaki bir düğmeye basarak adresi okurum. Smuggler's Rest şehir merkezine yakın bir cadde. Adrese doğru sürerim. Bu doğru olamaz.

Mermaid Motel'deyim. Dakota burada yaşıyor olamaz. Ama park yerinin arkasında onun boktan arabasını görüyorum. Burada ne işi var?

Resepsiyonun önüne park ediyorum ve araştırmak için içeri giriyorum. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çalıyor ve resepsiyonist gülümseyerek bana bakıyor. Ben olduğumu fark edince gülümsemesi kayboluyor.

"Burada ne işin var Dakota?"

"Şey... Ben... Telefon mu çalıyor?" Dönüp ofise doğru koşar ama duvara çarpar.

Düşmeden önce onu yakalamak için acele ediyorum. O ise kollarımı itiyor.

"Ben iyiyim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama duvar sana saldırmak için çıktı, değil mi?" "Evet." Başını sallar. "Aynen öyle."

Ona yaklaşırım ve gözleri parlar, sonra boğazını temizler ve başka yere bakar. "Burada ne işin var, Havoc?" Cevap vermez ve ben onu zorlamaya devam ederim. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Yanlış." Saçının bir buklesini kulağının arkasına koyarım. "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

Kızgın bir ifadeyle bana bakar. "Beni kontrol etmeye çalışma."

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum. Seninle ilgili her şeyi bilmek istemek, seni kontrol etmek değildir."

Gözlerini devirdi. "Sen benim hakkımda her şeyi bilmek istemiyorsun."

"Evet, istiyorum Havoc. Bilinmesi gereken her şeyi."

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı. "Ay caramba!" Bir kadın bağırdı. "Sıcak. Sıcak. Sıcak."

"Kimsin sen?" diye soruyorum ona.

Dakota beni iterek geçer. "Kaba olma. Bu Sadie. Motelin müdürü."

Sadie selam veriyor. "Yönetici ve kafeinin iyiliğini getiren, hizmetinizdeyim."

Pirates Pastries'den aldığı bir fincan kahveyi kaldırır ve Dakota onu elinden

kapar.

"Teşekkürler," diye mırıldanır Dakota ve fincanın yarısını bir dikişte içer.

"Teşekkürler," diyor Sadie, resepsiyon masasının arkasına geçerek. "Bir saatliğine buradan çıkmasaydım aklımı kaçırıacaktım. Beni idare ettiğin için teşekkürler. Artık gidebilirsin."

Kaşlarını çatılır. "Sen burada çalışmıyor musun?" diye Dakota'ya sorarım.

"O gece vardiyasında çalışıyor," diye cevaplar Sadie ve Dakota ona sert bir bakış atar.

"Ne?" Sadie gözlerini genişletir. "Bu bir sır değil. Kasabadaki herkes biliyor."

Ben bilmiyorum. Kardeşlerimin aksine, babam bizi terk ettiğinden beri Smuggler's Hideaway'deki dedikoduları görmezden geldim. İnsanların ailemize olanlar hakkında yaydığı dedikodular, beni küçük kasaba dedikodularından sonsuza kadar uzaklaştırdı. Biz hayatta kalmaya çalışırken, adalılar babamın ailesini terk ettiği kadın hakkında spekülasyon yapmaktan vazgeçemediler.

"Hadi." Dakota'ya elimi uzattım. "Bunu daha özel bir yerde konuşmalıyız."

Sadie kaşlarını oynatıyor. "İyi şey Dakota burada burada yaşıyor."

Dakota kollarını havaya kaldırır. "Şimdi tüm sırlarımı , neden vermiyorsun?"

Sadie alt dudağını ısırır. "Üzgünüm. Bunun bir biliyordum."

Dakota iç çeker. "Özür dilemesi gereken benim. Ben yaramazlık yapıyorum."

"Yaramazlar şaplaklanmalı." Sadie bana göz kırpar. "Şimdi, çık . Yapacak işlerim var."

Dakota'yı motelden çıkarmak için elimi belinin altına koyuyorum. Onun buna tepki olarak titrediğini fark etmiyorum değil. Ama ben tam bir aptal değilim. Ağzımı kapalı tutuyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz, bana dönüp birkaç adım geri çekildi. "Yarın işte görüşürüz."

Gülümsüyorum. "İyi denemeydi. Benden kaçamazsın. Yine."

Omuzları çöküyor ve suçluluk duygusu içime girmeye çalışıyor. bilinç. Ben bunu görmezden geliyorum. Suçluluk duyacak hiçbir şeyim yok. Dakota, bana hiçbir açıklama yapmadan kaçan kişi.

"Burada durup özel işlerimizi tartışmak mı istiyorsun?"

Gözlerini bana diyor. "Hayır."

Kaşlarımı kaldırıp bekledim. Homurdandı ve benden uzaklaşarak uzaklaştı. Onu yakalamak için acele etmeden önce, yürürken sallanan kalçalarını bir süre izlemekten keyif aldım.

"Sahibinin süiti" yazan bir kapının kilidini açar ve ben de onu içeriye takip ederim. Odayı gözden geçirip kaşlarımı çatarım. Süit eski, halıları yıpranmış, tezgahları çatlamış ve mobilyaları aşırı kullanılmış.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Sakin evimle dalga geçmeye kalkışma." Ellerimi kaldırıyorum. "Öyle bir niyetim yoktu."

"Herkes milyoner değil." Göğsüme parmağını batırır ve ben de elini yakalarım.

"Biliyorum, Havoc." Elini kalbimin üzerine koyup orada tutuyorum.

"Bilmediğim şey, neden benden kaçtığın."

"Senden kaçmak mı?" Elini çekip uzaklaştırdı. "Ne fark eder ki?"

"Ne fark eder ki?"

"Evet." Başını sallar. "Ne fark eder ki? En son dost olduğumuzu düşündüğümde, ertesi gün bana dost olmadığımızı hatırlattın. Bu sefer mesaj göndermen gerekmez. Anladım."

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun," diye homurdanırım. "Biz arkadaştan daha fazlasıyız daha fazlasıyız. "Sadece seks yaptık diye hiçbir şey değişmedi." "Yanlış. Her şey değişti."

"Kafasını sallar. "Benim için değil."

Ona yaklaşıyorum ve o sırtı duvara çarpana kadar geri çekiliyor. Ellerimi onun iki yanındaki duvara koyuyorum. Nefesi hızlanıyor ve benim yakınlığım karşısında gözleri parlıyor.

"Her şey değişti. Aramızdaki bu bağı senin de hissettiğini biliyorum."

"Benim ne hissettiğim önemli değil. Bu çok riskli. Beni kovdurursun. Bir erkeğin hayatımı tekrar mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Bir erkek hayatını mahvetti mi? Kim? Nasıl?"

Çenesini eğdi. "Boş ver."

Çenesini tutup, bakışları benimkilerle buluşana kadar kaldırıyorum. Yeşil gözleri acı ile doludur. Onun acı çekmesini görmeye dayanamıyorum.

"Bana her şeyi anlat."

Bölüm 17

"Benim hakkımda her şeyi bilmeye hakkın yok." ~ Dakota

Dakota

Rhett, ona her şeyi anlatacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Ona hayatım hakkında bir açıklama borçlu değilim. Ona hiçbir şey borçlu değilim.

"Havoc," diye yalvarır ve ben o muhteşem mavi gözlerinde neredeyse kaybolurum. Bir erkeğin gözlerinin bu kadar büyüleyici olması yasadışı olmalı. "Hayatını mahvetmek istemiyorum. Daha iyi hale getirmek istiyorum."

Tereddüt ettiğimde, devam ediyor, "Eğer bir ilişki yaşayacaksak, bir noktada bana anlatmak zorunda kalacaksın."

"İlişki mi?" Kaşlarım çatılır. "Biz bir ilişki içinde değiliz."

"Havoc, senin içine girdim. Seni benden önceki hiçbir erkek kadar çok orgazm ettim."

Yanaklarım kızardı. Ona önceki cinsel deneyimlerimin ne kadar yetersiz olduğunu hiç söylememeliydim.

"Seks ilişki yapmaz."

"Dün gece seksten daha fazlasıydı ve sen de bunu biliyorsun."

Öyle mi? Erkeklerin ve kadınların oynadığı oyunları anlamakta pek uzman sayılmam. Bu yüzden, bu modası geçmiş süitte yaşıyor ve önceki erkek arkadaşımın biriktirdiği borçları ödemek için iki işte çalışıyorum.

Başparmağıyla yanağımlı okşuyor. Ona yaslanmak istiyorum. Bana cömertçe sunduğu rahatlığı kabul etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Daha önce yaptığım hataları tekrar yapamam.

"İki gün önce benden nefret ediyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Senden asla nefret etmedim."

"Beni kovdurmaya çalıştın ve dün geceki telefon görüşmemi Eli'ye anlatmakla tehdit ettin."

Yüzünü buruşturur. "Eli'ye telefon görüşmesinden asla bahsetmezdim, ama tehdit ettiğim için pislik miyim? Evet."

"En azından bunun pislikçe bir hareket olduğunu anlıyorsun."

"Şüphelen olmasın, Havoc. Sevdığım insanları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onlar benden kaçtıktan sonra tehditler savurmak ve eve koşmak da dahil."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Sevddiği insanlar mı? Beni sevemez.

Onun sözlerine güvenmiyorum. Erkekler yalan söyler. Özellikle de senden bir şey istedikleri zaman. Adam bunun en iyi örneği.

Buna bir son vermeliyim. Onu uzaklaştırmalıyım. Ona güvenemem. Ona karşı hissettiklerim, Adam'a karşı hissettiklerimden daha büyük olsa da

bu ilişkiyi sonlandırmam lazım. Yoksa kalbimi kıracak. Ve kalbimi kıracak. Başka seçenek yok.

Bunu bitirmenin kesin bir yolu var. Gururumu bir kenara atıp aptallığımı ortaya çıkarmak.

"Evliydim."

Kaşları çatıldı. "Boşandın mı?" "Dul kaldım."

Gözleri sempatiyle doldu. "Üzgünüm."

"Üzülme. Adam yalancı, kadın düşünüy ve kumar bağımlısıydı."

"Ne yaptın..."

Onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Soru almayacağım."

O da başını sallar. "Devam et."

Gördüğüm ve kokladığım tek şey Rhett olduğu için devam edemem. Duvardan uzaklaşıp kolunun altından geçiyorum. Hikayemi anlatırken odada volta atıyorum.

"Adam'la hala bakım evindeyken tanıştım. Ona sırılsıklam aşık oldum. Çekici ve tatlıydı, o da bakım evinde kalmıştı, bu yüzden beni anlıyordu."

Rhett homurdanır ve ben ona gözlerimi kısarım. O öksürür.

"Pardon."

"Bakım evinden çıktığımda onun yanına taşındım. Çalıştım

Toplum kolejine giderken iki işte birden çalışıyordum. Ev almak için para biriktiriyorduk. Her zaman bir ev sahibi olmak istemişimdir. Kimsenin beni kovamayacağı bir ev. Kendi eşyalarımı koyabileceğim bir yer. Siyah çöp torbasına sığmayacak kadar çok eşya.

Durup pencereden otoparka bakıyorum. Burası hayal ettiğim ev değil. Park edilmiş arabaların manzarasına sahip, eski bir moteldeki modası geçmiş bir oda.

"Evimizin tapusunu imzaladığımızda, hayatta kazandığımı düşünmüştüm. Bir tesisat şirketini yönetmek gibi iyi bir işim vardı." Ona sert bir bakış attım. "Ve bir tesisat şirketini yönetmek iyi bir iştir."

Ellerini kaldırır. "Ben bir pisliktim."

Evet, öyleydi. Ama onun geçmişteki davranışlarını tartışmak şu anki gündemimizde yok.

"Hayat güzeldi. Öyle düşünüyordum. Elbette, Adam iş için çoğu hafta sonu evde yoktu ama ben umursamıyordum. Evim vardı. Kendimi güvende hissettiğim bir yer. İkinci el mağazalarında mobilya almak için saatlerce alışveriş yapardım. Hatta kullanılmış eşyaları satmak için bir kurs bile aldım. Ama onları satmadım. Sakladım."

Nefesimi veriyorum. Hikayenin geri kalanını anlatmak istemiyorum.

Ne kadar aptal olduğumun ortaya çıktığı kısmı.

Rhett arkamdan bana sarılır. "Bitir şunu. Yara bandı gibi bir kerede söküp at. Bugünden sonra, bunu bir daha asla konuşmamıza gerek kalmayacak."

"Adam tüm o hafta sonları iş için uzakta değildi. Atlantic City'de kumar oynuyor ve fahişelere para ödüyordu."

Rhett homurdanıyor, ama onu teselli edecek duygusal kapasitem yok. Kendi cehennemimde kaybolmuş durumdayım.

"En kötüsü, benim bundan haberim olmamasıydı. Hiçbir fikrim yoktu. Ta ki Adam bir trafik kazasında hayatını kaybedene kadar. Sonra her şey alt üst oldu. O ipotek ödemelerini yapmıyordu ve ben evimi kaybettim." Gözlerim doldu ama burnumu çekip gözyaşlarımı geri çektim. Yeterince ağladım. Ağlamak hiçbir şeyi değiştirmez.

"Arabalar ve ev için tüm borçlarını birleştirmeyi başardım. Her şeyi hallettiğimi sanıyordum."

"Sonra Grigori ortaya çıktı," diye homurdanıyor Rhett.

Başımı sallıyorum. "Onu görmezden gelmeye çalıştım. Ama tefeciler görmezden gelinmeyi kabul etmezler. Üzerinde 'Sırada sen varsın' yazan ölü bir yılan, dikkatimi çekmek için yeterliydi."

Evimi kaybettikten sonra taşındığım daireye girdiğimde mutfak masasında yılanı gördüğümü hatırlayarak titriyorum.

"Daha iyi maaşlı bir iş bulmadıkça, banka ödemelerini ve Grigori'ye olan borçlarımı ödemem imkansızdı. Eli bana asistanlık işini teklif ettiğinde, hemen kabul ettim."

"Ama maaşın alacaklılara ve Grigori'ye ödeme yapmak için yeterli değil mi?" diye sorar Rhett.

Omuz silkiyorum. "Grigori'ye yeterince hızlı ödeme yapmazsam, borçtan asla kurtulamayacağım. Ölene kadar ödeme yapana kadar faizleri tekrar tekrar biriktiriyor."

"Borcu ben ödeyeceğim."

Dönüp bakıyorum. "Ölmüş kocamın borcunu sen ödemiyorsun ki.
borç."

"Sana para ödünç versem?" "Hayır, bu
benim sorunum."

"Hayır," diye homurdanır. "Bu, senin kocanın yarattığı bir karışıklık ve sen de bu karışıklığın
ile."

"Nasıl ifade edersen et, önemli değil. Ödeme sorumluluğu olan benim."

"

"Neden? Birinin sana yardım etmesine izin vermenin nesi yanlış?"

Çünkü sana yardım edenler, seni sahiplenirler. Adam, on sekiz
yaşındayken yanına taşınmama izin verdiği için ona ne kadar borçlu olduğumu kaç
kez hatırlattığını sayamıyorum. Onu sevdiğimi düşündüğüm için onu görmezden
geldim. Aptaldım.

"Bunu kendi başıma halledebilirim."

"Ama yalnız değilsin." "Evet, yalnızım."

Elini boynuma koydu. "Hayır, değilsin. Ben varım."

Beni bırakana kadar omuzlarını itiyorum. "Senin yok. Sen benim
patronumun kardeşi ve seninle yattım."

O homurdanır. "Ben Eli'nin kardeşinden daha fazlasıyım. Ben senin ilişkide
olduğun adamım."

Ben yuvarlan gözlerimi gözlerimi "Biz bu bir
Biz değiliz bir birilişkimiz yok."

"Neden olmasın?"

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Neden olmasın da ne demek? Çünkü değiliz.
Çünkü benden nefret ediyorsun. Çünkü beni kovdurmaya çalıştın. Çünkü..."

O dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdığında sözlerim kesilir. Keşke
ona direndiğimi söyleyebilseydim. Onu itip uzaklaşabildiğimi. Ama yapamıyorum.

Rhett'e eriyorum. Dudaklarının dudaklarıma değdiği hissine iç çekiyorum. Beni
saran temiz kokusu, kendimi değerli ve güvende hissetmemi sağlıyor.

Güvende mi?

Erkeklerle güvenemem. En son güvendiğimde ne olduğunu hatırla. İyi
hatırlatma. Onu itip birkaç adım geri çekildim.

Rhett iç geçirir. "Sır sakladığını bildiğim için seni uzaklaştırdığımı itiraf ediyorum, ama artık benden sır saklamıyorsun."

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun." "İlişkimiz geliştikçe öğreneceğim."

Dişlerimi sıkıyorum. "Beni dinlemiyorsun. Bizim bir ilişkimiz yok."

O sırtıyor. "Henüz değil. Sana bana bir şans vermen için ikna edeceğim."

"Hayır, ikna edemezsin. Yapacak çok işim var. Başka bir şey için başka bir şeye ayıracak vaktim yok."

"Zaman yaratırız."

"Bana kalp krizi geçirtirmeye mi çalışıyorsun?" O gülümser. "Benim Havoc'um inatçıdır." "Ben senin hiçbir şeyin değilim."

O sırtıyor. "Fikrini değiştireceğim." Kapıya doğru yavaşça yürüyor. "Biraz uyu. Yarın görüşürüz. Arkandan kapıyı kilitle."

"Fikrimi değiştirmeyeceksin," diye arkasından bağırlıyorum.

O da el sallayarak cevap veriyor. Kapıyı çarpıyorum. Rhett'in kendini beğenmiş hali sinir bozucuydu. Korkarım ki, "Fikrini değiştireceğim" diyen Rhett daha da kötü olacak.

Ama ona direnmeliyim. Erkekler konusunda doğru seçimler yapabileceğime güvenmiyorum. Adam'la olanlara bak.

Rhett ile ilişkimiz yürümezse işimi kaybedersem ne olacak? Nereye gideceğim?

Ve endişelendiğim sadece işim değil. Kalbimin de zarar görmeyeceğinden emin değilim.

Bölüm 18

"Kapı hiçbir sebep yokken bana saldırdı." ~ Dakota

Dakota

Blossom'a doğru yürürken ona el sallıyorum. Günümüzü birlikte *Ghost Tide Festivali'nin* tadını çıkararak geçireceğiz. *Ghost Tide Festivali'nde* ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok

Hayalet Gelgit Festivali'nde ne yapacağımızı bilmiyorum, ama ne olursa olsun harika bir gün olacak, çünkü Eli'nin kaprislerine uymak ve sarhoş misafirlerin kapıları açmayı öğrenmelerine yardım etmekten bir günlüğüne kurtuldum.

"Bu çok heyecan verici." Parmak uçlarında zıplıyor. "Hayaletlerle ilgili her şeyi seviyorum."

"Öyle mi?"

"Cadılar Bayramı en sevdiğim bayram."

Neredeyse alnıma tokat atıyordum. Tabii ya. *Hayalet* dalgası. Cadılar Bayramı. Nasıl ikisini birbirine bağlayamadım? İki işte çalışmaktan uykusuz kaldığım için suçluyorum. Belirli bir otelin odasında, belirli bir seksi patronun kardeşiyle belirli bir geceyi yeniden yaşamak için çok fazla zaman harcadığımdan uykusuz kaldığım için değil.

"İlk olarak ne yapmak istersin?"

"Her şeyi planladım. Günümüze *Hayalet Gelgit Pazarı*'nda başlayacağız. Orada en iyi ürünler var. Sonra da *Kaçakçıların Gauntlet*'ini yapacağız."

Gauntlet beni heyecanlandırmıyor.

Tam tersine. "Ne?" "Merak etme.

Eğlenceli olacak."

Onun sırtışı beni pek rahatlatmıyor.

"Ve günü *Haunted Cove Boat*

*Ride ile
bitirece
ğiz."*

Titriyorum. "Korkutucu geliyor."

"Biliyorum. Harika değil mi?"

Omuz silkiyorum. Korkutucu şeyler genelde benim tarzım değildir, ama her şeyi denemeye hazırım.

Ghost Tide Market'in kurulduğu tahta kaldırıma doğru yürüyoruz. Okyanustan esen soğuk rüzgar bize çarptığında titriyorum. Bu gün giyinirken soğuk okyanus esintisini hesaba katmamıştım.

"Bak, Parker'ın bir standı var." Blossom beni

Pirates Pastries standına sürükler.

Çikolata, tarçın ve kahvenin kokusunu içime çekiyorum. İnliyorum. "Sanırım sana aşık oldum, Parker."

O kıkırdıyor. "Kahvenle birlikte bir şeyler yemek ister misin?"

"

"Kahve sipariş edeceğimi nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırır. "Peki. Bir kahve ve bir..." Sunduğu seçeneklere göz gezdiririm. "Kabak ay pastasında ne var?"

Blossom dirseğiyle bana vurur. "Kimin umurunda? Kabak var içinde."

Gözlerimi ona dikerim. "Sen, marketlere kabak baharatı geldiğinde çıldırıp deliye dönen sinir bozucu insanlardan birisin, değil mi?"

Göz kırpar. "Asla söylemem."

Parker bize kabak ay pastası verir. "Marshmallow kremayla doldurulmuş ve gelgitin üzerindeki dolunayı andıran şekilde süslenmiş kabak baharatlı kurabiye."

Bir ısırık alıyorum ve kabak ve marshmallowun tadı dilime değdiğinde inliyorum. "Nasıl olur da büyük bir şehirde lüks bir pastanede çalışmıyorsun anlamıyorum, ama Smuggler's Hideaway senin gibi birine sahip olduğu için şanslı."

Gözlerinde acı parlar ama sonra gözlerini kırpar ve acı kaybolur. Ona ne olduğunu sorma fırsatım olmadan, bir adam bana doğru eğilir.

"Ben ısmarlıyorum," der Rhett ve ona para uzatır. "Kendi hesabımızı kendimiz ödeyebiliriz."

"Kendi adına konuş," diye fısıldayarak bağırır Blossom. "Bir beyefendi bana cennetten bir dilim almak istediğinde, ben şahsen asla hayır demem."

Keşke bilseydi. Bu kabak tatlısı cennetten bir dilim değil. Cennet, Rhett ile yatakta kıvrılmış bir gece geçirmek. Cennet, vücudunun her santimini onun dokunması ve tatması. Cennet, onun sana dalga dalga zevk vermesi.

Hormonlarımı kontrol altına alıyorum. Rhett bir ilişki isteyebilir ama ben ikna olmadım. Geçmişim, erkeklerin yalancı olduğunu söylüyor. Birkaç iyi erkek olsa bile, karşı cinsle olan geçmişimi düşünürsek, ben öyle birine rastlayacak kişi değilim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

O sırtarak, "Seninle birlikte olmaktan başka nereye gidebilirim ki, Havoc?" der.

"Üzgünüm, ama bugün arkadaşım Blossom ile vakit geçireceğim."

Blossom ellerini kaldırır. "Bana bakma. *The Smuggler's Gauntlet* için bir yerlinin yardımını almaktan mutluyum."

"Harika." Rhett ellerini ovuşturur. "Yıllardır yasaklama memuru rolünü oynuyorum. Avantajlıyız."

Yasak memuru mu? "Bir dakika. *The Smuggler's Gauntlet* nedir?"

"Yasaklama memurlarından 'kaçak mal' geçirdiğin bir yarışma. Gizli tüneller, sisli sokaklar ve gizli kapılardan oluşan bir labirentte yakalanmamaya çalışıyorsun," diye açıklıyor.

Kaşlarımı çattım. "Beni takımında istemeyeceğini düşünüyorum. Çok hızlı değilim."

"Hızlı olmak şart değil. Sinsi olmak şart."

"Uyarılmadığını söyleme." Okyanustan bir rüzgâr esintisi daha gelir ve titrerim.

Kaşlarını çatar. "Üşüdün mü?"

"İyiyim."

Beni ve titremeyen dişlerimi inceliyor. "Üşüyorsun." Elimi tutuyor ve beni pazardan geçerek bir giyim standına götürüyor.

"Başka bir sweatshirt'e ihtiyacım yok."

"Çok yazık, çünkü sana bir tane alacağım."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Yine kontrolcü davranıyorsun." davranıyorsun."

"Özür dilerim.

Kontrolcü olmak istemiyorum. Üşümeni istemiyorum. Lütfen bunu senin için yapmama izin ver."

"Eğer ona sana bir sweatshirt almasına izin vermezsen, ben alırım," diye fısıldadı Blossom.

"Oh, lütfen. Jaxon'a gözünü dikmişsin ve biliyorum ki biliyorum."

Burnunu çekip havaya kaldırır. "Jaxon benim varlığımdan haberdar değil varlığımı bilmiyor."

Bu onun için acı verici, bu yüzden konuyu kapatırım. Onu

"Bu sweatshirt çok şirin." Rhett, üzerinde dur işaretini tutan bir fok resmi olan bir kapüşonlu sweatshirt'ü kaldırır. "Sammy ile tanıştın mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Sammy mi?"

"Kollarını kaldır."

Zihnim hala bana bir şey alması fikrine karşı çıkmasına rağmen, vücudum sesindeki emre otomatik olarak tepki veriyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, sweatshirt'ü vücuduma yerleştirirken.

"Sammy?" diye tekrar soruyorum çünkü Rhett'in gözlerindeki sıcaklık gözlerindeki sıcaklık bana tuhaf şeyler yapıyor. Mesela ona teslim olmak istememe neden oluyor. Ama yapamam. Daha iyisini biliyorum.

"O bir deniz köpeği," diyor Rhett, sweatshirt'ün parasını öderken. "Sokağın ortasında tembellik yapmaktan ve turistlerin dikkatini çekmek için havlamaktan hoşlanıyor."

Çok sevimli birine benziyor. "Fokları severim. Onunla tanışmak istiyorum."

"Başka bir zaman gideriz. Ama şimdi kardeşlerimin kıcını tekmelememiz lazım."

"Evet." Blossom yumruğunu havaya kaldırır.

Rhett elimi tutar ve liseye varana kadar kalabalığın içinden beni yönlendirir. "Gauntlet burada yapılıyor."

Blossom titrer. "Lisede gauntlet yapılması çok mantıklı mantıklı."

"Spor salonunda," diyor, sıraya girerken.

Etrafa bakındım ve birkaç kişinin esneme hareketleri yaptığını fark ettim.

"Unutma. Sana koşucu olmadığımı söylemiştim."

Rhett atıyor onun kolunu kollarını omuzlarıma omuzlarıma "Onlar turist. Turistler asla meydan okumayı kazanamazlar."

"Blossom ve ben bu adanın yerlisi değiliz." Göz kırptı. "Neyse ki ben varım." "Bu nasıl işliyor?" diye sordu Blossom.

"Girdiğimizde her birimiz birer kaçak mal alırız. Amaç, yasaklama memuru sizi yakalamadan kaçak mal ile gauntlet'i geçmektir."

"Memurların silahları var mı?" diye sorar Blossom. Nefesimi tutarım. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Sadece bir soruydu. Merak etme. Bir memura tekme atmayı ya da tokat atmayı düşünmüyorum. Tabii o memur Jaxon değilse."

Rhett kahkahayı bastırır. "Jaxon muhafız değil."

"Yazık," diye mırıldanır Blossom.

"Hazır mısınız?" Rhett, önümüzdeki kapı açılıp içeri girmemize izin verildiğinde sorar.

"Hayır dersem bir şey olur mu?" diye soruyorum.

Blossom kıkırdar ve Rhett başını sallar. "O zaman hazır sayılırım."

Blossom içeri koşar. Ben de onu takip ederim. Kendimi kötü hissediyorum. O gerçekten kazanmak istiyor, ama benimle birlikte sıkışıp kalmış durumda. Rhett, ödemeyi yapmak için önümüze geçmeye çalışır.

"Kendi hesabımı kendim ödeyebilirim," diye mırıldanırım.

"Kendi adına konuş," diyor Blossom.

Rhett ödemeyi yaptıktan sonra, görevli bize boş viski şişeleri verir. "Bunlar kaçak mallarınız. Gauntlet'i bitirmeden şişe kırılırsa, diskalifiye olursunuz."

Bizi ileri doğru işaret ediyor. "Başlangıç çizgisinde bekleyin. Kapı açıldığında zamanınız başlar."

Blossom önden gider. Şişeyi koluna sokar. Rhett şişeyi kot pantolonunun cebine koyar. Ben şişeyi sütyenime koyarım. Rhett'in gözleri büyür.

"Ne? Bu büyük göğüsler bir işe yarmalı."

Gözleri parlar. "Merak etme Havoc. Senin göğüslerin kesinlikle işe yarıyor."

Mavi gözlerindeki tutkuyla karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Onu bastırmaya fırsat bulamadan kapı açılır ve Blossom içeriye koşar. "Hadi. Kazanıyoruz."

Rhett elimi tutar ve beni ileri doğru çeker. Önde yürüdüğü için mutluyum çünkü havadaki sis yüzünden önümü zar zor görebiliyorum.

"Durun! Kaçakçılar!" diye bir adam benim yanımdan bir yerden bağıyor.

"Beni yakalayamazsın," diye bağıır Blossom.

"Sola," diye yönlendirir Rhett. O sağa gider ve Rhett iç çeker.

"Diğer soluna."

O dönüyor ve neredeyse bize çarpıyor. Rhett onu ileri itiyor. "Bu tarafa."

Blossom'un arkasında labirentte koşarsınız, ta ki o sizi çıkmaza sokana kadar. Elleri duvarların üzerinde dolaşır. "Burada bir yerlerde gizli bir geçit olmalı."

Bir klik sesi duyulur ve kapı açılır. "B uldum," der Rhett. Blossom kapıdan içeri koşar. Rhett onu takip eder. Ben de arkadan girerim.

Kapı kapanmaya başlar ve ben aceleyle geçmeye çalışırım, ama kapı kapanmadan önce geçemem ve kapıya çarparım.

Sonra bir baktım, lisenin dışındaki çimlerde yatıyorum, Rhett ve Blossom başımda duruyorlar. "Kazandık mı?"

Rhett bana gülümser. "Kazandık."

"Sen bayıldıktan sonra büyük adam seni tüm yol boyunca taşıdı."

İnlerim. "Benim suçum değildi."

Rhett gülümser. "Tabii ki senin suçun değildi. Kapı birdenbire ortaya çıktı ve yüzüne çarptı."

Oturmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve tekrar yere düşüyorum. "İyi misin?" diye soruyor Rhett, saçlarımı yüzümden çekerek.

Gözlerindeki endişe, direncimde bir çatlak yaratır. form. Buradan çıkıp o çatlağı yapıştırmam lazım. Direncimin çökmesine izin veremem.

Bölüm 19

"Kardeşlerime kazara yardım ettikleri için teşekkür etmiyorum." ~ Rhett

Rhett

Damıtım tesisinin ofisine girip masasının arkasında oturan Dakota'ya gülümsüyorum. "Günaydın, Havoc."

Saatine bakıp bana kaşlarını kaldırdı.
Kıkırdayarak güldüm.

"Bu sabah muhasebecimizle bir toplantı yaptım,"

"Parker, senin en sevdiğin içeceğin çift espresso olduğunu söylüyor. Kahveden çok şurup içeren kızlara özgü içeceklerden birini istersin diye düşündüm."

"Şurupta kafein yok," diye mırıldanıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

O inliyor ve benim sikim seğiriyor. Birlikte olduğumuz gece çıkardığı her iniltiyi, iç çekişi ve nefesini hatırlıyor. Onları zihnimde defalarca tekrar ettim. Genellikle duşta, sikimi elimde tutarken.

Derin bir nefes alıp, Dakota'yı ofisime çekip ona kötü davranmadan önce sikime sakinleşmesini söylüyorum. Ama yapamıyorum. Hala benimle çıkmaya tereddüt ediyor. Onu yıpratmam lazım. Ve yıpratacağım da.

"Muffin, pişmiş şeftali ve kremalı viski ile yapılmış. Parker hamura bizim viskimizi kullanıyor."

"Muffin dediğinde beni ikna ettin," diyor ve pişmiş lezzeti ağzına tıktırıyor.

Alt dudağını yalıyor ve ben inliyorum. "Beni kızdırmayı bırak,

Havoc."

Bana göz kırparak bakar. "Seninle dalga mı geçiyorum? Sadece işyerimdeki masamda oturmuş

masamda oturmuş muffin yiyorum. Seni nasıl kızdırıyorum?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "İstediğin kadar masum davran. Gerçeği biliyorum."

Gözlerini kırptırıyor. "Ne demek istediğini hiç anlamadım."

Ellerimi yumruk yapıp onu sandalyesinden kaldırmadan önce tam olarak ne demek istediğimi ona göstereceğim.

"Ve sen neden sana Havoc lakabını taktığımı merak ediyorsun."

Kıkırdıyor. Sesi sıcak ve kaygısız. Onu duymak için birçok mavi topu katlanacağım. Dakota dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor. Yardım edebilirim, ama inatçı kadın bana izin vermiyor. Aynı şekilde, aramızda özel bir şey olduğunu kabul etmiyor.

Onun fikrini değiştireceğim, ama sabırlı olmam gerekiyor. Bu, benim pek de bilmediğim bir özellik.

"Ona neden Havoc dediğini bilmek istiyorum," diyor Zane, resepsiyon alanına girerken.

Miles elini kaldırarak bize katılır. "Ben de." "Sizi ilgilendirmez. İşinize dñnñn."

Zane, Miles'a bakar. "Ne kadar tatlı, değil mi? Bize emir verebileceğini sanıyor emir

verebileceğini düşünñyor ."
Miles başını sallar. "Ben hayalperest kelimesini tercih ederim." Dakota güler. "Hayalperest daha uygun."
Ona parmağımı sallarım. "Bu cahilleri cesaretlendirme." "Neden?" diye sorar Zane.

"Evet." Miles başını sallar. "Neden olmasın?"

"Cidden. Lise yıllarında ikinizin öğretmenler odasına koku bombası attığını "Bu bir yanlış anlaşılmaıdı," diyor Miles. "Asla ceza almamalıyım."

"O bir yanlış anlaşılmaıdı," diyor Miles. "Asla cezaya kalmamalıyım."
Kaşlarını kaldırırım. "Öyle mi? Öğretmene küfür etmek artık cezaya neden olmuyor mu?"

Burnunu kırıştırır. "Ağzını açmak ne demek?"

"Öğretmene, ne dediğini bilmediğini söylemek."

Çenesindeki bir kas seğirir. "O rehberlik danışmanııdı ve bana asla profesyonel sörfçñ olamayacağımı söyledi."

Kahretsin. Miles'ın sörfçñ olarak geçmişi hassas bir konudur. Hawaii'deki bir yarışmada omuz eklemine yırttı ve o zamandan beri eskisi gibi olamadı. Dünyadaki tüm fizik tedaviler, profesyonel olarak sörf yapmak için ihtiyaç duyduğu hareket kabiliyetini ona kazandırmaya yetmedi.

Zane, Miles'ın omuzlarına kolunu atar. "O kesinlikle ne dediğini bilmiyordu."

Miles, Zane'i omuzlarından itti. Acınmak istemiyordu. Acıma ile şefkat arasındaki farkı anlamaması çok yazık.

"Daha önce hiç sörf yapmadım," diyor Dakota ve odadaki gerginliği bozduğu için onu öpebilirim.

Miles şaşkınlıkla nefesini tutar. "Daha önce hiç sörf yapmadın mı?"

Omuzlarını silker. "Okyanusta hiç yüzmedim bile."

Miles, önündeki masaya yaslanır. "Hiç okyanusta yüzmedin mi?" Kız başını sallar. "Ama yüzebiliyorsun, değil mi?"

Burnunu kırıştırır. "Köpek stili yüzmeyi biliyorum." Elini tutar.

"Sana yüzmeyi öğreteceğim." Onu Dakota'dan uzaklaştırırım.

"Ona dokunma."

"Uh oh. Aşırı koruyucu bey partiye geldi." Miles kendi şakasına gülerek kahkaha attı. Hiç komik değil.

Ona sert bir bakış attım. "O sana ona dokunma izni vermedi. Bir kadına izni olmadan dokunamazsın. Sana bunu öğrettiğimi biliyorum."

"Dakota umursamıyor," diyor Miles. "Biz arkadaşız. Değil miyiz değil miyiz?"

Dakota'nın önüne geçip onu onun görüşünden engelliyorum.

"İş arkadaşı olmak, dost olduğunuz anlamına gelmez ve birine dokunma izni vermez."

Kaşlarını oynatır. "İsterse bana dokunabilir.

Ödeşmiş oluruz."

"Beni dinlemiyorsun."

"Çünkü çok sıkıcısın," diyor Zane.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup iki erkek kardeşime dik dik bakıyorum. "Bir bayana nasıl davranılacağını tartışmak sıkıcı mı? Anneme böyle hissettiğinizi söyleyeyim mi?"

Zane homurdanır. "Sen tam bir ispiyoncusun."

"Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim sözler. İşe geri dönelim." Miles ofisine doğru yürümeye başlar.

"Ama Rhett'in Dakota'ya neden Havoc dediğini hiç anlamadık," der Zane, onu koridorda takip ederken.

Onlar ortadan kaybolduktan sonra birkaç saniye bekledim. Bir konuşmayı dinlemek için ayrılıyormuş gibi yapmaları ilk kez olmuyordu. Ama geri dönmediler.

"Onların davranışları için özür dilerim. Senin iznin olmadan sana dokunmamaları konusunda onlarla tekrar konuşacağım."

"Teşekkür ederim." Dakota'nın yüzü yumuşar ve tüylerim diken diken olur.

Kalk.

"Sen..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve soruyu ağzımdan çıkardım. "Kocan sana hiç fiziksel şiddet uyguladı mı?"

"Hayır." Kafasını sallar. "Öldüğü güne kadar birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. Ölmüş kocasına aşık olduğunu düşünmesini istemiyorum. Benim ona takıntılı olduğum gibi onun da bana takıntılı olmasını istiyorum.

Alaycı bir şekilde gülümser. "Onun ölümünden çok önce ona olan aşkımin bittiğini fark etmemiştim."

Kaşlarımı çatıyorum. Birinden artık hoşlanmadığını nasıl fark edemezsin? Ağzımı açıp sormak üzereyken, kardeşlerimin hala kulak misafiri olabileceği ofiste olduğumuzu hatırlıyorum. Bu şu an için uygun bir konuşma değil. Bu, bir randevuda yapılacak bir konuşma. Hazır lafı açılmışken.

"Benimle randevuya çıkmak ister misin?" O beni reddetme fırsatı bulamadan konuşmaya devam ettim. "*Hayalet Gelgit Festivali*"nde iyi vakit geçirdim. Kazanmakta iyiyimdir, ama kapılar açılıp seni ısırdığında da işe yararım. Ve ben..."

"Evet."

"Ve ayrıca..." Onun söylediklerini fark edince sözümü kesiyorum. "Evet?"

O başını sallar, ama gülümsemesi titrek ve kararsızdır. Onu çok mu zorladım? çok mu zorladım?

Geri adım atmaya başlıyorum. Benimle çıkmak zorunda hissetmesini istemiyorum benimle vakit geçirmekten heyecan duymasını istiyorum, benim onunla olduğum gibi. "Zorunda değiliz..."

Zane ve Miles odaya koşarak girerler ve "Dakota ve Rhett ağaçta oturuyorlar. Ö-p-ü-ş-ü-yor-lar" diye şarkı söylerler.

Dakota'nın yanakları, yosunların çiçek açtığı zamanki okyanus rengini alana kadar koyulaşır. Ben homurdanırım. "Dakota'yı utandırmayacaksınız."

Hemen dururlar ve Zane gözlerini devirir. "Sadece eğleniyoruz."

"Onu utandırmadan eğlenebilirsin. Beni duyuyor musun beni duyuyor musun?"

Zane selam verir. "Net ve anlaşılır."

Miles iç çekene kadar ona bakıyorum. "Anladım, Bay Sıkıcı." "Güzel. Şimdi Dakota'dan onu utandırdığın için özür dile." "Özür dileriz, Dakota," diyorlar hep bir ağızdan.

"Önemli değil," diye fısıldadı.

Zane yavaşça ona doğru yürüyor. "Eğer sen bir yorgun bıktıysan, ben..."

Ona doğru yaklaşıyorum. Miles, Zane'in bileğini kelepçeleyip onu uzaklaştırıyor. "Hadi. Sanırım yalnız kalmak istiyorlar."

Onların peşinden giderim. Onlara daha i y i s i n i öğretmiştim. Bir kadının önünde nasıl davranacaklarını bilmeleri gerekir.

"Haklı olduğumu kanıtladığın için teşekkürler," diyor Dakota ve ben duruyorum. "Haklı olduğumu kanıtlamak mı?"

"Sana bir şans vermek."

Sırıyorum. "Buna alış, Havoc. Çoğu zaman haklıyım."

O kıkırdar ve ben, onun mutluluğunu duymak için kardeşlerimi uçurumdan atabileceğimi fark ederim. "Böyle düşünmen komik, Bay Yüksek ve Güçlü."

"Yüce ve Kudretli Bey mi? Sana Yüce ve Kudretli'yi göstereyim." Ona yaklaşıırken ellerimi sallıyorum.

"Gıdıklama," diye bağırır.

Ellerimi indiriyorum. "Ben bir beyefendi olduğum için şanslısın. Çoğu zaman." Göz kırpiyorum ve yeşil gözleri tutkuyla parlıyor.

Dakota'yı tekrar yatağında çıplak görmek için sabırsızlanıyorum, ama ona baskı yapmamam gerektiğini biliyorum. Onu bir randevuya ikna etmek yeterince zordu. Yavaş davranmam lazım. Hayatında olmama alışmasını sağlamalıyım. Bana bağımlı hale getirmeliyim.

Ve sonra, ona hiç de sıkıcı biri olmadığımı göstereceğim.

Bölüm 20

"Rhett karanlık bir at ve ben binicilik fikrini giderek daha çekici buluyorum." ~ Dakota

Dakota

Bu aptalca. Bu bir hata. Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum – Rhett'e fikrimi değiştirdiğimi söylemek için mesaj atmaya niyetliyim.

– ama benim parmağım tereddüt ediyor üzerinde parmağım gönder düğmesi Ben bir bir anlaşıma yaptım. Buna uymam gerekiyor.

"Haliyi deleceksin," diyor Sadie.

Yürümekten vazgeçip zemini işaret ediyorum. "Gerçekten mi? Bu halı için mi endişeleniyorsun?"

Bana parmağını sallıyor. "Hayır. Haliyi tartışmıyoruz. halıyı tartışmıyoruz."

Ona sırtımı dönüp pencereden dışarı bakmaya başladım. Ne olduğunu biliyorum ve ilgilenmiyorum.

"Beni duyabildiğini bildiğim halde beni görmezden mi geleceksin?" "Evet."

Kız kıkırdar. "Bu çok eğlenceli. Kız kardeşim Scarlett'in Weston'a aşık olduğundan çok daha eğlenceli."

Bana, geçen Noel'de kar fırtınası sırasında ablasının bir polis memuru ile bir ahşap kulübede mahsur kaldığını anlattı. Scarlett, Weston'dan nefret ediyordu çünkü lise yıllarında onunla dalga geçmişti, ama bir şekilde, birlikte geçirdikleri zaman içinde birbirlerine aşık oldular.

"Bu bir aşk hikayesi değil."

"Rhett'e bunun bir aşk hikayesi olmadığını söyledin mi?"

Ona geçmişim hakkında çok fazla şey anlattım. Onun kaçıp gideceğini sandım. Ama o, borçlarımı ödemek istedi – hayır, teşekkürler, beni kurtaracak bir erkeğe ihtiyacım yok – ve bana çıkma teklif etti.

Ona direnmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ama beni korumak için kardeşlerine bağırınca, pes ettim. Duvarlarımdaki çatlaklar genişledi ve harç alıp surlarımı onarmaya fırsat bulamadan evet dedim.

"Postalar geldiğinde neden posta kutusuna koştüğünü söylersen, soruna cevap veririm."

Kaşlarını çattı. Soruma cevap vermeyeceğini biliyordum. Mektup geldiğinde, tuvalete koşar ve kapıyı kilitleyip mektubu okur.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Tüm endişem geri geliyor ve ellerimi ovuşturuyorum. "Bilmiyorum."

Tek bildiğim, rahat giyinmemi ve çanta getirmememi söylediği. Aklım olasılıklarla dolup taşıyor. Ya da daha doğrusu, olasılıkların yokluğuyla. Kot pantolonla randevuda ne yaparsın? Neden çantamı getirmeme izin verilmiyor?

Rhett'in SUV'si *Mermaid Motel*'in otoparkına girer ve ben girişe doğru aceleyle ilerliyorum.

Sadie ıslık çalar. "Ne araç ama."

"Ne demek istiyorsun? Bu bir SUV. Adada bunlardan tonlarca var."

O burun kıvrır. "Ama çok azı çoğu insanın bir yılda kazandığı kadar pahalıdır."

Harika. Endişelenecek başka bir şey daha. Rhett zengin. Nasıl unutabildim? Patronum milyarder ve onlar kardeşler.

"İyi eğlenceler!" Sadie, ben dışarıya koşarken bağırıyor.

Rhett bana doğru yürürken kaşlarını çatar. "Bir beyefendi gibi davranıp seni kapından almak istedim."

"Arabanın kapısını senin açmana izin vereceğim," diyorum.

"Sert pazarlık yapıyorsun, Havoc." Kapıyı açar, ama ben araca binmeye çalışırken kalçalarımı tutup bana yardım eder. Sonra, emniyet kemerimi takmak için üzerime eğilir.

"Kendi başıma içeri girebilirdim."

Burnumu çimdikledi. "Ama şimdi buna gerek yoktu."

Ben cevap veremeden kapıyı kapatır. "Nereye gidiyoruz?" Kapıyı açar açmaz sorarım. Kıkırdar. "Sabırsız mısınız?"

"Meraklıyım."

"Şimdi söyleyeceğim şey ikimizin arasında sır olarak kalmalı."

İlerim. "Seninle banka soymayacağım. Bankaların artık nakit paraya sahip olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Zorunlu olmadıkça banka soymayacağım."

"Kafam karıştı. Neden banka soyman gereksin ki?"

Motoru çalıştırıp motelden uzaklaşır. "Kardeşlerimle tanıştın."

"Kardeşlerin birbirlerine yakın olabilmelerine rağmen aynı zamanda birbirlerini çıldırtabileceklerini hiç fark etmemiştim."

Konsolun üzerinden uzanarak elimi sıktı. "Kardeşlerin olmadan büyüdüğün için üzgünüm."

"Kardeşlerinle olan ilişkiye bakılırsa, kardeşlerim olsaydı daha fazla yara izim olurdu."

"Bunu yapma."

"Neyi? Ailenle dalga geçmeyi mi? Özür dilerim."

"Kardeşlerimle istediğin kadar dalga geçebilirsin. Devam et. Demek istediğim, büyüdüğün ortam hakkında hafife almamalısın. Kaçırdığın şeyler için üzülme izin var."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Bunu hiç kaçırdığım bir şey olarak görmedim. düşünmedim."

"Nasıl bakım evine düştüğünü sorabilir miyim?"

Ne söyleyeceğimi düşünürüm. Bir cevap bulamadan

"Üzgünüm. Eğer acı vericiyse cevap vermek zorunda değilsin. Başka bir konu seç."

"Acı verici değil. Sadece bu konuları hiç konuşmam."

"Anlıyorum. Bu özel bir konu. Sen çok özel bir insansın."

Öyle miyim? Kendimi yansıtmak veya terapiye gitmek için hiç zamanım ya da enerjim olmadı. Okula gitmek ve çalışmakla, sonra çalışmak ve bir hayat kurmakla, şimdi de hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguldüm. Terapi, bunu karşılayabilecek insanlar içindir. t. ^[1]

"Annem bağımlıydı. Ben eroine bağımlı olarak doğdum. Ben yenidoğan yoğun bakım ünitesindeyken annem hastaneden ayrıldı ve bir daha hiç görülmedi. Sahte bir isimle hastaneye yatırılmıştı. Onun gerçek adını ya da babamın kim olduğunu hiç bilmedim."

"Kahretsin, Dakota. Üzgünüm."

"Neden üzülüyorsun? Senin bununla hiçbir ilgin yok."

O içini çeker. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaşadıkların için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Hatırlamıyorum."

"Ve kimse seni evlat edinmek istemedi mi?"

"Bağımlı olarak doğan çocuklar, uzun vadeli sorunlar geliştirme riski daha yüksektir. Kimse bu riski kabul etmek istemedi." Bu doğru. Ama tüm gerçek bu değil.

"Adi herifler."

Kaşlarını çatıldı. "Onlar pislik değil. Hasta bir çocuğa bakmak pahalı olabilir."

"Önemli değil. Çocuklarını seviyorsan, onlar için her şeyi yaparsın."

"Sen bunu kolaymış gibi söylüyorsun."

O gülümser. "Kolay değil. Çok zor. Babam bizi terk ettiğinde, ben on beş yaşında bile değildim. Eli daha büyüktü, ama Jaxon, Miles, Zane ve Kai daha küçüktü. Eli ve ben, dört kardeşimizin istedikleri ve ihtiyaçları olan her şeye sahip olmaları için çok çalıştık."

"Annen ne yaptı? O neredeydi?"

"İki işte birden çalışırken, hayatı boyunca sevdiği adam onu başka bir kadın için terk ettiği için yıkılmıştı."

Onun için kalbim acıyor. Nasıl hissettiğini biliyorum.

Rhett elimi sıkıyor. "Onlar hakkında bu kadar yeter. Bugün eğlenmek istiyorum."

"Peki nasıl eğleneceğiz?" Yol işaretine doğru başını sallar. "Tahmin et."

"Burası Pirate's Perch mi?" diye soruyorum etrafa bakınırken. Görülmeye değer pek bir şey yok. Ana cadde boyunca birkaç ev var, ama hiçbir türden dükkan yok.

"Burası Smuggler's Hideaway'deki en küçük kasaba." "Burası kasaba değil. Belki bir köy?"

"Oldukça küçük. Adadaki neredeyse tüm dükkanlar Smuggler's Rest'te bulunuyor."

"Burada ne yapıyoruz?" "Tahmin edebiliyor musun?"

"Bir ipucu alabilir miyim? Çünkü burada yapabileceğim tek şey, verandada sallanan sandalyede oturup boyanın kurumasını izlemek."

"Sana bir ipucu vereyim. Viking."

Viking mi? Ne demek istiyor? İskandinav denizci korsanlarını mı arıyoruz? Tarih benim uzmanlık alanım değildi, ama Vikinglerin akınlarını kuzeybatı Avrupa ile sınırlandırdıklarından eminim.

Son zamanlarda Viking kelimesini nerede duyduğumu hatırlayınca nefesim kesildi. "Su samuru kaçmış mı? Arama ekibi kurmamız gerekmez mi?"

düzenlememiz gerekmez mi? İkimiz tek başımıza onu asla bulamayız."

"Viking tamamen güvende. Ait olduğu Smuggler's Rest'te. Başka bir hayvanın ait olduğu Pirate's Perch'te değil."

"Her kasabanın canlı bir maskotu olduğunu biliyorum, ama Pirate's Perch'in maskotunun ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Plank adında bir papağan."

Canlı maskotlarla ilgili başka bir ayrıntıyı hatırlayınca ağzım açık kalır. "Onu çalacak mıyız?"

Rhett sırtıttı. "Evet. Sonra da bunu kardeşlerimin burnuna sokacağız."

"Plank'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Plank'ı kimin sakladığını biliyorum ve bu kişi bugün fazla mesai yapıyor."

Koltuğumda zıplıyorum. "Bu çok heyecan verici. Daha önce hiç papağanı yakından görmemiştim. Gerçekten konuşuyorlar mı? Kötü mü davranıyorlar? Üzerimize pisleyecek mi? Onun için bir kafes almalı mıyız?"

Rhett gülüyor ve arka koltuğu işaret ediyor. "Kafesim var ama üzerimize pislemeyeceğine dair garanti veremem. Plank ağzı bozuk bir pislik."

"Onu daha önce çalmaya çalıştın, değil mi?"

"Lisedeyken. Jaxon ve ben takım olduk. En iyi takım değildik. Jaxon telefonundan talimatları okumaya devam etti ama başka türlü yardım etmeyi reddetti."

Ellerimi ovuşturuyorum. "Merak etme. Yardım ederim." "Bütün hayvanları mı seviyorsun, yoksa sadece su samurlarını ve papağanları mı?"

"Hepsini seviyorum. Hayvanlar tatlı ve sevimli. İnsanlar ise pek değil."

"Plank'ın tatlı ve sevimli olacağını garanti edemem."

Bir araba yoluna saptı ve birkaç dakika boyunca asfalt olmayan yolda sarsılarak ilerledikten sonra ormandaki bir kulübeye vardık.

Kulübe görünce "Uff" diyorum. "Beni kötü niyetle ormana götürdüğünden endişelenmiştim."

Motorunu kapatır ve bana bakar. Mavi gözleri ateşle doludur ve ben o gözlerdeki vaat karşısında titrerim. "Ne zaman olursa olsun

Kötü niyetli nedenlerle seni kaçırmamı istiyorsan, bana haber ver. Kelepçeleri hazırlayayım.

Ağzım açık kalır. Yatak odasında hiç kelepçe kullanmadım. Ama alt bölgedeki karıncalanmaya bakılırsa, denemeye hazırım. Rhett ile. Başka kimseyle değil.

Çenemi çimdikleyip ağzımı kapatıyor. "Sen belasın, Havoc."

Arabadan atlamadan önce burnumu öper. ön tarafa dolaşır ve ben onu beklerim. Bu centilmen tavrının sürdüğü sürece tadını çıkarsam iyi olur.

Kapıyı açar ve kalçalarımı kavrar. Beni kaldırıp yere indirirken parmakları kalçalarımın batır. Arkamdan bana girerken parmak uçlarının kalçalarımın batmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

"Sorun var," diye mırıldanır ve dudaklarını benimkilere çok kısa bir öpücük bastırır.

"İlk randevumuzda ağır bir suç işlemek isteyen adamın sözleri "

Elimi tutup beni kulübeden arka taraftaki kulübeye götürürken gülümser. kulübeyi geçip arka taraftaki kulübeye götürürken gülümser.

Kaşlarımı çattım. "Plank kulübede mi?"

"Hayır. Ama arka kapının yedek anahtarı orada."

Rhett bahçeden kulübeye gizlice geçerken ben arka kapıda bekledim. Kapıyı açtı – kilitli değildi – ve içeriden bir anahtar takımı aldı.

"Evde kimse var mı?" diye sorarak bana geri dönüyor.

Kahretsin. Keşif yapmam mı gerekiyordu? Suç işlemekte berbatım. Rhett'in kışını suçluyorum. Çok dikkat dağıtıcı. Ve seksi.

"Sanmıyorum," diye geçiştiriyorum.

Bir dakika kapıda dinleriz ama içeriden herhangi bir hareket sesi gelmeyince, Rhett kapının kilidini açar ve biz de parmak uçlarımızda eve gireriz.

"Plank nerede?" diye fısıldıyorum mutfaktan geçerken. "Plank nerede? Plank nerede?" İnsan sesine benzeyen bir ses taklit ediyor.

"Sanırım onu bulduk." Rhett, oturma odasının köşesindeki kafeste duran kuşu işaret eder.

"Çok güzel," diyorum ona doğru yürürken. Kanatları mavi ve sarı olan canlı kırmızı bir kuş.

"Plank çok güzel," diye taklit eder kuş. "Ve sen de akıllısın."

"Güzel ve akıllı," diye tekrar taklit eder.

"Smuggler's Rest'e dönerken kuşla flört etmeye devam edebilirsin," diyor Rhett. "Çok uzun kalmamalıyız. Yakalanmak istemeyiz."

"Çünkü biz ağır bir suç işliyoruz."

Rhett kafesin kapısını açar ve kuşa uzanır. Kuş onu gagalar ve o elini geri çeker. "Ah!"

"Seksi olanı istiyorum," der kuş.

Kıkırdarım. "Papağanların bu kadar çok konuştuğunu bilmiyordum."

"Kız arkadaşımın flört etmeyi kes," diye Rhett kuşa homurdanır. "O senin liginde değil," der kuş.

Yüksek sesle gülmeden önce ağzımı elimle kapatırım. "Seni seviyorum, Plank."

"Plank da seni seviyor."

"Onu getireyim mi?" diye Rhett'e sorarım.

"Kahretsin. Kafesi unuttum."

"Kahretsin. Kafesi unuttum," diye taklit eder kuş.

Papağanı inceliyorum. Nazik görünüyor, ama daha önce hiç kuşla ilgilenmedim. Onu kafesinden çalmak konusunda biraz endişeliyim. Ya uçup giderse? O evcilleştirilmiş. Vahşi doğada asla hayatta kalamaz.

"Kıpırdama! Eller yukarı!"

Bağırarak kapıya koşuyorum. Bir papağan çaldığım için tutuklanmayacağım. Rhett peşimden koşuyor.

"Dur, Havoc, o Plank'tı. Polis gibi davranıyordu." Arka verandada aniden duruyorum. Yan tarafımı tutuyorum,

Bir koşucu olmadığım konusunda şaka yapmıyordum. "Tamam," diye nefes nefese söylüyorum. "Kafesi al, geri dönelim."

Aracına doğru yönelir ama küfür eder ve topuklarını döndürerek bana geri döner. "Bir araba geliyor. Buradan gitmeliyiz."

Bileğimi kelepçeledi ve beni evin etrafından dolaştırdı. SUV'sine atladık ve engebeli yolda olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Bir arabayı geçtik ve içindekilere el salladım, onlar da bana parmaklarını salladılar.

"Kıl payı kurtulduk," diyor Rhett ana yola saptığımızda.

"Ama eğlenceliydi. Özellikle Plank beni senden daha çok sevdiği için seni daha çok sevdiği için."

"Tabii ki sevdi. Sen muhteşemsin."

Son cümleyi bekliyorum, ama görünüşe göre yok.
Ciddi. Beni muhteşem buluyor. Ona aşık olmama şaşmamalı.

Dünyam başımı döndürdü ve düşmeden önce kapı koluna tutundum.
Rhett'e aşık olmak mı? Ben kimseye aşık olamam. Bunu bilmem gerekirdi.

Görünüşe göre, kalbim umursamıyor. İstediğini istiyor.

Bölüm 21

"Harika. Bu kuş beni seviyor." ~ Rhett

Rhett

"Nereye gidiyoruz?" Dakota, onu resepsiyondan aldığım *Mermaid Motel*'den ayrılırken soruyor.

Otoparkta bir tümsekten geçerken yüzünü buruşturur ve yanakları kızarır.

Kaşlarını çatıyorum. Motelde yaşamaktan utanıyor mu? Utanması için hiçbir neden yok. Rahmetli kocasının borçlarını ödemek için canını dişine takıyor. Ödemesi gerekmeyen borçlar. Bana ödememe izin vermediği borçlar.

"Uh oh. Mutlu görünmüyorsun. Ne oldu? Başka bir suç mu işleyeceğiz? Bütün hayvanların seni değil de beni daha çok seveceğinden mi endişeleniyorsun?"

Konsolun üzerinden uzanıp elimi onun uyluğuna koyuyorum. O yanımdayken ona dokunmadan duramıyorum. Bu ilişkiyi ciddiye aldığımı ikna olana kadar seks yapmamaya çalışsam bile.

Bir kadına karşı ciddi hisler besleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Babamın anneme onu sevdiğini söyledikten sonra başka bir kadınla yeni bir hayata doğru yola çıktığını gördükten sonra hiç düşünmemiştim. Bir kadınla ciddi bir ilişki kuracak kadar güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Dakota bana ruhunu açtı. Ve ona karşı koyamıyorum.

"Eminim tüm hayvanlar seni benden daha çok seveceklerdir."

Bana gülümsüyor. "Tabii ki sevecekler. Ben tatlıyım, senin gibi ekşi değilim."

Ona hırıldayarak tepki veriyorum. "Sen benim ekşi olduğumu düşünüyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Sana 'Yüce ve Kudretli Bay' demelerinin bir sebebi var."

"

"Onlar mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu söyleyen sensin."

"Bir nedeni var," diye şarkı söyler.

"Ve şimdi kardeşlerim bu takma adı kullanmanın sevimli olduğunu düşünüyor."

Elime hafifçe vurur. "Zavallı bebek. Kardeşlerinin alaylarına kaldıramıyor."

Boğazımı temizledim. "Kardeşlerden bahsetmişken..."

"Uh oh. Şimdi ne yaptılar? Onları kefaletle çıkarmamız mı gerekiyor? Smuggler's Hideaway'de hapisane var mı?"

"Adada bir hapisane var. Aslında oldukça güzel."

"Nereden biliyorsun?" Elini kaldırır. "Bir daha düşündüm de, söyleme."

Kıkırdayarak gülümsedim. "Benim suçum değildi."

"Tabii ki değil."

"Neyse, kardeşlerim." "Evet..."

"Bugün bize katılacaklar."

Kaşları çatıldı. "Kardeşlerin de bize katılıyor mu? Eğer bu tuhaf bir ters harem olayıysa, beni sayma. Bir Raider ile başım yeterince dolu. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Sırıtırım. "Bir Raider ile başın yeterince dolu mu?" Yanakları kızarır. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, anlamadım. Açıkla."

Omzuma vurur. "Beni utandırma."

Hemen ciddiye büründüm. "Üzgünüm. Seni asla kasten utandırmam."

O derin bir nefes alır. "Sen benim hak ettiğimden daha fazla bir beyefendisin."

"Yanılıyorsun, Havoc. Sen her şeyi hak ediyorsun."

Adadaki hayvanat bahęesi *Barnacles & Barnyards*'ın otoparkına girip park edecek bir yer buluyorum.

"Bugün Kai'nin doğum günü. Pokerde kaybettiği için doğum günü için hayvanat bahęesine gitmek zorunda."

Ağzı açık kalır ve gözleri panikle dolar. "Bugün Kai'nin doğum günü mü? Nasıl bilmiyorum? Ona hediye almadım."

Elini sıkıyorum. "Hediye senin adını yazdım." "Umarım kötü bir şey değildir."

"Anakaradaki bir komedi gösterisinin biletleri." O başını sallar. "İyi fikir."

"Ama," diye ısrar ettim, çünkü daha fazla şey söylemek istediği belliydi.

"Ben burada ne yapıyorum?" diye patlar. "Ben bu ailenin bir parçası değilim. Evet, kardeşin için çalışıyorum. Ve ailenle çalışıyorum. Ama bu sadece iş."

Artık sesim şakacı değil. "Sen benim kız arkadaşımsın." İtiraz etmek için ağzını açar ve ben sözümü düzeltirim. "Çıktığım kadın."

Ve ona bir ailenin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istiyorum. Ona bir aile vermek istiyorum çünkü ona aşık oluyorum.

Bu keşif beni şaşırtmadı. İlk tanıştığımızda beni ne kadar sinirlendirdiğini düşünürsek, şaşırmam gerekirdi. Ama o sinirliliğin, diğer yarımı tanıdığımdaya duyduğum korkudan kaynaklandığını anlamaya başladım.

Dakota koltuğunda kıpır kıpır oturuyor. "Bundan emin değilim."

"Gergin olduğunu anlıyorum, ama buradaki neredeyse herkesi tanıyorsun. Kardeşlerimi, Eli'nin kız arkadaşı Paisley'i."

Eli ve Paisley artık sadece içki fabrikasının kapalı kapıları ardında oynamıyorlar. Onlar birbirlerine çok aşık, sağlam bir çift. Onun için daha mutlu olamazdım. Yine de ona sataşmaya devam ediyorum. Bu, kardeşi olarak benim görevim.

"Neredeyse pek güven verici değil."

Gülümsüyorum. "Merak etme. Seni koruyacağım."

Omuzlarını dikleştirir. "Korunmaya ihtiyacım yok." "İşte benim kızım," diye mırıldanırım ve burnuna öpücük kondururum. "Kapını

kapını açayım."

SUV'umdan atlıyorum. Bize doğru yürüyen aileme el sallıyorum. Aracın etrafından dolaşıp Dakota'nın kapısını açmak için yaklaşıyorum, ama Miles oraya varmadan kapıyı açıyor.

"Milady." O eğilmeye çalışır ama ben onu iteklerim. "Onu rahat bırak."

"Anne!" diye bağırır Miles. "Rhett oyuncaklarını paylaşmıyor."

Boynunu sıkıp SUV'ye çarptım. "Dakota oyuncak değil."

Ellerini kaldırır. "Sadece deniyordum." "Seni deneyeceğim," diye homurdanırım.

"Miles'a on dolar koyuyorum," diyor Zane. "Rhett'e yirmi," diye karşılık veriyor Dakota. "Ben Dakota'nın tarafındayım," diye ekliyor Paisley.

"Çocuklar," diye azarlar annem ve ben Miles'ı bırakırım. Dakota'yı bulur ve kolumu onun omzuna atarım.

Annem bana gülümser. "Bu Dakota mı? Tanıştığımıza memnun oldum."

Kolumu Dakota'ya sıkıca sarıyorum. Annem onu kucaklayıp aileye kabul ederse, anneme neler olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan kaçıp gidecektir.

"Dakota, bu bu benim annem ve kocası
kocas? Stuart," diye tanıştırıyorum.

Dakota onlara gülümser. "İkinizle tanışmak çok güzel."

"Tanışmalar bitti," diyor Kai. "Hadi doğum günümü kutlayalım!"

"Hayvanat bahçesinde," diye mırıldanır Dakota.

Paisley kıkırdar. "Geçen doğum gününde orada olmalıydın. *Mermaid Mystical Gardens'a* gittik. Çok eğlenceliydi."

Eli burun kıvrır. "Oradan atıldık."

Paisley dudaklarını büzüştürür. "Kovulmadık." "Bizi tesisten çıkarmamızı istediler."

"Ama bizi yakalayamadılar ve kovamadılar."

Dakota kıkırdar. "Ben de seni zeki biri sanmıştım."

"Yok." Paisley başını sallar. "Jaxon zeki olan. Ben kimya meraklısıyım."

"Damıtımhane toplantı notlarını doğru isimleri yansıtacak şekilde düzelteceğim," der Dakota alaycı bir şekilde ve ben gülümserim. Bu uyumsuzlar grubuna gayet iyi uyum sağlayacaktır.

"Hadi." Kai, bizi beklediği girişten bize işaret eder.

"Bir rota belirledim," diyor ona ulaştığımızda. "Kaptan Cluck ile başlayacağız. Sonra yaramaz keçi Rumrunner'ı, minyatür eşek Bootlegger'ı, lama Old Salty'yi, deniz ineklerini ve deniz domuzlarını ziyaret edeceğiz ve kaplumbağa yarışıyla bitireceğiz."

"Deniz ineği ve deniz domuzu nedir?" diye sorar Dakota.

"Deniz inekleri, bir gemi enkazından kıyıya yüzerek gelen ineklerdir," diye açıklıyor Kai. "Deniz keçileri ise, alışılmadık derecede uzun, ipeksi tüyleriyle deniz kızlarına benzerler."

"Mataramı getirdim." Paisley, elini kaldıran Dakota'ya matarayı uzatır.

"Ben pek içki içmem."

Zane iç çeker. "Ben de seni havalı sanıyordum." "Senin aksine, havalı olmak için içmeye ihtiyacım yok."

Ben gülümserim, Zane ise bana ters ters bakar. "O da fazla içmez. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Evet, öyleyiz. Ama içki içmemesi gibi saçma bir nedenden dolayı değil. içmemesi yüzünden değil.

Diğerleri matara içkilerini bitirdikten sonra, hayvanat bahçesinde hayvanat bahçesinde dolaşmaya başlarız. Yürürken Dakota'nın elini tutarım. Kızların elini tutmayı pek sevmem ama Dakota farklı. Ona dokunmak, kendimi kurtarmak istemediğim bir bağımlılık.

"Ta da!" Kai bir tavuğu işaret eder. "Denizci tavukla tanış, Kaptan Cluck."

"Denizci mi?" diye sorar Dakota.

Kimse cevap veremeden, tavuk gıdaklayarak omzuma konar. Onu itmeye çalışırım ama pençelerini omzuma geçirir. "Git buradan, Kaptan Cluck."

Dakota kahkahaya boğulur. "Ben de bütün kuşların senden nefret ettiğini sanıyordum."

Ona sert bir bakış attım. "Plank tam bir pislik."

Sözlerim onu kahkahalara boğar. "Sadece Bay Yüce ve Kudretli bir papağanın pislik olduğunu söyleyebilir."

"Biri bu kuşu benden uzaklaştırır mı?" diye aileme soruyorum.

Eli çenesini okşayarak beni inceliyor. "Eminim Kaptan Cluck'ı beş dakika bile omzunda tutamaz, kontrolünü kaybeder."

Zane gözlerini devirir. "Bu Bay Kontrol. Otuz dakika dayanır."

Kardeşlerime öfkeyle bakıyorum. "Hepiniz pisliksiniz." Dakota'ya dönüyorum. "Sen kuşlarla konuşabilen birisin. Bana yardım eder misin?"

Avuçlarını kaldırır. "Hile yapmak istemiyorum. Bahisler yapıldı."

"Sen bahis oynamadın, ne önemi var ki?"

Gözleri meydan okurcasına parıldıyor. "Şuna ne dersin? Kaptan Cluck'ı bütün gün omzunda tutmayı başarırsan, seninle bir kez daha çıkarım."

Kai ellerini ovuşturur. "Bu çok eğlenceli olacak. Jaxon, bir tavuğu nasıl rüşvetle kandırabileceğini araştır."

Jaxon telefonunu çıkarır ve ben ona hırlarım. "Ne yapıyorsun ne yapıyorsun?"

Gözlüklerini burnuna itti. "Bence sen buna 'eğlenmek' dersin."

"Çocuklar," diye başlar annem ama Stuart sözünü keser.

"Bırakın eğlensinler. Kimseye zarar vermiyorlar."

Annem iç çeker – pes ettiğinin işareti – ve Stuart saçlarına öpücük kondurur.

Ona alaycı bir bakış atarım. "Ben seni savunurken, "Bana şaka yaptılar. Hem de birçok kez." "Kimsenin atıştırmalığı var mı?" diye sorar Jaxon.

"Kimsenin atıştırmalığı var mı?" diye sorar Jaxon.

Dakota çantasını açıp içini karıştırır. "Fıstık ezmeli krakerim var."

Onu durdurmak için bileğini kelepçeliyorum. "Benimle bir daha çıkmak istemiyor musun?"

Kirpiklerinin altından bana bakar. "Belki de bunu hak etmelisin."

Omuzlarımı düzeltirim. "Bunu hak edeceğim." Tavuğu okşamaya çalışırım. "Aferin küçük Kaptan Cluck."

Görünüşe göre tavuklar okşanmaktan hoşlanmıyorlar çünkü gıdaklayıp kanatlarını çırpıyor. Tavuktan gözüm morarmasın diye başımı çeviriyorum.

"Al bakalım, Kaptan Cluck." Dakota ona biraz kraker uzatır ve tavuk onun elinden yer. Kraker bitene kadar onu beslemeye devam eder.

"Bütün hayvanlar seni sever mi?"

"Ölü yılanlar sevmez." Titrer.

Kahretsin. Onu rahatsız eden tefeciden bahsetmek istememiştim. Eğer onun soyadını da bilseydim, o borçları öderdim. Dakota'nın ne istediği umurumda değil. Onun tehlikeye girmesine izin vermeyeceğim.

"Buraya, Kaptan Cluck. Buraya. Buraya," diye seslenir Miles. Tavuklar burnunu kıvrabilseydi, Kaptan Cluck'ın tepkisi bu olurdu.

"Daha iyi bir fikrim var." Zane arkamda parmak uçlarında yürüyor. Dönmeye çalışıyorum – kardeşimin arkamdan gizlice yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum –

ama Kai beni durdurmak için kalçalarımı tutar.

"Bool!" diye bağırır Zane.

Kaptan Cluck gıdaklayarak kanatlarını çırpıyor. Atlayarak omzuma pençelerini geçiriyor.

"Hile yaptın," diye Zane'e söylenirim.

"Birisi Dakota ile bir daha randevuya çıkamayacak," diye şarkı söyler Miles şarkı söylüyor.

"Oh hayır, kanaman var." Dakota tişörtümün yakasını tişörtümün yakasını yana doğru çekerek iki kan izini ortaya çıkarır.

"Keçi ağılı yakınında bir ilk yardım çantası var." Paisley onu işaret ediyor. "Ve bana bunu nasıl bildiğimi sorma."

Dakota bileğimi kelepçeler ve beni sürükler. "Ben iyiyim Havoc. Sadece biraz kan var."

"Biliyorum, ama bahsi kaybetmene rağmen sana başka bir randevu ayarladığımı söylerken kardeşlerinin yanında olmak istemiyorum."

Onu durdurmak için elinden çektim. "Başka bir randevu mu alacağım?"

"Bir tavuğun seni parçalamasına izin verdin. Bence başka bir randevuyu hak ediyorsun."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Peki ya öpücük? Onu hak ettim mi?"

O iç çeker. "Madem öyle."

İki kez sormama gerek yok. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Çilek ve günahın tadı beni vuruyor ve inliyorum. Ödülüm bu olacaksa, her gün bir tavuğun beni parçalamasına izin veririm. Dakota'ya dokunma ayrıcalığına sahip olmak için yapmayacağım pek bir şey yok sanırım.

Bu kadına aşık oluyorum ve bunu durdurmamın imkânı yok. Belki de bunu istemiyordumdur.

Bölüm 22

"Kendini dur işareti sanan bir foktan aşk tavsiyesi almayın." ~ Dakota

Dakota

Kapıyı açtığımda Rhett'e gülümsüyorum. Evet, benim kapım.
Resepsiyondan koşarak çıkmak yerine kapımda buluşmamıza izin verdim

resepsiyondan kaçmak yerine kapımda buluşmasına izin verdim.

Tabii ki, beni buraya bırakmasına da izin verdim. Ve nefes alamayana kadar beni öpmesine. Ama onu içeri davet etmedim. Kalbim bu adama aşık oluyor, ama hala vücudumu kontrol edebiliyorum – zar zor – ve temkinli davranıyorum.

"Randevumuza hazır mısın?"

Havlu ve kuru giysilerle dolu çantamı kaldırıyorum. "En azından bu sefer nereye gideceğimizi söyledin."

O sırtıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Yüzmeye gidiyoruz." "Ama nereye?"

"Toplum havuzuna." Başka nereye gidebiliriz ki? "Görürsün."

Çantamı elimden alır ve kolunu uzatır.

Kolumu koluna takıyorum ve beni arabasına götürüyor.

"Toplum havuzuna gitmiyor muyuz?" diye soruyorum, yola çıktıktan sonra.

"Toplum havuzuna gitmiyor muyuz?" diye soruyorum.

"Toplum havuzu diye bir şey yok."

Burnumu kırııştırıyorum. "Smuggler's'ta yüzme havuzu yok mu?"

Saklanma yeri mi?

"Öyle demedim. Topluluk havuzu yok dedim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gizemli davranman hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gidiyor." Bana göz kırptı. "İlk durağımız havuz değil." "Değil mi?"

Bana telefonunu uzattı. "Sammy uygulamasını açar mısın?" "Sammy uygulaması mı?"

"Sammy the seal'in nerede olduğunu bulmak için bir uygulama."

"Sammy the seal!" diye bağırırım. "Onunla tanışmak için can atıyorum."

"Biliyorum." Telefonuna dokundu. "Uygulamada nerede olduğunu bul."

."

"Telefonun kilitli." Telefonu ona geri vermeye çalışıyorum.

"Şifrem 524524."

Ağzım açık kalır. "Bana şifreni verdin." "Bunu yaptığım için farkındayım."

"Ama ben senin telefonuna girip mesajlarını veya e-postalarını okuyabilirim. Sosyal medya hesaplarına girip tüm dünyaya senin mor bir canavar olduğunu söyleyebilirim."

O gülüyor. "Mor bir canavar mı? Normal bir canavar olamaz mıyım?"

Koluna vuruyorum. "Benimle dalga geçme."

Yolun kenarına çekip aracı park eder. "Dakota." Beni kendine yaklaştırmak için boynumu avuçlar. "Biriyle birlikteysem, ona yüzde yüz güvenmeliyim. Bu da ona telefonuma ve hayatıma erişim izni vermek anlamına gelir."

"Bana yüzde yüz güveniyor musun?" "Evet."

Suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösterir. Rhett tüm sırlarımı bilmiyor. Ona her şeyi anlatmadım çünkü hakkımda her şeyi bilirse benden kaçacağından korkuyorum.

"Ama beni pek tanımıyorsun," diye itiraz ediyorum, çünkü - göğsümde çığlık atan suçluluk duygusuna rağmen - ona her şeyi itiraf etmeye hazır değilim.

"Hayatın sana tüm o kötü şeyleri yaşatmasına rağmen, senin çok güzel, çok zeki ve iyimser bir insan olduğunu biliyorum. Sadık olduğunu biliyorum. Bu kadarını bilmem yeterli."

Gözlerim doluyor. Beni sevdiğini söylemedi ama sözleri daha anlamlı. Rhett beni görüyor. Gerçek beni.

"Teşekkür ederim."

Alnımı öptü, sonra beni bıraktı ve SUV'yi vitese taktı. "Şimdi Sammy uygulamasını aç ve nereye gideceğimi söyle."

Gözyaşlarımı silip önümdeki göreve konsantre oluyorum. Uygulamayı bulmak kolay. Simgesi, dur levhası tutan bir fok.

"En son *Hideaway Haven Resort'a* giden yolda görülmüş."

"O zaman muhtemelen hala o bölgede olacaktır. Sammy biraz tembeldir."

Tatil köyüne doğru ilerlerken heyecan beni sarmış durumda. Neyse ki, çok uzak değil, çünkü beklenti beni öldürüyor. Rhett, fokun en son görüldüğü yere yaklaşınca hızını kesiyor.

Yolun ortasında bir yumru fark ettim. "Dur! Dur! O

o."

Rhett yolun kenarına çekip acil durum ışıklarını yakıyor. Bu sefer kapıyı açmasını beklemiyorum. Arabadan atlayıp yolun ortasındaki gri yumruya doğru koşuyorum.

"Sammy!"

O da havlayarak cevap verir ve ben onun önüne diz çökerim.

"Ben Dakota. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yine havlıyor.

Rhett yanıma diz çöküyor. "Ona fazla yaklaşma. O hala vahşi bir hayvan."

"Biliyorum. Sammy'den bahsettiğinden beri fokları araştırıyorum."

Sammy havlar.

"Üzgünüm, Sammy oğlum. Seni görmezden gelmek istemedim." Cıvıldaayan bir ses çıkarır.

"Sanırım benden hoşlanıyor."

"Tabii ki seviyor. Bütün hayvanlar sana bayılıyor." Ona gülümserim. "Ben oldukça sevimliyimdir."

Gözleri ağzıma kayar. "Evet, öylesin."

Başı benimkine doğru eğilir ama dudaklarımız birleşmeden önce Sammy hırlar. Kıkırdarım. "Sammy'nin öpüşmemizi onayladığını sanmıyorum."

"Sammy," diye homurdanır Rhett. "Dakota'yı benden çalamazsın."

Sammy ısıklık çalar.

"Sen tanıdığım en komik foksun. Gerçi, başka bir fokla hiç tanışmadım. Lise sınıfım bir keresinde akvaryuma gitmişti, ama benim üvey ailem 25 dolarlık giriş ücretini ödeyemediği için ben gidemedim."

"Seni akvaryuma götüreceğim. Bir saat uzaklıkta güzel bir akvaryum var."

Rhett'in uyluğuna hafifçe vurdum. "Büyürken kaçırdığım şeyleri telafi etmek senin görevin değil."

"Umurumda değil. Sen istesen de istemesen de bu işi üstleneceğim istesen de istemesen de bu işi üstleneceğim."

"Duydun mu Sammy? Bay Yüksek ve Güçlü, benim koruyucum olduğunu düşünüyor koruyucusu olduğunu düşünüyor." Ona fısıldamak için eğildim. "Aynı zamanda kontrolcü de."

Sammy yine ıslık çalar.

"Ben de kontrolcü erkekleri sevmem," diyorum ona.

Rhett elimi sıkıyor. "Kontrolcü olmamaya çalışıyorum." "Daha fazla çaba göstermesi gerekiyor," diyorum Sammy'ye.

"Rahmetli kocan da kontrolcü müydü?"

Sammy'nin sözümü kesmesini beklerim ama o da Rhett kadar meraklı görünür. Kahretsin. Ne kadar aptal olduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum. Ama bu Rhett – aşık olduğum adam – ve ondan yeterince sır saklıyorum.

Nefesimi verip gerçeği itiraf ediyorum. "Ölen kocam mali durumumuzu kontrol ediyordu. Ne zaman soru sorsam, endişelenmememi söylerdi." Ve endişelenecek çok şey vardı.

"Üzgünüm. Daha çok çaba göstereceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Ve ne kadar aptal olduğumu yüzüme vurmadığın için teşekkür ederim."

"

"Aptal değildin. Sen... Kahretsin," Rhett küfür eder ve ayağa fırladı.

"Ne? Ne oldu?"

Yolda hızla ilerleyen bir arabayı işaret ediyor. Arabayı bize doğru sürüyor. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Olamaz. Sammy'ye çarpacaklar. Rhett arabaya doğru kollarını sallıyor.

Sammy'yi yolun kenarına doğru kovuyorum. "Çekil, Sammy. Bu araba sana çarpacak ve seni fok eti haline getirecek. Ki bunun satılması yasak ve tadı da pek iyi değil."

Bana cıvıldıyor.

"Tamam, tamam. Kabul kabul ediyorum mühür şişman
farklı farklı ve bir bir lezzet olarak kabul edilebilir.

Lütfen şimdi çekilir misiniz?"

Yemin ederim ki bana burun kıvırdıktan sonra yolun kenarına çekilip ortadan kayboldu.

Rhett bana saldırdı ve araba yanımızdan hızla geçerken yere yuvarlandık.

"Hızı bile düşmedi," diyorum, arka lambalarının kayboluşunu izlerken.

Rhett, üzerimde diz çökene kadar yuvarlanıyor. "İyi misin?"

Yaralandın mı?"

"Ben mi? Yaralandım mı? Neredeyse çarpışacaktık, sen altta kalan sendin."

"Şaka yapma şimdi. Komik değil. Yaralandın mı?"

Kollarımı ve bacaklarımı okşadı.

"Yaralanmadım, ama istediğin kadar beni okşa. Sızlanmayacağım."

"Sen delisin."

"Deli değilim ama bu sefer yere düşmemizin sebebi ben olmadığımı belirtmek isterim."

Kafasını salladıktan sonra ayağa kalktı. Bana elini uzattı. "Randevumuzun ikinci kısmına hazır mısın, yoksa dinlenmeyi mi tercih edersin?"

Kot pantolonumdaki kiri fırçalıyorum. "Beni travmatize etmek için pislik bir sürücünden fazlası gerekir. Randevumuzun ikinci kısmı için ne planladığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Beni SUV'sine doğru yönlendirir ve içeri girmeme yardım eder. Onu iteklerim. "Yaralanmadığımı kontrol etmeye çalışmayı bırak. Ben iyiyim."

O homurdanarak aracın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturur.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Okyanusta yüzmeye."

Heyecan ve korku, duygularımda üstünlük mücadelesi veriyor. İlk kez okyanusta yüzeceğim için heyecanlıyım, ama biraz da korkuyorum.

"Yüzmede pek iyi değilim."

Uyluklarımı sıkıyor. "Merak etme, Havoc. Sürekli yanında olacağım."

"Boğulmama izin vermezsin, değil mi?"

"Elimden gelirse sana asla zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Artık kesinleşti. Heyecan, duygularımdaki savaşın galibi oldu. Seni sonsuza kadar koruyacağını söyleyen bir adamı sevmemek elde değil.

Rhett'i sevdiğimden değil. En azından henüz değil. Ona aşık olduğumu itiraf ediyorum. Ama aşk mı? Aşkın nasıl bir şey olduğunu bildiğimden emin değilim. Aşk ve bağlılık konusunda pek iyi deneyimlerim olmadı.

"Seni koruyabilirim. Lisede cankurtaranlık yapıyordum." "Lisede cankurtaran mıydın?"

O burun kıvırdı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Dur tahmin edeyim. Kardeşlerine göz kulak oluyordun." O içini çeker.

"Onlar benim hayatımın belası."

Kardeşlerini koruma şekli çok güzel. Başkalarını kendi zevkinden önce tutan bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Bu çok etkileyici.

"Benimle yüzmeye geldiğin için teşekkürler," diyorum, o sahile yakın küçük bir otoparka park ettiğinde.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. İsteddiğin şeyleri sana verdiğim için bana asla teşekkür etmene gerek yok."

"Ya istediğim şey sana teşekkür etmekse?"

"Benim Havoc'um," diye mırıldanıyor ve burnumu öpüyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Ama ne muhteşem bir ölüm olacak."

"Öyle olacak. Öyle olacak."

Ben şaka yapıyordum, ama Rhett'in sesi son derece ciddiydi. Söylediği şeyler, kalbim üzerindeki hassas kontrolümü sarsıyor. Harç bulup duvarlarımı yeniden inşa etmem gerekiyor, yoksa bu adama delicesine aşık olmaktan kendimi alıkoyamayacağım.

Bölüm 23

"Bir mayo beni yenmesine izin vermeyeceğim." ~ Rhett

Rhett

Dakota bana bakarken çantasının askısıyla oynuyor. "İçeri girmek ister misin?"

O, süitinin kapısına yaslanana kadar ona yaklaşıyorum. "Neden? Yüzme tekniğini tartışmak mı istiyorsun?"

Onunla yüzme hakkında konuşmaya cesaretim var mı bilmiyorum. Son iki saati ıslak, vücuduna yapışan mayosuyla dolaşmasını izledikten sonra, pantolonumdan fırlayacak gibi.

O dudağını ısıyor ve ben neredeyse kot pantolonumun içinde boşalacağım. "Yüzme tekniğimde iyileştirilmesi gereken bir şey var mı?"

"Köpek stili yüzmeyi çok iyi öğrenmişsin." Çenesini çimdikliyorum. "İçeri gelip birer içki içmeye ne dersin?"

Burnunu kırıştırıyor. "Sen içki içmezsin, ben de içmem."

Yanağını okşuyorum. "İçeri gelip televizyon izlese nasıl olur?"

"Sadece iki kanal çekiyor ve ikisi de bulanık."

Kulağına fısıldamak için eğildim. "İçeri girersem ne yapacağız?"

O titrer ve ben kulağının arkasını yalarım. "Ben-ben-bilmiyorum bilmiyorum."

"Birkaç fikir aklıma geliyor." Kulak memesini ısıyorum ve o inler. "Kapıyı aç, Havoc."

İçeri girmek için acele ederken eşikte takılır. Onu yakalarım, yüzüstü yere düşmeden.

Yüzüstü yere düşmeden onu yakalıyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapatırken, arkadan beline kolumu doluyorum.

"İyi misin?"

"İyiyim. Kapı benden nefret ediyor."

Gülümsüyorum. "Tabii. Kapıyı suçlayalım."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Başka kimi suçlayacağız ki?"

Sırıyorum. "Seni değil, Havoc. Asla seni değil."

Gözleri kısılır. "Küçümsemeyin, Bay Yüksek ve Güçlü Bey."

Sertleşmiş organımı sırtına bastırıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Küçümsemiyorum. Randevumuzun bir sonraki bölümüne geçiyorum."

"Bunu planladın mı? Bu büyük bir baştan çıkarma sahnesi mi? Bu üçüncü randevumuz ve şimdi benim yatma vaktim mi geldi?"

Geri çekilmeden önce onu bıraktım. "Bunu planlamamıştım. Aslında, sen... yapana kadar seni tekrar baştan çıkarmayı planlamamıştım."

Ben iz sözlerim sözlerimi s itiraf kabul gerçeği gerçeği O o benim ona bağımlı olduğum kadar bana bağımlı olana kadar.

"Ne olana kadar?"

"Benden emin olana kadar. Bizden emin olana kadar. Benimle çıkmaya tereddüt ettin ve ben seni zorlamak istemiyorum." Hepsi doğru. Benim düşündüğüm şey değil, ama yine de doğru.

Kafasını sallıyor ve benim aletim sönüyor. Bu gece yine soğuk duş beni bekliyor.

"Beni zorlamıyorsun. Ben şımarıktım. Bazen ben..." Tişörtünün eteğiyle oynuyor.

Parmaklarım onu dokunmak için kaşınıyor. Ama bunun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. Vücudunun beni istediği için fikrini değiştirmesini istemiyorum. Beni istediği için fikrini değiştirmesini istiyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bazen senden biraz bunalıyorum. Sen lanet olası bir milyonersin."

"Ben milyoner olarak doğmadım. Para için mücadele etmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Mücadele eden birini asla yargılamam."

O homurdanıyor. "Her zaman mükemmel şeyleri söylemek zorunda mısın?"

Sırıyorum. "Hayır."

"Ve sen sensin."

"Doğru. Ben benim."

Kaşlarını çattı. "Sevimli olmaya çalışma. Demek istediğim, sen sensin." Vücuduma doğru eliyle işaret etti. "Ve ben benim." Elini kendi üzerinde salladı.

Ben homurdanırım. "Kimse senin vücudun hakkında kötü şeyler söylemez. Sen bile. Vücudun çok seksi. Bütün öğleden sonra ereksiyonla mücadele ettim."

Gözleri kasıklarına düşer. "Öyle mi?"

"Mayo giymiştin. Ne bekliyordun ki?"

Dakota ne kadar seksi olduğunun farkında değil. Plajdaki tüm erkekler ona hayran kalmıştı ama o fark etmemişti. Erkekler üzerinde sahip olduğu gücün farkında olmayan bir kadınla birlikte olmak çok ferahlatıcı.

Ama onun kendini bilinçli hissetmesini istemiyorum. Vücuduna sahip olmasını istiyorum.

Ona doğru yaklaşıyorum ve o bacakları kanepeye arpına kadar geri çekiliyor. Düşmeden önce kolumu beline doluyorum. Havoc'um biraz sakar ama bu beni rahatsız etmiyor çünkü bu sayede onu sık sık yakalayabiliyorum. Ve onu yakalamaktan gerçekten keyif alıyorum.

"Mayon vücudunun her kıvrımına yapışmıştı. Bir ara tuvalete gidip patlamadan önce mastürbasyon yapmak zorunda kalacağımdan endişelendim."

"yle mi?" Alt dudağını ısırır.

Dişlerinden dudağını çekerim. "Sadece ben seni ısırırım."

"Isırmak mı? Beni ısırmak mı istiyorsun?"

Elimi yanından göğsüne doğru kaydırıyorum. "Buradan başlıyoruz." Elimi aşağıya doğru kaydırıp kıçına doğru çeviriyorum. "Ve buraya geçiyoruz."

Kıçını okşarken gözleri parladı. "Ne istiyorsun?"

Bana göz kırpar ve onu çok zorladığımdan endişelenirim. Dakota enerjik ve inatçıdır, ama aynı zamanda vücudu ve erkekler konusunda güvensizliğini saklamaktadır.

Vücudu hakkındaki gvensizlikleriyle başa çıkmak kolay. O izin verdiği sürece vücudunu sık sık taparcasına seveceğim. Beni ne kadar çılgına çevirdiğini anlayana kadar.

Erkeklere karşı güvensizliği ise o kadar kolay halledilemez. Ölen kocası, erkeklere güvenme yeteneğini mahvetmiş. Bir erkeğe tekrar güvenmesi zaman alacak. Dakota için sabırlı olmaya hazırım.

"Sen," diye fısıldadı sonunda ve ben ona atlamadan önce kaslarımı sıkmak zorunda kaldım.

Penisim itiraz ediyor. Yeşil ışığı gördü ve Dakota'nın sıcaklığına derinlemesine dalmaya hazır, sonra da patlayana kadar onu sismeye hazır.

Penisimin sesini dinlemeden önce derin bir nefes alıyorum. Burada kontrolü benim vücudumda değil. Benim.

Islak saçlarını yüzünden çekiyorum. "Bana tam olarak ne istediğini söylemelisin, yoksa seni ters çevirip bu kanepenin üzerine eğeceğim."

Titriyor. "Sonra ne olacak?"

"Sonra kışına bakarak sikimi içine batıracağım. Belki de kışına tokat atarım."

"Daha önce kimse bana tokat atmadı." "Havoc, senin ilkin olmakla gurur duyarım." "Tamam."

"Tamam mı?"

O başını sallar. "Tamam. Beni kanepenin üzerine eğ."

Bu sözleri duyunca neredeyse boşalacaktım. Kot pantolonumun içinde patlamayacağımdan emin olana kadar çarpım tablosunu ezberledim.

"Önce seni soyacağım. Ellerini kaldır."

Elleri havaya kalkar kalkmaz tişörtünü yırtıp çıkarırım. Kahretsin. Giysilerinin altında hala tek parça mayosu var. Onu nasıl çıkaracağımı düşünürken askılarıyla oynarım.

Kız kıkırdar. "Senin için ben yapsam mı?"

"Başka seçeneğim yok galiba. Mayon türevlerden daha karmaşık görünüyor." Ona biraz yer açtım.

Kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirir ve eğildiğinde göğüs dekoltesine bakmaktan kendimi alamam. Her zaman göğüsleri seven bir adam oldum ve Dakota'nın muhteşem bir çifti var. Bir gün onları sikmeyi planlıyorum. Ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarır, sonra mayosunun askılarını tutar. Göğüsleri ortaya çıkana kadar askıları kollarından aşağı çeker.

Ona uzanıyorum ama o başını sallıyor. "Bir saat sonra çıplak olacağım."

Jiff.

Çıplaklık üstsüz olmaktan daha iyidir. Elimi indiriyorum.

O, vücudunu bu şekilde kıvrarak askıları aşağı doğru çeker ve mayosu ayaklarının dibinde ıslak bir kumaş yığını haline gelene kadar kıvranıyor. "Tada."

Üzerine atıyorum. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. O iç çekiyor ve ben dilimi içine sokuyorum. Ağzını keşfederken bir elimi saçlarına geçiriyorum. Onu yutmak istiyorum. Ağzının her santimini dokunmak istiyorum. Kollarımda kıvranan her noktasını ezberlemek istiyorum.

Dakota aramıza uzanıp kot pantolonumu açıyor. Elini mayomun içine sokup penisimi kavlıyor. O beni sıkarken ben inliyorum.

Elini birkaç kez pompaladıktan sonra, onu durdurmak için bileğini kelepçeliyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Dudaklarını büzüyor.

"Senin içine girdiğimde boşalmak istiyorum. Beni içinde istemiyor musun?" Gözleri parlar ve ben devam ederim. "Amına girip, sen nerede bittiğini, ben nerede başladığımı ayırt edemeyecek kadar seni doldurmak istiyorum. Yıldızları görmeni ve adımı haykırmayı istiyorum."

"Ben çığlık atan biri değilim."

Sırttım. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Elini benden çekip kot pantolonumun fermuarını açıp kıyafetlerimi aşağı indiriyorum. Siktir. Prezervatif. Neredeyse unutuyordum. Kot pantolonuma uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun? Yine giyiniyor musun?"

"Prezervatif lazım," diye mırıldanarak ceplerimi karıştırıyorum.

Dakota elini omzuma koyarak beni durdurur. "Hayır, yapma

"Yapma
."

Ona bakıyorum. Yanakları kızarıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve geçen bir yıl boyunca senden başka kimseyle birlikte olmadım. Ölen kocamın beni fahişelerle aldattığını öğrendikten sonra test yaptırdım."

"Emin misin?"

"Sana güveniyorum." Henüz bana tamamen güvenmiyor ama güvenecek. Ona güvenilir olduğumu kanıtlayacağım.

Dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "İlk sefer hızlı olacak."

"Beni çığlık attıracak sandım," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Merak etme. Çığlık atacaksın," diye homurdanıyorum.

Kalçalarını tutup onu döndürüyorum. Elimi omuzlarının arasına koyup, kanepeye eğilene kadar bastırıyorum.

"Bacaklarını aç."

Benim talimatımı tereddüt etmeden yerine getiriyor. Mükemmel. O lanet olasıca mükemmel.

Onun içine girmeden önce penisimi girişine dayadım. Siktir. O, daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor. Daha önce Dakota'ya bağımlı olduğumu sanıyordum.

Yanılmışım.

Şimdi, bağımlıyım.

Bölüm 24

*"Daha önce neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum. Aman Tanrım." ~
Dakota*

Dakota

Rhett, belime doladığı kolunu sıkılaştırarak bana sokuldu.

sırtım.

"Saçımı kokladın mı?" "Çilek kokuyor."

"Cevabını 'evet, kızları koklayan tuhaf biriyim' olarak kabul edeceğim."

saçlarım."

"Her kızı değil. Sadece seni."

Onun sözleriyle vücudumda bir sıcaklık yayıldı. *Sadece ben.*

Küçük, yaşlı ben. Arabası bozuk, bir insanın ömür boyu ödeyemeyeceği kadar borcu olan fakir ben.

"Senin paran için seninle birlikte değilim." Beynim devreye girip bana susmamı söylemeden önce bu sözler ağızımdan döküldü.

"Ne?"

Elimi ağızıma kapatıyorum. Artık konuşmayacağım.

Beni yüz yüze gelecek şekilde döndürüyor ve yüzümdeki saçları çekiyor. "Dakota, benimle param için birlikte olmadığını biliyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum

."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Eski kocanla olanlardan sonra

"Ölü koca," diye düzeltiyorum. Eski koca, onun yaptıklarını düşünürsek çok nazik bir ifade. Öbür dünyadan beni nasıl mahvettiğini. Umarım

"Ölmüş kocam," diye düzeltiyorum. Eski kocam, onun yaptıklarını düşününce çok nazik geliyor. Öbür dünyadan beni nasıl mahvettiğini. Umarım cehennemde keyifli vakit geçiriyordur.

"Ölen kocanın yaptıklarını düşünürsek, güven sorunların olması normal."

İç çekerim. "Bundan nefret ediyorum. Ne kadar aptal olduğumdan nefret ediyorum.

Ne kadar saf olduğumdan nefret ediyorum.

O beni kandırdı, ben de ona onu sevdiğimi söyledim.

Rhett homurdanır. "Benimle yatakta olduğun zaman ölen kocanı sevdiğini söylediğin son sefer bu olsun."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Kızgın mısın?" Derin bir nefes aldı. "Kızgın değilim."

Kızgın değilse, neden homurdandı? Aklıma gelen tek bir neden var. Ama bu doğru olamaz. Yine de soruyorum. "Kıskanıyor musun?"

Kaşlarını çattı.

Yüzünü işaret ediyorum. "Bu hayır demek değil. Aman Tanrım, sen kıskanıyorsun."

"

benim."

"Seninki ne? Ben sana ait değilim."

Elimi tutup kalbine koyar. "Sen

Sana aitim, bu yüzden senin de bana ait olman adil olur." "S-s-sen bana mı aitsin?"

"Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni." "zel olmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Başka hiçbir erkeğin sana dokunmasını istemiyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Başka hiçbir erkek bana dokunmak istemiyor ki."

Kaşlarını atar. "Dn sahildeki diğer tüm erkekler seni istiyordu."

Gözlerimi devirdim. "Biraz abartmıyor musun?"

Gözleri göğüslerime kayar. "Islak mayonla koşuşturuyordun, mayon tüm lezzetli kıvrımlarına yapışmıştı. Abartmıyorum."

"Lezzetli kıvrımlar mı? Daha önce kimse kıvrımlarımın lezzetli olduğunu söylememişti dedi.

"Doğru insanlarla konuşmamışsın."

Bu konuda ona karşı çıkamam. Adam doğru adam değildi.

Bu fiyaskonun tüm sorumluluğunu kendime yüklüyorum. Bakımdan ayrıldığımda çok korkmuştum. İki yüz dolarım ve otobüs biletim vardı, ama kalacak yerim yoktu. Onunla birlikte yaşamak için bu fırsatı hemen değerlendirdim.

Rhett'in göğsünü okşuyorum ve kalp atışları hızlanıyor. Bir g hissi beni sarıyor. Bu, konuşmaya devam etmek için ihtiyacım olan gücü veriyor.

"zel bir ilişki dedin." O da başını salladı. "Evet, yle dedim."

"Bu, bir ilişkimiz olduğu anlamına mı geliyor?"

Elimi sıkıyor. "Havoc, Atlanta'daki otel odamızda geçirdiğimiz geceden beri seninle bir ilişki yaşamak istiyordum."

"yle mi?"

"Ama korktuğunu biliyordum. Otel odasından kaçıp Atlanta'dan kalkan ilk uçağa atladığında bu oldukça açıktı."

"İlk uçağa binmedim."

Gülümsüyor. "Sonra da benimle çıkmayı reddettin."

"Beni takip ettin ve hayır dememe izin vermedin."

Omuzlarını silkiyor. "Ne istediğimi biliyorum. Seni elimden kaçırmayacağım."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Doğru şeyleri söylüyor, ama ona inanamıyorum. Ona güvenemiyorum. Erkekler konusunda doğru seçimi yapacağıma kendime güvenemiyorum. Yukarıda bahsettiğim, fahişeleri biraz fazla seven ölen kocamı hatırlayın.

Rhett yüzümü avuçlarıyla okşadı. "Sorun değil. Hazır olana kadar bekleyeceğim."

O her zaman beni bekliyor. Bir noktada beklemekten yorulacak. Ve o zaman başıma gelen en güzel şeyi kaybedeceğim. Ağzımı açıp atlıyorum.

"Hazırım."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Seninle özel bir ilişki yaşamaya hazırım."

."

Yataktan atlamamak için kaslarımı kilitliyorum

ve bir daha asla bu odaya, otele veya adaya dönmek için kendimi durduruyorum. Bunu yapabilirim. Daha zor şeyler de yaptım.

Rhett'in gülümsemesi kulaklarından kulaklarına kadar uzanıyor. "İşte benim cesur kızım. Sanırım seni ödüllendirmeliyim."

Derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Nasıl ödüllendireceksin?"

"Seni tatmak istiyorum."

Alt dudağımı ısııyorum. Bu eylemi çok samimi bulduğum için onun bana oral seks yapmasına izin vermedim. O benim içimdeydi ve şu anda çıplak bir şekilde yan yana yatıyoruz, bu yüzden kulağa tuhaf gelebilir, ama oral seks farklı bir şey. Bir erkeğe kendini tamamen açıp onun seni yalamasına izin vermek için farklı bir güven seviyesi gerekir.

"Tamam."

O gülümser. "Sen yapman duymak heyecan heyecan endişe duymamalısın. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Denemek istiyorum."

Bir an yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Tamam, ama herhangi bir anda rahatsız hissedersen, durmamı söyle, dururum."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var mı?" "Güvenli bir kelime mi?"

"Tavuk nasıl?"

Gözlerini kısıyor. "Şu anda Cluck Kaptan ile olan ilişki mi ciddi ciddi dalga mı geçiyorsun?"

Gülümsememi saklamak için öksürdüm. "Bir tavukla ilişkin mi var?"

Kaburgalarımı gıdıklıyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Dur! Kes şunu!" Ben başarıyorum başarıyorum söyleyebildim
arasında söyleyebildim patlamalarkırılmalar

gülme

Üzerime yuvarlanıyor. "Sen çok güzelsin, Havoc."

Bana inanamıyormuş gibi baktığında kendimi güzel hissediyorum.

O benimle bu yataкта yatıyor. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en güçlendirici duygu.

"Benim için boşalmaya hazır mısın?"

Dudaklarımı ısıriyorum. Oral seks sırasında hiç orgazm olmadım.

"Belki."

"Meydan okumayı kabul ediyorum," diyor Rhett, sesi kalın bir

. Vücudumdan aşağı kayıyor, nefesi tenime sıcaklık veriyor, yüzü uyluklarımın arasında duruyor. Derin bir nefes alıyor. "Çilek."

Ellerini iç uyluklarımın üzerinde yavaşça ve kasıtlı olarak yukarı aşağı kaydırırken, içimi bir titreme kaplar. "Beni için aç, Havoc."

Nefes verip kendime bunun Rhett olduğunu hatırlatıyorum – beni gören, beni güzel bulan adam. İki karşılaşmada bana Adam'ın bir yıl boyunca verdiği zevkten daha fazlasını veren adam. Bacaklarımı ayırıyorum.

"Aferin kızım." Bacaklarımın arasına yerleşirken sesi düşük bir gürültü çıkarır, geniş omuzları bacaklarımı daha da açar.

Sonra, dili klitorisimin üzerinde gezer ve bir zevk dalgası içimi kaplar. Aman Tanrım. Belki de oral seks hakkında yanılmışım.

Dudaklarını klitorisimin etrafına dolayarak emiyor ve sırtım görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi yataktan kalkıyor. Rhett gülümsüyor ve beni yerinde tutmak için kolunu belime koyuyor.

Dilini kullanarak beni tatmin ederken, alaycı parmağı girişimi okşadı ve karnımda sıcaklık dalgaları yayıldı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun içimde olmasına ihtiyacım var.

"Rhett," diye inlerim. Sesim çaresiz geliyor. Kendimi çaresiz hissediyorum.

Dudakları cildime karşı alaycı bir gülümsemeye kıvrılır. "Ne istediğin bir şey mi?"

Vücudumu bir titreme sarar. Kutsal seks tanrıları. Rhett ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Seni. Seni istiyorum."

"Ben buradayım, Havoc," diye mırıldanıyor, ama parmakları sinir bozucu bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"Beni kızdırmayı bırak."

"Ne istediğini söyle."

Nefesim kesildi. "Parmakların."

Sözler dudaklarımdan zar zor çıkarken, o iki parmağını içime derinlemesine soktu. Klitorisimdeki dilinin ritmine uyarak parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken, boşuk bir inilti kaçtı ağızımdan.

"Yapamıyorum... Ben..." Düşüncelerim dağıldıkça sözlerim kaybolur. Önemli olan tek şey bu an.

"Benim için boşal." Rhett'in sesi cildime sert bir emir gibi geliyor ve ben parçalanıyorum, zevk acımasız dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Durmuyor. Ben çarşafların üzerinde kemiksiz bir yığın haline gelene kadar, orgazmımın son titremeleri mutluluk verici bir yorgunluğa dönüşene kadar. Oral seks konusunda kesinlikle yanılmışım.

Nefes nefese, "Bunu tekrar yapacağız." derim. Rhett gülümser. "Bir canavar yarattım."

Bölüm 25

"İşin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?" ~ Rhett

Rhett

"Ciddi misin? Ofise ayrı ayrı girmemizi mi istiyorsun?"

Dakota başını sallar. "Evet."

"Kardeşlerim bizim çıktığımızı biliyor. Sen benimle
Barnacles & Barnyards'a geldin."

"Kaptan Cluck nasıl?"

Ona kaşlarını çatmış, ama ciddi değildim. Beni taklit etmesi çok sevimliydi.
Kıkırdadı.

Bana kirpiklerini kırıştırır. "Ne oldu? Kaptan'ınla olan cennetin planladığın gibi gitmiyor mu?"

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Oh hayır. Ne yapacaksın? Beni dövecek misin?" "Belki."

"Lütfen. Sürekli yapacağını söylüyorsun ama hiç yapmıyorsun. Senin bir yalancı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sikim seğiriyor ve kışında benim kırmızı el izim olduğu düşüncesiyle neredeyse inleyeceğim. "Beni kızdırmaya devam edersen, iş başında olduğumuzda yalancı olmadığımı anlayacaksın."

Nefesini tutuyor. "Rhett Raider. Bekle. İkinci adın var mı?
adın var
mı?"

"Hayır. Babam ikinci isme inanmazdı."

Kaşları çatıldı. "İkinci isme inanmak mı? Bu,
varlığını sorgulayabileceğin bir din değil. İlk ve soyadının arasında gelen bir isim."

Omuz silkiyorum. "Yine de. Benim ikinci adım yok."

Boğazını temizledi. "Tamam. Rhett Raider, ofiste seksi oyunlar oynayamazsın. İşim konusunda ciddiym. Onu tehlikeye atmayacağım."

"Dinlenme odasında küçük bir öpücük bile mi?" "Öpüşmek
yok. Okşamak yok. Kesinlikle çıplaklık yok."

"Eli, bira fabrikası geçici olarak burada bulunduğu Paisley ile ofisinde defalarca seks yaptı."

Parmağını kaldırır. "Birincisi, benim ofisim yok ve halka açık yerlerde çıplaklık hoşuma gitmiyor." Bir parmak daha ekler. "İkincisi, Eli milyarder. Ne isterse yapabilir."

"Ben de..."

Ben, damıtımevinin ortak sahibi olduğumu açıklamayı bitirmeden, bana üçüncü parmağını gösterdi. "Ve

üç, Paisley damıtım tesisinde çalışmıyordu." "Sen de çalışmıyorsun."

"Damıtımevinin sahibi olan Eli için çalışıyorum. Dolayısıyla, ben de damıtımevi için çalışıyorum sayılır."

Gülümsüyorum. "Pes ediyorum. Seninle bu tartışmayı kazanamayacağım."

"Yenildiğini kabul etmen iyi bir şey."

"Ama ofise ayrı ayrı girmeyeceğim. Senden utanmıyorum

."

"Rhett Raider – ismin kulağa hoş geliyor.

alliterasyonu çok seviyorum – benden utanmasan iyi olur."

"İki saniye önce utanmadığımı söyledim." "İyi."

Dakota beni konuşarak alt edebilir. Ne yapacağımı anlamadan iş günü bitecek. Ben Miles ya da Zane değilim. *Buccaneer's Whiskey and Distillery'nin* finansal açıdan başarılı olmasını sağlamak konusunda ciddiğim.

Bir gün, şirketin yönetimini çocuklarıma devredebilmeyi umuyorum. Çocuklarımin yeşil gözlü ve sarı, kıvrıkcık saçlı olmasını umuyorum. Bu düşünce beni gülümsetirken, kapımı kapatıp Dakota'nın kapısını açmak için yanına gidiyorum.

"Çocuk istiyor musun?"

Gözleri büyür ve geri çekilir. "Çalışmaya başlamadan önce bana çocukları sormadın. Sen bir baş belasısin, Rhett Raider. Ve fikrimi değiştirdim. Rhett Raider çok uzun. Bundan sonra RR olacaksın."

Ofis girişine doğru yürürken kolumu omuzlarına atarım. Beni itmeye çalışır ama izin vermem. Aramızdaki ilişkiyi ciddiye aldığımı anlamasını istiyorum. Sırf işteyiz diye aramızda bir şey yokmuş gibi davranmayacağım. Siktir et.

İçeri girer girmez benden uzaklaşıp masasına koşar. "Saate baktın mı? Geç kaldık."

Sabah ereksiyonumun üzerine kıcını sürtmeseydi geç kalmazdık. Seksi vizon.

Onu masasında yakalar ve döndürürüm. Geri çekilmeden önce dudaklarına sert bir öpücük kondururum. "Görüşürüz, Havoc."

Bana öfkeyle bakıyor ve ben ısıklıkla ofisime doğru yürüyorum. Dakota'nın olmadığı ayların hayal kırıklığını telafi etme zamanı.

Masamın arkasına oturuyorum. Bilgisayarım açılırken Dakota'ya bir mesaj yazıyorum.

Affedersiniz bayan. Kendine güvenen iş arkadaşına karşı talihsiz bir çekicilik duyan, güzel ve zeki bir kadın arıyorum. Onu gördünüz mü?

Sanırım yanlış numarayı aradınız.

İmkansız. En son bana gözlerini devirip, bu ofiste yalnız kalsak ona ne yapacağımı düşünmüyormuş gibi davranırken gördüm.

Bu gerçek bir insan kaynakları ihlali gibi görünüyor. Sadece yakalanırsak.

"İşe koyul, RR," diye bağılıyor resepsiyondaki masasından.

Telefonumu masama atıp e-postalarımı açarken gülümsüyorum.

Yine telefonuma uzanırken buluyorum kendimi.

Zımbanı ödünç almam lazım.

Daha iyi bir bahane bulamadın mı?

Peki. Bazı kağıtları zımbalamam gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse, 'kazara' sana dokunduğumda hayal kırıklığıyla dudağını ısırıldığını görmek de istiyorum.

Saçmalıyorsun.

Yine de, burada, gizlice onu seviyormuşsun gibi telefonuna gülümsüyorsun.

Arkasını dönüp koridorda durduğumu fark ediyor. Ona el sallıyorum. Beni kovuyor. "Masana dön, sapık!"

Ona selam verip arkamı dönüyorum. Telefonumu çekmeceye atıyorum. Dakota'yı kızdırmak çok cazip, ama gerçekten işimi halletmem gerekiyor.

Bir süre sonra, karnım guruldayarak öğle yemeği vaktinin yaklaştığını hatırlatır. Harika. Dakota'yı benimle "öğle yemeği" için eve gitmeye ikna etme zamanı.

"Dakota," diye koridordan bağııyorum. "Seninle konuşmam lazım."

Zane kafasını ofisime sokar. "Dakota'yı ne için istiyorsun?"

"Evet," Miles ona katılırken der. "Dakota'ya ne için ihtiyacın var ne için lazım?"

Gözlerimi gözlerimi bana genç kardeşlerime kardeşlerime "Hiçbiri kardeşlerim lanet lanet işin."

"Eminim onu masasının üzerine eğmek istiyordur," diyor Miles. "Ya da kucağına oturtmak," diyor Zane.

Onlara doğru yürürken homurdanıyorum. "Benimle dalga geçmeyeceksin

"Sorun

yok," diyor "Sorun değil," diyor Dakota arkalarından. "Anlıyorum. Onlar

Dakota "Kıskanmıyorum," diyor Miles ve Zane onaylayarak başını sallıyor.

onların "Oh, gerçekten mi?" Dakota kollarını göğsünde kavuşturur. "Ve ben

arkasında

n.

"Anlıyorum

. Onlar..."

Rhett'in ne kadar şanslı bir piç olduğunu söylediğini duymadım." Ben şanslı bir piçim.

Miles kaşlarını çattı. "Belki başka bir şeyi kastetmiştim."

O kaldırırkaşlarını kaşlarını kaldırır. "Böyle gibi ilişkisi ilişkisi Kaptan Cranky ile olan ilişkisi gibi mi?"

İnliyorum. Hayvanat bahçesinde bütün sabah omzumda oturan aptal tavuğun hikayesini dinlemekten kurtulamayacağım.

"Biri Kaptan Cranky mi dedi?" Kai bize katılırken sorar. "Kimse çalışmıyor mu?" diye sorarım.

"Jaxon öyle. Adam durmayı bilmiyor. O bir makine." Kai kusuyormuş gibi yapar.

"Eli de çalışıyor." Miles, kapalı olan Eli'nin ofis kapısını işaret eder.

Zane burun kıvrır. "Tabii, 'çalışıyor'. Paisley on beş dakika önce oraya gizlice girdi."

Miles ellerini ovuşturur. "Harika. Acil bir durum yaratıp onları rahatsız etmeliyiz."

Dakota ellerini kaldırır. "Bu konuda kendi başınasın." Zane dudaklarını bükerek, "Ama sen şakalarda mükemmelsin," der.

Gülümser. "Öyleyim. Ama patronumun çıplak kığını bir daha görmek istemiyorum."

Ben homurdanırım. "Eli'nin çıplak kığını ne zaman gördün?"

"Paisley masasının üzerine eğilmişken ona rastladığımda." Titrer.
"Kapısını çalmanın önemini çok çabuk öğrendim."

"Peki. Eli'ye şaka yapmayacaksak, gidip öğle yemeği yiyelim," diyor Kai
diyor.

"Harika. Açlıktan ölüyorum." Miles karnını ovuşturur.

Dakota'nın midesi guruldadı ve gözleri büyüdü, elini
elini karnının üzerine koyar.

Zane kolunu onun omuzlarına atar. "Küçük kardeşim de aç

."

"Küçük mü?" diye sorar Dakota.

"Sen benden büyük olabilirsin ama boyun yetersiz." Ona sert bir
bakış atar. "Ben kısa değilim."

"Öyle demedim. Boyunla ilgili bir sorun var dedim. Bu
Daha kapsayıcı bir terim. Sen de denemelisin."

O, ona dirsek atar ve o, onu bırakırken bağıırır. "Ben boyumdan dolayı sorun
yaşamıyorum. Raider kardeşler anormal derecede uzun boylu." Zane'i inceler. "Bu, diğer
eksikliklerini telafi etmek için mi?"

"Uh oh." Kai bana başını sallar. "Onu yatakta hayal kırıklığına uğrattın."

Bakışlarım Dakota'nınkilerle buluşur. "Ölmek istediğin tepe bu mu?
Yatakta seni hayal kırıklığına uğrattığımı iddia ederek mi?"

Yanakları kızarır. "Öyle bir şey demedim!

Kai!"

"Hadi." Miles onu ofisimden çıkarır ve koridora doğru yönlendirir.

"Bunu öğle yemeğinde konuşalım."

"Alışveriş yapsan iyi olur," diye mırıldanır.

"Ağabeyim satın alıyor. Anlaşılan, telafi etmesi gereken şeyler var." Miles ona
göz kırpar.

Sanırım birlikte öğle yemeğine çıkacağız. Dakota'yı evime götürüp, onu
çıplak soyup, ofise dönmeden önce iki kez orgazm ettirme planlarım suya düştü.

Ama onu kardeşlerimle eğlenmekten alıkoymamın imkanı yok. Daha önce hiç
kardeşleri olmamıştı. İsteddiği zaman benimkileri ödünç alabilir.

Belki de sonsuza kadar.

Bölüm 26

"Su samurları çok sevimli. Bana karşı çıkma." ~ Dakota

Dakota

Boynumu uzatıp, Rhett'in SUV'sinin ön camından onun evine bakıyorum.
"Vay canına."

O gülüyor. "Vay canına mı?"

"Evin beni hayran bıraktı." "Ve hayran kaldın mı?"

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Kes şunu. Daha önce hiç bu kadar lüks bir evde bulunmadım."

Hemen ciddileşti. "Üzgünüm. Unuttum."

"Ugh. Benim bakım evinde büyüdüğümünden bahsedildiğinde her seferinde özür dileme. Bu senin suçun değil. Ve senin acıma ihtiyacım yok."

"Acıma mı? Sana acımıyorum. Tanıdığım en güçlü kadına nasıl acıyabilirim ki?"

Gözlerimi devirdim. "Bana iltifat etmene gerek yok. Ben eminim biriyim."

Konsolun üzerinden uzanıp beni yakaladı. Ben çığlık attım ama bu beni kucağına çekip, kendini ve direksiyon simidini arasına sıkıştırmasını engelleyemem.

"Bugün 'gücünü göster' günü mü?"

Bir düğmeye basar ve koltuğu, sırtım direksiyona sıkışmayana kadar hareket eder. Yüzümü ellerinin arasına alır. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum, Havoc. Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin."

"Kendimi çok güçlü hissetmiyorum. Bütün gün Eli için çalışıp sonra da *Mermaid Motel'de* gece vardiyasında çalışmaktan yorgun düşünüyorum. Ve onca çalışmaya rağmen, borçlarımı ödemek için zar zor para kazanabiliyorum."

"Sana yardım edeyim. Sana para vermek zorunda değilim. Borç alabilirsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Şu anda ödediğim krediyi zar zor ödüyorum."

"Kredi ödemelerini düşüreceğim."

"O zaman 162 yaşına kadar sana ödeme yapacağım." O gülümsedi. "Uzun bir hayat yaşamayı mı planlıyorsun?"

Geri çekilmeden önce kaslarımı kasıyorum. Uzun bir hayat yaşamayı umuyorum – bunun için elimden gelen her şeyi yapıyorum – ama kartlar aleyhime.

Gözlerimi devirip kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Kredi ödemelerimde daha az para ödersem, bunu yapmak zorunda kalacağım."

Alnını alnıma yaslar. "Keşke kredilerini ödememe izin versen."

"İstemek güzel bir şey."

O homurdanır. "Bu tartışmayı kazanamayacağım." O sormamıştı ama ben yine de "Hayır" derim.

Kapıyı açar, beni kucağından kaldırır ve ayaklarımın üzerine indirir. Haklıydım. Bugün "gücünü göster" günü. Benim şikayet ettiğimi duymayacaksınız. Rhett'in kaslarının gerilip şişmesini izlemek için herhangi bir bahane benim için iyi bir gün demektir.

"Hadi." Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni eve götürdü.

Yaklaştıkça yapıyı inceliyorum. Süslü olduğu konusunda şaka yapmıyordum. Bana tipik bir ada evinin kartpostalını hatırlatıyor – parlak beyaz, koyu mavi panjurlu, kalın ahşap sütunlarla çevrili bir veranda ve büyük maun kapıya çıkan geniş basamaklar.

Verandaya çıkan merdivenleri çıkarken elimle korkuluğu okşuyorum. Bir tarafta, bir dizi sallanan sandalye suya bakıyor. Limonata eşliğinde tembel öğleden sonraları için mükemmel. Daha ileride, asılı bir şezlong rüzgarda hafifçe sallanıyor.

İç çekiyorum. "Her zaman salıncaklı bir ön verandam olsun istemişimdir."

"Verandamı istediğin zaman kullanabilirsin."

"Önümüzdeki on yıl boyunca boş vaktim olmadığı için, seni geç akşam yemeğine davet edeceğim." O kaşlarını çatıyor ve ben geri adım atıyorum. "Özür dilerim. Artık ne kadar çok çalıştığımı söylemeyi bırakacağım. Sıkıcı oluyor."

"Seninle ilgili hiçbir şey sıkıcı değil."

"Ha! Benim günlük külotlarımı görmedin." Gözleri parlar.

Kafamı sallırım. "Tek duyduğun külotlar."

Omuzlarını silkiyor. "Ben seksi bir kadının karşısında duran bir erkeğim.

Ne bekliyordun ki?"

Kapıyı işaret ediyorum. "Bana içeriyi göstermeni."

Kapının kilidini açar. İçeri girerken, sanki "*Kazaya Eğilimli İnsanlar İçin Fazla Güzel Evler*" adlı bir mimarlık dergisine girmişim gibi hissediyorum. Açık konseptli alan, zarafet ve rahat sahil cazibesinin mükemmel bir karışımıyla önümüzde uzanıyor.

Güneş ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri doluyor, zengin ahşap zeminlerde parlıyor ve yüksek, açık kirişli tavanlardan yansıyor.

Sol tarafta, bir yemek programından çıkmış gibi şık ve modern bir mutfak var. Mermer tezgahları ve en üst düzey mutfak aletleri ile donatılmış bu mutfağı kesinlikle kullanmayacağım, ancak güvenli bir mesafeden hayranlıkla seyredeceğim. Yemek alanında devasa bir geri dönüştürülmüş ahşap masa bulunuyor. Peki ya oturma odası? Kahve dökmekten korkmuyorsanız, sizi yumuşak beyaz kanepeye uzanmaya davet eden türden bir alan.

"Vay canına, iki katı."

Rhett arkamdan belime sarılır ve çenesini omzuma dayar. "Beğendin mi?"

"Cidden soruyor musun? Muhteşem." Kollarımı açıyorum. "Belli ki ucuz bir yer değil, ama davetkar. Soğuk değil."

Beni bırakmadan önce boynumu öper. "Burada daha fazla zaman geçirmeni planladığım için onayladığın için mutluyum."

"Burada mı?" Yere işaret ediyorum. "Yoksa yatak odasında mı?"

Gözleri parlar. "Oh, Havoc, seni çığlık attırmak için yatak odasına ihtiyacım yok."

"Bunu daha önce konuştuk. Ben çığlık atmam."

Kıkırdar. "Yalancı. Ben..." Sesi kesilir. "Ne yapabilirsin?"

Mutfağa doğru yürür. "Hareket gördüm."

"Kediniz mi var? Ben daha çok köpek severim ama kediler de fena değil."

"Kedim yok," diye mırıldanarak mutfak adasının önüne diz çöker.

"Ne yazık," diye mırıldanıyorum. "Otelde hayvan besleyemem. Onunla ilgilenmek için pek vaktim yok ama kedi çok fazla sevgiye ihtiyaç duymaz."

"Orada!" Ayağa fırlayıp köşeye koşar. Ben de peşinden koşarım.

"Ne oldu?"

Kahverengi bir tüy yumağı köşede korkmuş bir şekilde kıvrılmış durumda.

"Bu bir sıçan." Rhett onu almaya çalışıyor ama sıçan ona pençesini uzatıyor.

"Bu fare değil. Viking." Onun önüne diz çöküyorum. "Merhaba Viking. Buraya nasıl girdin?"

Zavallı su samuru, büyük kahverengi gözleriyle bana bakarken titriyor.

"Kurabiyen var mı? Kurabiyeye ihtiyacım var." "Şu anda kurabiyeye mi ihtiyacın var?" diye sorar Rhett.

Onu kapılardan birine doğru iterim. "Kilerde bak. Kilerin vardır herhalde. Tatlı bir şeyler vardır mutlaka. O çikolatayı sever."

"O mu? Su samuru için kurabiye mi arayacağım?"

"Tabii ki. Muhtemelen açtır. Kim bilir ne zamandır burada mahsur kalmış."

Rhett, kiler kapısını açıp bir paket çikolatalı kurabiye çıkarırken içinden küfür eder. Paketi bana uzatır. Paketi yırtıp açarım ve birdenbire kucağımda bir su samuru belirir.

"Ah, zavallı bebek. Açlıktan ölüyor olmalısın." Onunla sohbet ederken ona kurabiye parçaları veriyorum. "Buraya nasıl geldin? Kayboldun mu? Parker nerede olduğunu biliyor mu? Ona telefon edip iyi olduğunu söylemeliyiz. Bu gece bizimle kalmak ister misin?"

"Bu gece bizimle kalmak mı?" diye soruyor Rhett.

"Sadece saat 10'a kadar. Otele giderken onu Parker'ın evine bırakırım." Kurabiyeyi bitirir ama ona daha fazla vermiyorum. Muhtemelen bir su samuruna çikolatalı kurabiye vermemem gerekir.

Onu kucağımda tutuyorum. "Sence buraya nasıl girdi?" diye soruyorum, onu ileri geri sallarken.

"Aptal kardeşlerim." "Ne?"

Sanki işaret almış gibi, kapı birden açılır ve kardeşleri içeri girer. "Bir. İki. Üç. Dört. Şaka savaşı ilan ediyoruz!"

Rhett kollarını göğsünde kavuşturur ve onlara sert bir bakış atar. "Şaka savaşı ilan etmek için beş kardeşin olması gerekir."

Kai telefonunu havada salladı. "Eli'den vekaletname aldık."

Kıkırdarım. "Şaka savaşı ilan etmek için Eli'den vekaletname mi aldınız?"

Jaxon gözlüklerini burnuna doğru iter. "Görünüşe göre, sadece bir vekaletnameye izin veriliyor, bu yüzden buraya gelmek zorunda kaldım."

Zane ona dirsek atar. "Bizimle daha fazla zaman geçirmelisin. Sıkıcı olmaya başladın."

Miles burun kıvrır. "Sıkıcı mı oluyorsun?"

"Şaka savaşını sen başlattın. Şimdi buradan defol." Rhett onları kapıya doğru yönlendirmeye çalışır ama kimse kıpırdamaz.

"Kuralları biliyorsunuz. Şaka yapılırsa, herkese akşam yemeği ısmarlarsınız," diyor Kai.

Jaxon iç çeker. "Bir istisna yapamaz mıyız? Yeni bir viski tadı üzerinde çalışıyorum."

"Tüm istisnalar beş kardeşin onayını gerektirir," diyor Zane der.

Jaxon ve Rhett ellerini kaldırır. "İstisna!" "İstisna yok," der Kai, Zane ve Miles hep bir ağızdan.

"Peki." Rhett homurdanır. "İstediğiniz restorana gidin ve hesabı bana yaz."

Miles, Rhett'in kanepesine yığıldı. "Ben zaten paket sipariş ettim."

Rhett homurdanır ve ben onun göğsünü okşarım. "Ne var bunda? Aile yemeği işte."

Kulağıma fısıldamak için eğilir. "Kardeşlerim seks hayatımı mahvediyorlar."

Cildime değen nefesi beni titretir. "Onları kovmamı ister misin? Başka bir zaman birlikte yemek yiyebiliriz."

O iç çeker. "Hayır. Senin bir aileyle vakit geçirmekten keyif almanı istiyorum."

"İyi. Zaten bu adamı yalnız bırakmayacağım." Onu kaldırırım.

Viking yüzünün önünde. "Ve onun bizi izlemesini istemiyorum. Skandal yaratır."

O gülümser. "Viking ve kedi hakkındaki hikayeyi duymamışsın belli ki."

Kapı zili çalar ve Miles kapıyı açmak için koşar. "Pizza!"

Rhett mutfaktan tabakları ve çatal bıçakları alır, ben de masayı kurmasına yardım ederim. Bu basit bir ev işi. Binlerce çiftin her gün yaptığı bir iş. Ama Rhett'in kardeşleri şakalaşırken onun yanında çalışmak içimi ısıtıyor ve mutlu ediyor.

Rhett'e hızla ve derinden aşık oluyorum. Ve ailesine de.

Bölüm 27

"Sarhoş misafirler de işe yarar." ~ Dakota

Dakota

Rhett motelin önünde durur.

"Kendim de sürebilirdim. Beni bırakmana gerek yoktu."

O benim uyluğumu sıkar. "Sorun değil."

"Ama sabah beni almaya gelmen gerekecek, çünkü arabam hala içki fabrikasında."

"Sorun değil."

Gözlerimi ona dikerim. "Kabul et. Matilda'dan nefret ediyorsun." "Matilda emekli olmalı."

"Matilda beni adaya getirdi." Zar zor. Ama buraya kadar getirdi. "Araban güvenli değil."

"Matilda gayet güvenli. Ayrıca, şu anda yeni bir araba almaya gücüm yetmez, biliyorsun."

Utanç başını kaldırmaya çalışıyor, ama ben onu bastırıyorum. Mali sıkıntılarımın utanmayacağım. Borçlarımı ödemek için ne kadar çok çalıştığımın gurur duyuyorum. Bu borçların nedeni mi? Bu biraz utanç verici, ama geçmişimi görmezden geliyorum.

"Hmm..." Parmaklarını direksiyona vuruyor.

Neredeyse zihninde çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Hayır olmaz."

Gözlerini kırıştırıyor – masumiyetin ta kendisi. "Olmaz, Ne?"

"Bana araba almayacaksın." "Sadece doğum günün için küçük bir tane."

Rhett gerçeklikle olan tüm bağını kaybetmiş. "Bir arabayı doğum günü hediyesi olarak almazsın

. Ayrıca, doğum günüm daha aylarca var." O homurdanıyor. "Mantıksız davranıyorsun."

Göğsümü tutuyorum. "Ben mi? Mantıksız davranan ben miyim? Çünkü sana bana araba almana izin vermiyorum diye mi?" "Aynen öyle."

"Senin paran için seninle birlikte değilim RR."

"Biliyorum. Ama bu, benim param olduğu gerçeğini değiştirmez"

"

Keşke olmasaydı. Bu, ilişkimizi daha Eşit. Sanki artık tüm kozlar onun elindeymiş gibi hissediyorum. Onun parası ve ailesi var. Benim ise ikisi de yok.

"İşe gitmem gerek." Vardiyam beş dakika sonra başlıyor ve bu konuşmadan kurtulmak için harika bir bahane.

SUV'dan inip bana kapıyı açmak için arabayı dolaşıyor. O bana yardım etmeden önce arabadan çıkmaya çalışıyorum ama beni durdurmak için kalçalarımı tutuyor.

"Sen araba kullanırken endişeleniyorum. Araban güvenli değil."

Of. Endişe kartını oynadı. Benim için endişelenmesini istemiyorum. "Sadece motelden içki fabrikasına gidip geliyor. En fazla on dakika sürüyor."

"Bir araba on dakikadan daha kısa sürede kaza yapabilir."

İrkilirim. Bir araba kazasının birinin hayatını ne kadar çabuk sona erdirebileceğinin farkındayım.

"Siktir. Üzgünüm, Havoc. Araba kazasından bahsetmemeliydim. kazasından bahsetmemeliydim."

"Sorun değil."

Elini boynuma koyup beni kendine doğru çekiyor ve

"Sorun var. Seni manipüle etmek için kocanın kazasını hatırlatmak pislikçe bir hareketti."

Birkaç saniye onun rahatlığını tadını çıkardıktan sonra kendimi uzaklaştırıyorum. "Gerçekten işe gitmem gerekiyor."

O kaşlarını çatıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Sakın kredilerimi ödeyeceğini söyleme. Özellikle de Bayan Meraklı bizi izlerken." Motelin girişinde durup bizi gözetleyen Sadie'yi işaret ederim. O da karşılık olarak el sallıyor.

Rhett burnunu öper. "Sabah seni işe götürmek için alırım."

."

Arabayı satın yeni bir tane almadan önce durumu çözmem gerekiyor. Arabayı kabul edersem, kredilerimi de ödeyecek. Onun ödemesi gereken krediler değil bunlar. Sorunlarımı çözmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Sadie kapıyı açarken sorar. "Gergin görünüyor."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "İzlemediğini mi iddia edeceksin?"

"Neden? İkimiz de izlediğimi biliyoruz."

Kendime rağmen gülümserim. "Sen delisin."

"Belli ki Smuggler's Hideaway'de diğer insanlarla fazla vakit geçirmemişsin. Çoğuna kıyasla ben sıkıcıyım."

"Sana katılmak istemem ama az önce Raider kardeşlerden bir su samuru kurtardım."

"Viking'i çalanların onlar olduğunu biliyordum! Parker tamamen paniğe kapılmıştı. Smuggler's Rest'teki tüm işletmeleri aradı. Viking'in, o çöpü dışarı çıkarırken fırından kaçtığına emindi."

Kai, Zane veya Miles ona su samurunu şaka yapmak için ödünç aldıklarını söyleyebilirdi. Onu paniğe sevk etmek için hiçbir neden yoktu. Biraz terbiye öğrenmeleri gerekiyor ve ben bu görevi üstlenmeye hazırım. Özellikle de akşam yemeğinde yemek savaşı çıkardıktan sonra. Dağınıklığı temizleyen onlar değildi.

"Parker şimdi iyi. Rhett beni buraya getirmeden önce Viking'i ona bıraktık."

Ellerini ovuşturdu. "Ve yine yakışıklıya döndük. Bana daha fazlasını anlat. Seni evine götürüp yıldızları mı gördürdü?"

Evini gördüm ve yıldızları görmemi sağlayacağını düşündüm, ama sonra kardeşleri ortaya çıktı ve planlarımızı mahvetti. Bunların hiçbirisi Bayan Meraklı'nın işi değil.

"Gitmen gereken postalar yok mu?" diye soruyorum ve resepsiyon masasına doğru ilerliyorum. Bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor ve yere yığılmadan önce masaya tutunuyorum. Baş dönmesi geçtikten sonra çantamdan bir meyve suyu kutusu çıkarıp içiyorum.

"İyi misin?" diye sordu Sadie.

"İyiyim." Endişesini eliyle savuşturuyorum.

Gözlerini kısarak bana bakar. "Hamile değilsin, değil mi değil, değil mi?"

Ağzım açık kalır. "Hamile mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bazı kadınlar hamileyken baş dönmesi yaşarlar."

"

"Hayır, hamile değilim." Aslında, çocuk sahibi olmayı planlamıyorum. Doktorlar sağlıklı bir çocuk sahibi olabileceğimi söylüyorlar ama benim doğumumu düşününce, bu riski göze alamam.

Rhett'e henüz çocuk istemediğimi söylemedim. Onun bazı gelişigüzel yorumlarına bakılırsa, çocuk istiyor. Benim istemediğimi duyduğunda nasıl tepki vereceğinden korkuyorum.

"Ne yazık. Raider erkekleri çok seksi. Eminim bebekleri de çok güzel olur."

"Raider kardeşlere neden bu kadar ilgileniyorsun? Kendi hayatın olduğunu sanıyordum."

"Raider kardeşlerden bana yok," diyor ve postacı her geldiğinde onu heyecanlandıran şeyi öğrenme girişimimi görmezden geliyor. "Kız kardeşim biriyle çıkmıştı ve sonu iyi bitmedi. Hayır, teşekkürler."

"Kız kardeşin kimle çıkıyordu?"

"Miles."

"Onunla çıkmanın nasıl kalp kırıcı olabileceğini anlıyorum." Miles tatlı ve çekici, ama hayatta hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Sörf hariç. Sörf tahtasına ikinci gelmeyi pek iyi kaldıramazdım.

O içini çeker. "Hazel onu hiç unutamadı." "Bu çok kötü."

"Erkekler berbat."

"Bize vaaz verme, kardeşim."

Burnunu kırıştırır. "Ne demek istiyorsun? Rhett sana karşı mükemmel bir beyefendi." Sohbet etmeye hazırlanır gibi masaya yaslanır. Hayal kırıklığına uğrayacak. Ona Adam'dan, Rhett ile olan seks hayatından bahsettiğinden daha fazlasını anlatmayacağım.

Dışarıda bir kargaşa var ve pencereden dışarı bakıyorum. Bir grup adam otele doğru sendeleyerek geliyor.

"Deniz kızlarını seviyorum!" diye bağıyor içlerinden biri, tam kapıya çarpmadan önce, geriye doğru eğiliyor ve kışının üstüne düşüyor.

Arkadaşları ona yardım etmeye çalışıyor ama çok gülüyorlar ve yardım edemiyorlar. Ben de yardım etmeye gidiyorum ama onlara ulaşmadan, hepsi kaldırıma yayılmış oluyorlar.

"Onları burada bırakmalıyız," diyor Sadie, gruba bakarken.

"Bu adada yıldızlar çok güzel." "Deniz kızları daha da güzel."

"Dostum. Deniz kızları gerçek değil."

"O deniz kabuğu sütyenler çok gerçekçiydi."

"Yalan söyleme. Hiçbir şey hissetmedin."

"O seni reddetti."

"Ve bir şekilde hepimiz kaçak içki içmeye başladık."

"Ziyaretçiler Smuggler's Hideaway kaçak içkisini kaldıramazlar," diye mırıldanır Sadie, sonra ellerini çırparak dikkatlerini çeker. "Tamam, çocuklar. İki seçeneğiniz var. Kalkıp odalarınıza gidin. Ya da park yerinde yatarken ezilin."

"Bu yatağın rahat olmamasına şaşmamalı," diyor içlerinden biri ayağa kalkarken. Sallanıyor ama ayakta kalmayı başarıyor.

Sadie ve ben diğer iki adamın ayağa kalkmasına yardım ediyoruz. Adamlardan biri kolunu bana doluyor ve bana yaslanıyor. Ağırılığından neredeyse düşüyordum.

Bir şekilde, adamları motele sokup merdivenlerden odalarına çıkarmayı başardık. Anahtarlarını bulamıyorlar ama ben anahtarla kapıyı açtım.

Adamlar odalarına yerleştikten sonra, "Yarın odalarını temizlemek için ekstra zamana ihtiyaçları olacağını temizlik görevlilerine haber vereceğim" diyorum.

Sadie merdivenlerden aşağı atlayarak kapıya doğru koşar. Kapıya ulaşmadan önce dönüp bana parmağını sallar. "Yarın erkeklerle yaşadığın kötü deneyimi konuşacağız."

Kahretsin. Bu konuyu konuşmaktan kurtulduğumu sanmıştım. Yarın bir bahane uydurmam gerekecek.

Bölüm 28

"Kardeşlerim pislikler." ~ Rhett

Rhett

"Nereye gidiyoruz?" Dakota, *Mermaid Motel*'den uzaklaşırken sorar.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken parmaklarımla direksiyonu tıklıyorum. Varmadan önce ona gerçeği söylersem, çılgık atarak motele geri koşar mı?

"Arka koltukta kamp malzemeleri var. Kamp yapmaya mı gidiyoruz?"
Kahretsin. Malzemeleri arkaya koymalıydım. "Sayılır." "Rhett Raider, hemen nereye gittiğimizi söyle."

"Uh oh. Soyadıyla hitap. Başım belada." Bir an durup şansımı denemeye karar verdim. "Smuggler's Grotto'yu duydun mu?"

"Hayır. Anlat bana. Smuggler's Hideaway çok ilginç bir yer." Sağ ayak bileğini sol dizinin altına koyup dinlemeye hazırlandı.

Kaçakçıların Sığınağı'nı beğenmesine sevindim, çünkü benim istediğim gibi olursa, o adadan yakın zamanda ayrılmayacak.

"Kaçakçı Mağarası, adanın altında gizli bir mağara sistemidir. Efsaneye göre, korsanlar ve daha sonra da içki yasağı döneminde kaçak içki kaçakçıları tarafından kullanılmış."

"Gerçekten mi? Kulağa hoş geliyor. Bunu daha önce duymamış olmama şaşırdım. Motel misafirleri her zaman gezilecek turistik yerler hakkında sorular soruyorlar."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bir sorun var."

"Bir sorun mu? Ne tür bir sorun? Bu, sihirli bir sistemin parçası mı ve girmek için bir değnek mi gerekiyor?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Girmek için asa mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Dün gece Harry Potter izlerken uyuyakaldım." "Ama sihirli bir sistem yok." Bir süre duruyorum. Sıradaki kısım onu onu korkutabilir. "Sözde, çalınan hazinelerini hala koruyan, ihanete uğramış kaçakçıların hayaletleri tarafından lanetlenmiş."

"Hayalet mi? *Hayalet Gelgit Festivali* sırasında organize turlar olmamasına şaşırdım."

"Bölge turlar için yeterince güvenli değil."

Kaşlarını kaldırır. "Yine de oraya mı gidiyoruz?" Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü başka seçeneğim yok."

"Seçeneğin yok mu? Biri kafana silah mı dayadı?" Arka koltukta kimse kalmış mı diye bakar. "Görünmez değillerse, kimseyi görmüyorum."

"Göt herif kardeşlerim Viking'i evime gizlice sokmayı başardığından beri, şaka savaşını kaybediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ve cezan, Kaçakçı Mağarasını ziyaret etmek."

"Cezam mağarada geceyi geçirmek,"
düzeltirim.

gözleri genişledi. "
perili mağarada mı kalmak istersin?"

"Evet?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. Çoğu kadın nemli ve kasvetli bir mağaranın zemininde uyku tulumunda geceyi geçirmek istemez.

Titriyor. Kahretsin. Korkmuş. Ne yapıyorum ben? Onu kardeşlerimle yaptığım şaka savaşına mı sürüklüyorum? Onu bu gece yalnız bırakmalıydım. Ama çok az boş gecesi var. Onunla geçireceğim bir geceyi kaçırmak istemedim.

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Bir mağarada geceyi geçireceğim için heyecanlı olduğumu söyleyemem, ama sana güveniyorum."

Midem sıcaklık ile doldu. Dakota bana güveniyor. Ölen pislik kocasının ona yaptıklarından sonra güvenmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bana güveniyor.

Dakota diğer kadınlar gibi değil. O eşsiz. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın o.

Vay canına. Bu düşünce nereden geldi? Hayatımı bir kadınla geçirmeyi hiç planlamamıştım. Çünkü bir kadına güvenebileceğimi düşünmüyordum. Hayatımı onunla geçirmek isteyecek kadar bir kadına güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Dakota'ya güveniyorum. Bana kalbini açtı. Tanıdığım en güçlü kadın.

Ve o da bana güveniyor. İçimi bir huzur kaplıyor. Sanki bir yapbozun tüm parçaları yerine oturmuş gibi.

"Aşıkların lanetini öğrenene kadar bekle," diyorum, SUV'umu adanın güney tarafındaki küçük bir plajın otoparkına park ederken.

Araçtan inip ön tarafa doğru yürüyerek Dakota'nın kapısına yaklaşıyorum. O çoktan dışarı çıkmış ve kamp malzemelerini topluyor. Elinden bir uyku tulumu, soğutucu ve fener alıyorum.

"Bir uyku tulumu taşıyabilirsin."

Gözlerini devirir. "Bay Kontrol yine iş başında."

Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Kontrol bendeyken hoşuna gidiyor."

kontrol."

Gözleri parlar, ama elini beline koyar. "Her zaman değil,"

"O zaman daha çok çalışmam gerek."

"O zaman daha çok çalışmam gerek."

Alt dudağını ısıyor ve ben inliyorum. "Beni tahrik etme." Kirpiklerini kırıştırıyor. "Neden? Beni istemiyor musun?"

"Yaramaz," diye inlerim. "Seni istiyorum. Seni her zaman istiyorum."

Yaşlanıp saçlarım ağaracak, sertleşemeyeceğim ama seni isteyeceğim."

Kıkırdar. "Sertleşemiyorsan beni nasıl isteyebilirsin?"

olmazsan beni nasıl
isteyebilirsin?"

"Küçük mavi hap deniyor."

"Şimdi küçük mavi hapına ihtiyacın var mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Sana küçük mavi haplara ihtiyacım olmadığını göstereceğim."

"

"Evet!"

"Ama bu gece olmaz."

Alt dudağını bükerek somurtuyor. "Ama bu benim izinli gecem."

"Aynı zamanda şaka savaşını kaybettiğim için cezalandırıldığım gece savaşımda kaybettiğim için cezalandırıldığım gece." Plaja doğru başımı sallıyorum. "Beni takip et."

"Cezalandırılmak için mağarada uyumanın bununla ne ilgisi var?"

"Kardeşlerim bu gece bizi yalnız bırakmayacaklar," diye açıklıyorum, kumların üzerinde mağaraya doğru yürürken. "Ve geldiğinde seni izledikleri için onlardan birini öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

O yüzünü buruşturur. "Seninle aynı fikirde olmak istemiyorum." "Ama haklıyım."

Kızım homurdanıyor. Çok sevimli. "Kafana takma, Bay Yüce ve Kudretli."

"Ben Bay Kontrol olduğumu sanıyordum." "İkisi de olabilirsin."

Kayalık bir çıkıntıya ulaştık ve durdum. "Mağaranın içine girmek için sürünmelisin."

Kayaları işaret eder. "Yolu göster."

Ondan uyku tulumunu alıp çömeliyorum. Uyku tulumlarını soğutucuya koyup önüme iterek, mağarayı çıplak gözden gizleyen kaya oluşumlarının arasından geçiyorum. Girişe varır varmaz, hızla dönüp Dakota'yı mağaraya çekiyorum.

"Vay canına." Etrafı gözden geçirir. "Çok büyük."

Titriyor ve onu ateş çukurunun bulunduğu mağaranın ortasına doğru itiyorum. Odunlardan birini silip ona oturmasına yardım ediyorum, sonra uyku tulumunu açıp omuzlarına koyuyorum.

"Bana aşıkların lanetinden bahset."

Fenerimi yakıp yanımıza koyuyorum. Ateşi yakarken ona laneti anlatıyorum.

"Efsaneye göre, korsan Black Jack deniz feneri bekçisinin kızı Margaret Hale'e aşık. Babası onların gizli ilişkisini keşfettiğinde, onun yerine zengin bir adamla evlenmesini sağladı. Düğün gecesi Black Jack onu kaçıır ve tekneyle adadan kaçmaya çalışır. Ancak şiddetli bir fırtına çıkar ve ikisini mağarada mahsur bırakır. Ertesi sabah sadece Margaret'in cesedi bulunur, Black Jack ortadan kaybolmuştur. Bazıları onun boğulduğuna inanırken, diğerleri Margaret'in hayaleti onu mağarada mahsur bırakıp sonsuza kadar dolaşmaya mahkum ettiğine inanır."

Dakota iç çeker. "Ne romantik."

Ben inlerim. "Hayır, hayaletlere ilgi duyamazsın."

"Neden duymayayım?"

"Çünkü sen ve kardeşlerim arasında, bir daha şaka savaşını kazanamam."

"Daha çok çabalamalısın. Aklıma bir sürü şaka geliyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Artık klavyemi kurcalayarak bana şaka yapma."

Bana parmağını salladı. "Uslu durduğun sürece."

Ona atlıyorum ve kaburgalarını gıdıklıyorum. Kıkırdıyor ve mutluluğunun sesi içimdeki tüm boşlukları doldurmasına izin veriyorum.

"Ona dokunma!" diye bağırır biri ve ben ayağa fırlarım.

Mağarayı taradım ama kimseyi görmedim. "Kesin şunu, Raider kardeşler!"

"Raider kardeşler kim?" diye bir ses duyulur. "Benim pislik kardeşlerim."

Dakota bana tokat atar. "Onlara pislik deme."

"Kadını bırakın ve gidin," arkamdan bir ses geliyor.

Dönüp bakıyorum. "Kadınımı senin eline bırakmayacağım."

Mağara duvarlarından ürkütücü bir kahkaha yankılanır ve alan dumanla dolar. Ardından kayaların üzerinde botların uzak yankısı gelir. Sanki kaçakçılar karanlıkta kargo taşıyormuş gibi ses çıkarması gerekiyor. Gerçekte ise kardeşlerim benimle dalga geçiyor.

Dakota kıkırdıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum. O da ellerini kaldırıyor. "Üzgünüm. Ama bu çok komik."

"Kardeşlerimin pislik olması ne komik ki?" "Onlar pislik değil. Onlar senin kardeşlerin."

Ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Dakota'nın ailesi yok, ben ise kendi ailemden şikayet ediyorum. Daha dikkatli olmalıyım. Ondan özür dilemeliyim. Ona, benim ailemin artık onun ailesi olduğunu söylemeliyim.

"Onu seviyoruz," diye bir ses duyuyorum, Miles olduğunu biliyorum.

"Onu tutacağız," diyor başka bir ses, sanırım Zane.

diyor.

Ne kadar sinir bozucu olsalar da gülümsüyorum. Ailem Dakota'yı seviyor Dakota'yı seviyor. Buraya çok yakışıyor.

O benim. Artık bunu inkar edemem. Bu kadını seviyorum. Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Kardeşlerimin bize şaka yaptığı bir mağarada bir gece geçirmek dahil.

"Ailenizi seviyorum," diyor Dakota.

Onu bırakmadığım için onlarla birlikte kalmak zorunda olduğu için mutluyum. Ona hislerimi söylemeliyim. Ama zamanımız var. Dünyadaki tüm zaman bizim.

Bölüm 29

"Elime bir dart verirsen, seni onunla vurursam şaşıрма." ~ Dakota

Dakota

Zane masamın önünde durur. "Gel bakalım, küçük

kız
kardeşi
m."

Kalbim bir an durur – küçük kardeşim mi? Beni ailesi gibi mi görüyor? Yere çöküp mutluluktan eriyip gitmeden önce, ona küstahça cevap veririm. "Eminim senden büyüğüm."

Başımın üstüne hafifçe vurur. "Ama sen sevimlisin."

Gözlerimi devirdim. "Sana şaka yaptığımda ne kadar sevimli olduğumu göstereceğim göstereceğim."

Ellerini ovuşturur. "Başka bir şaka savaşı mı? Ben varım."

Rhett, Zane'i masamdan uzaklaştırırken homurdanır. "Dakota'yı Dakota'yı rahatsız etmeyi bırak."

"Onu rahatsız etmiyorum. Onu kaçırıyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Beni kaçırmak mı? Nereye gidiyoruz?" "Bugün Cuma."

"Ve?"

Miles yürüyüş içeri giriş resepsiyon alanına "Cuma Rum Rumrunner."

"Rumrunner mı? Yasadışı alkol kaçakçılığı mı yapacağız? Ben de *Buccaneer's Whiskey'nin* yasal bir iş olduğunu sanıyordum."

"Bu yasal bir iş," diye ısrar ediyor Rhett.

"Kafam karıştı."

Zane masamdan bir keçeli kalem alır. "Mavi olur mu?"

Rhett, kalemi elinden alır. "Dakota'nın yüzünü boyayamazsın."

"Oyunbozan. Sadece yüzüne küçük bir kuş çizecektim

"

Rhett kollarını göğsünde kavuşturur ve küçük kardeşine

. "Kuş mu? Yoksa kuş mu?" Zane omuz silkiyor.

"Ne fark eder ki?"

Çekmecemi açıp tüm renkli kalemlerimi içine atıyorum. Eğlenmek bir şey. Birinin yüzüne kalıcı kalemle çizim yapması başka bir şey.

Kapı açılır ve Kai kafasını içeri sokar. "Gidiyor muyuz yoksa bütün gün yaşlı kadınlar gibi gevezelik mi edeceksiniz?"

"Dakota'yı bekliyoruz," diyor Miles.

"Beni mi bekliyorsunuz?" Kafam karışır. Kardeşler genellikle beni maceralarına davet etmezler.

"Artık sen de aileden birisin, kardeşim."

Miles'in açıklaması kalbimin sadece bir atışını kaçırmakla kalmaz. Tamamen çıldırır, deli gibi çarpmaya başlar. Daha önce hiç bir ailem olmamıştı. Adam'ın benim ailem olacağını düşünmüştüm. Daha fazla yanılmış olamazdım.

Şimdi de yanılıyor muyum? Hata mı yapıyorum? Rhett ve kardeşlerine güvenmemeli miyim?

Rhett önümde diz çöküyor. "İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin, Havoc. Kardeşlerimin biraz zorlu olduğunu biliyorum."

"Hey!" Kai bağırır. "Bu söz bana da yakışıyor."

Onun kardeşlerini incelerken dudaklarımı ısıırıyorum – Miles, Kai ve Zane. Gitmeli miyim? Yoksa kalbimi bu aileden korumalı mıyım?

Miles ellerini birleştirir. "Lütfen Dakota. Lütfen bizimle gel."

"Evet." Zane başını sallar. "Eğer bize katılmazsan ağabeyimiz çok huysuzlanacak." bize katılmazsan büyük ağabeyimiz çok huysuz olacak."

"Benim de gelmemi mi istiyorsunuz?" Emin olmam lazım.

Kai gözlerini devirir. "Tabii ki istiyoruz. Sen bizim küçük kız kardeşimizsin. Daha önce hiç küçük kardeşimizi olmadı."

"Hey!" Paisley, Eli'nin ofisinden çıkıp gelir. "Ben neyim?"

"Bu cahillerden uzak durmak için yeterince akıllısın," der Eli onu takip ederken.

Kai, Paisley'nin yanına koşar. "Sen bizim ablamızsın. Dakota da bizim küçük kardeşimiz."

Eli Kai Kai'yi uzaklaştırır Paisley'den Paisley'den ve Kaigülüyor gülümser

"Sen onun kölesisin."

"Senin aşık olmanı izlemek çok eğlenceli olacak," diye mırıldanır Eli.

Kai parmağını ona doğru salladı. "Sıra bende değil." Rhett ve bana işaret etti. "Onlarda."

Rhett'in bacağımdaki eli sıkılaşıır. "Korkma, Dakota."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Beni korkutmuyorlar." Beni dehşete düşürüyorlar. Ama iyi anlamda. Ayağa kalkıyorum. "Hadi gidip biraz kaçak içki kaçakçılığı yapalım."

Paisley kıkırdar. "Buraya çok yaklaşıyorsun."

"İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin," diye ısrar ediyor Rhett. "Sessiz bir akşam geçirip film izleyebilir ya da güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Yanağına öpücük konduruyorum. "Ben..." Ağzımı kapatıyorum. Rhett'e beni düşündüğü için onu sevdiğimi söylemek üzereydim. Ama onu sevmiyorum. Onu sevmem mümkün değil. Adam öldükten sonra bana ilgi gösteren ilk adama aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Rhett bana gülümsüyor. "Ne dedin?"

O delici mavi gözler bana odaklanınca nefesim kesildi. Görünüşe göre, aşık olmaktan başka bir şey bilmiyorum. Çünkü bu adam – beni asla kontrol etmeyeceğine yemin ettiğim bu kontrolcü adam – kalbimin sahibi.

"Ben... ben... gitmek istiyorum," diye kekeliyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "O zaman gidelim."

Eli herkesi ofisten çıkarır ve kısa süre sonra Smuggler's Rest'teki bir sokakta yürüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. "Alkol kaçakçılığı konusunda şaka yapıyordum. Sicilime bir ceza daha alamam."

Rhett elimi sıkıyor. "*Rumrunner* bir gizli bar."

Şimdi hatırladım. Sadie bana burayı uzun zaman önce anlatmıştı. Neredeyse unutuyordum. Bu çok heyecan verici. Gerçek bir gizli bar. Bu ada çok havalı. "Cidden mi? Şifreli bir kelimeye ihtiyacımız var mı?"

O gülümser. "Yerlilerin şifreye ihtiyacı yoktur." "Ben yerli değilim."

Kaşlarını çattı. "Burada yaşıyorsun. Sen buradan sayılırsın." Durdu ve beni kollarında tutana kadar döndürdü. "Kim seni istenmeyen hissettirdi?"

"Hoş karşılanmadığımı mı?"

"Sorun yok, Dakota." Saçlarımı yüzümden çekiyor. "Bana söyleyebilirsin."

"Kimse beni istenmeyen biri gibi hissettirmedi. Tabii bu huysuz herif arabamın camına vurup beni korkudan ödümü patlatmış olmasını saymazsak."

Kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Havoc. Seni korkutmak istemedim. Aptalca davrandım."

Ona gülümsedim. "Adiklik eğilimlerinin farkında olman iyi bir şey."

"Benim pislik eğilimlerim. Sana pislik eğilimlerimi göstereceğim, ben..." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "...bu gece çok uzun süre boşalmama izin vermeyeceğim."

çok uzun süre orgazm olmana izin vermediğimde."

Titriyorum. Asla yüksek sesle itiraf etmem, ama yatak odasında kontrolü ele almasını seviyorum. Mali durumumuzu kontrol eden ve bu yüzden beni tamamen mahveden Adam ile evlendikten sonra, herhangi bir erkeğe kontrolü verebilmeme şaşıyorum. Ama Rhett herhangi bir erkek değil.

"Bu gece boşalmayacak tek kişi ben değilim. Birkaç saat sonra işe gitmem gerekiyor."

O homurdanır. "Faturalarını ödemene yardım etmeme izin vermelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu daha önce konuştuk. Sorunlarımı kendim halledebilirim. Büyük, homurdanan bir adamın müdahale etmesine ihtiyacım yok."

"Ama benim iri olduğumu kabul ediyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne adam ama."

"Aşk kuşları!" Miles, kapıyı tuttuğu yerden el sallıyor.

Rhett'in elini tutup onu kapıya doğru sürüklerim. Aceleyle aceleyle, havada takılıp tökezlerim. Rhett, yüzüstü düşmeden önce beni yakalar.

"Sakin ol, Havoc."

Yere işaret ediyorum. "Yere gelip beni ısırıldı." O gülüyor. "Tabii, öyle oldu."

Bara giriyoruz ve ağzım açık kalıyor. Burası harika bir yer. Antika apliklerden gelen loş ışık, koyu renkli ahşap iç mekana altın rengi bir ton veriyor. Duvarlar çıplak tuğladan yapılmış ve barın arkasında, yaşlı likör şişeleriyle dolu maun raflar var. Sanki zaman içinde geriye, içki yasağı dönemine gitmişim gibi hissediyorum.

Paisley elimi tutar ve beni Rhett'ten uzaklaştırır. "Bunu görmelisin."

"Neyi?" diye soruyorum, ona yetişmek için tökezleyerek.

Barı işaret ediyor. Kai, barmenle sohbet ederken bara yaslanmış durumda.

"Ne oluyor? Ne izliyorum?"

Kıkırdar. "Kai, barın sahibi Harper'a asılıyor."

Nefesim kesilir. "Raider kardeşlerden biri reddedilebilir mi?" O başını sallar. "Rhett'e aşık olmuşsun."

Onu dirseklerimle dürttüm. "En azından asistanı bizi ofisinde sevişirken yakalamadı."

Yanakları kızarır. "Sadece asistanı olmadığı için."

Yanılıyor. Rhett ve ben onun ofisinde kıyafetlerimizi çıkarmadık. Onun denemediği için değil. Ama ben daha iyi biliyorum. Ofis kapılarının kilitleri zayıf. Ayrıca, tüm Raider kardeşler kilit açmayı biliyor ve dinleme konusunda hiçbir çekinceleri yok.

"Dakota!" Rhett beni kendine doğru çağırır.

Paisley, erkeklerin grubuna doğru yürürken sırtıyor. "Bu eğlenceli olacak." Ellerini ovuşturuyor. "Bahisler ne kadarla başlıyor?"

"Bahis mi?"

Dart tahtalarını işaret eder. "Kimin kazanacağına dair bahisler."

Ellerimi kaldırıp birkaç adım geri çekildim. "Ben dart oynamam sen de

oynamıyo Kai bir set dartı elime tutuşturur. "Oynamak zorundaysam, ben de

rsun." oynarım. "Ne oldu, küçük kardeş?" diye sorar Zane. "Barmen

ayaklarına kapandı mı?"

Kai somurtuyor. "Harper barmen değil. O buranın sahibi." Miles ve Zane Kai'yi taklit ederken, ben Rhett'e doğru yavaşça yaklaşıyorum.

"Dart oynamamalıyım," diye fısıldarım.

Omzumu sıkıyor. "Gergin olmanın bir nedeni yok.

Artık bu ailenin bir parçasısın."

Onun sözlerini ne kadar sevmek istesem de, yapamıyorum. Elimde bu ölümcül füzeler varken yapamıyorum.

"Jaxon oynamak zorunda değil." Etrafıma bakıyorum. "O senin kardeşin ve burada bile değil."

Rhett kaşlarını çattı. "Jaxon her kuralın istisnasıdır." "Ama ben..."

"Dakota!" Eli seslenir. "İlk sen başlıyorsun."

Rhett beni başlangıç çizgisine doğru yönlendirir. Arkamda durur ve elimi kaldırır. "Dartı üç parmağınla tut. Sana göstereyim." Elimi gevşetir. "Sabit tut ama çok sıkma."

"Tamam." Nefes veriyorum. Bunu yapabilirim. Dart atabilirim ve kimseyi incitmem.

"Dartı göz hizasına kaldır ve ucunu yukarı doğru eğerek tahtadaki hedefinle hizala."

Onun talimatlarını uyguladıktan sonra, o geri çekildi. "Şimdi elin ve bileğinle dartı fırlat, bileğini kırarak..."

Dartı fırlattığımda, söylediği geri kalan kısmı kaçırıyorum. Dart havada uçuyor. Ama tahtaya doğru gitmiyor. Doğrudan Kai'ye doğru gidiyor.

"Eğil!" diye bağıyorum.

Kai omzunun üzerinden bakıyor ve – bam! – dart yüzüne çarpıyor. Kan fışkırırken burnunu tutuyor. Ona doğru koşuyorum ama beni uzaklaştırıyor.

"Barın arkasında ilk yardım çantası var sanırım." Yüzünde sırtarak bara doğru yavaşça yürüdü.

Arkasından bakıyorum. "Cidden bir kadının gözüne girmek için yaralanmayı mı kullanıyor?"

Miles ve Zane onun peşinden koşarlar. "Hadi öğrenelim."

Kafamı sallarım ve Rhett kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Dart şampiyonu olarak bir geleceğin olduğunu sanmıyorum."

"Seni uyarmıştım."

O kahkahayla güler. "Kai'yi ortadan kaldırmaya çalışacağını düşünmemiştim."

"

"Onu ortadan kaldırmaya çalışmadım. Onu ortadan kaldırmak isteseydim , sahibi ile flört etmezdi." "Yalan söylediğinde çok tatlısın."

"Eminim bunu tüm kadınlara söylüyorsundur."

"Hayır." Burnumu öper. "Sadece bir kadın var ki onu sevimli buluyorum. Zamanımı onunla geçirmek istediğim tek kadın."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Acaba o... Hayır, olamaz. Rhett beni sevemez. Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Bana gülümserken mavi gözleri parlıyor.

Belki de beni seviyor. Belki de gelecekte beni mutlu bir son bekliyor.

Bölüm 30

"Beni bir kez kandırırsan, aptalım demektir. İkinci kez kandırırsan, konuşuruz."
~ Rhett

Rhett

İşyerindeki koridorda yürüyerek Dakota'nın masasına doğru ilerliyorum.
"Bilgisayar sana ne yaptı?"

O, klavyeye vurarak somurtuyor. "Bilgisayar mı? Ha!
Keşke senin kardeşini dövseydim.

Ben homurdanırım. "Kardeşimi dövmeyeceksin."

Donup kalır, sonra bana bakar. "Vurmak derken..." Yanakları kızarır. "Cinsel anlamda demek istemedim. İğrenç. O benim patronum."

Ona yaklaşıyorum. "Ama patronluk taslamaktan hoşlanıyorsun."

Gözlerini devirir. "Emir verici olmanın bir iltifat olmadığını kaç kez açıklamam gerekiyor?"

"Benim patronluk taslamamdan ne kadar hoşlandığını bildiğim için sana inanmak zor."

Gözleri parladı. "Hoşlanmıyorum."

"Koltuğunda kıvrınman aksini söylüyor." "Çalışman gerekmiyor mu?"

Ben gülerek bağırırım. "Kaybediyorsan tartışmanın konusunu değiştiremezsin."

Kaşlarını çatar. "Sen tartışmaları kaybetmezsin. Tartışmalar rekabet değildir."

"Belli ki beş erkek kardeşle büyümemişsin." Çenesini indirir ve ben küfür ederim. "Ben bir pisliğim."

Derin bir nefes alır ve dik oturur. "Sen pislik değilsin. En azından bu konuda değil. Ben daha az hassas olmalıydım. Benim yanımda söylediklerine sürekli dikkat etmek zorunda kalmamalısın."

Onun önünde diz çöküp yüzünü avuçlarım. "İstediğin kadar hassas olabilirsin, Havoc. Kolay bir hayatın olmadı. Daha düşünceli olmalıyım."

"Söylediklerin için endişelenmeni istemiyorum."

Burnunu öptüm. "Ben de senin acı çekmeni istemiyorum, bu yüzden eşitiz."

"Eşit mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Senin için her şey bir yarışma, değil mi?"

Şu anda derin konular hakkında konuşmak istemediği belli. Bunu kabul ettim. "Ve ben kazanıyorum." "Tabii ki kazanıyorsun."

Ayağa kalktım. "Öğle yemeğine hazır mısın?"

Gözleri büyüdü. "Öğle yemeği mi? Öğle vakti mi oldu?"

Saati işaret ettim. "Öğle yemeği geçti bile. Saat bir oldu."

"Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Ona elimi uzattım. "Şimdi hazır mısın?"

Elini elime soktu ve sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Aşk böyle bir şey olmalı. Sadece çarşafı dolanmış terli gecelerden ibaret değil. Birinin yanında olmanın verdiği sessiz mutluluk da var. Tüm zamanını o kişiyle geçirmek istemek de.

Bana gülümser. "Hazırım."

Onun gülümsemesine karşı koyamıyorum. Dilimde onun tadını hissetmek istiyorum. Eğilip dudaklarından bir yudum alıyorum. Çilek ve günahın tadı beni dolduruyor. Dakota ile tanıştığımndan beri, çileğe bakınca sertleşmeden duramıyorum.

Kollarımı ona doluyorum ama o beni itiyor. "İş yerinde seksi şeyler olmaz."

Alnımı alnına dayıyorum. "Bir ofisim var."

"Ve kardeşlerinin hepsi kilidi açmayı biliyor."

"Kapının önüne bir sandalye koyabiliriz." Kıkırdar.

"Sen iflah olmazsın."

Ben kaya gibi sertim, işte öyleyim. Bu kadın ne kadar seksi olduğunun farkında değil. Beni nasıl çıldırttığının.

"Peki. Öğle yemeğini benim evimde yiyeceğiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü kardeşlerin hiç oraya dalıp bizi rahatsız etmediler mi?"

Onu kapıya doğru yönlendirip dışarıdaki SUV'uma götürdüm.

"Evinde yiyecek bir şeyler olsa iyi olur," diyor, yola çıktıktan sonra.

O da bana göz kırpar. "Ne yiyebileceğimi biliyorum."

Karnı da aynı fikirde olduğunu belli edercesine guruldadı. "Anlıyorum."

Birkaç dakika sonra evime vardık. Dakota, ona yardım edemedi SUV'den atladı. yardım etmeden SUV'den atlar. Ben de kaşlarımı çatarım.

"Sana aç olduğumu söyledim. Aç bir kadınla uğraşmamalısın bir kadına bulaşmamalısın."

"Dersimi aldım," diye mırıldanarak kapıyı açıp onu içeri davet ediyorum.

Mutfağa doğru yöneldi. Ona yetiştiğinde, buzdolabını açmış, peynir ve şarküteri ürünlerini çıkarıyordu.

Onu durdurdum. "Ben yaparım."

"Buzdolabını karıştırmamı istemiyor musun?"

Yiyecekleri mutfak tezgahına atıp buzdolabını kapatıyorum ve onu buzdolabına doğru itiyorum. "Evimde istediğin her yeri karıştırabilirsin. Ama bana bakmana gerek yok. Ben sana bakmak istiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "Biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin
bunu yapmak zorunda değilsin."

Bakışları benimkilerle buluşur ve o yeşil gözlerde kaybolurum. Gözleri merak ve biraz da korkuyla dolu. Kahretsin. Benden korkmasını istemiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. Kocasının yaptığı gibi onu incitmeyeceğimi bilmesini istiyorum.

Onu seviyorum. O benim sorumluluğumda. Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Telefonunda alarm çalar ve o irkilir. "Bununla ilgilenmem gerek."

O aceleyle uzaklaşır ve içim rahatlar. Öğle yemeğinde, onu buzdolabına sıkıştırmışken, Dakota'ya aşkımı itiraf etmenin sırası değildir. Romantik bir akşam planlamalıyım. O çiçekleri, çikolataları ve romantizmi hak ediyor.

Bizim için sandviçler hazırlarken, olasılıkları düşünüyorum. Sahilde piknik ya da mum ışığında akşam yemeği. Belki de *Hideaway Haven Resort'ta* rezervasyon yaptırmalıyım. Tatil köyü adanın تنها bir bölgesinde. Dakota'nın hoşuna gideceğine eminim.

Beş dakikadır ortada olmadığını fark edince kaşlarımı çattım. Kardeşim öğle yemeği sırasında onu rahat bırakmalı. Onun için yeterince çalışıyor. Bir molayı hak ediyor.

"Dakota," diye bağıriyorum ama cevap vermiyor.

Onu aramaya çıkarım. Beklediğim gibi, oturma odasında ya da ofisimde değildir. Tuvaletin kapısını çalarım. "Havoc, orada mısın?"

"Bir saniye!"

Nefesi kesilmiş gibi geliyor. "İyi misin?" "Ben..." Bir şey yere düşüyor.

Odaya dalıyorum. "Ne oldu?"

Gözlerim ona takılır. Gömleği yukarı çekilmiş ve karnına pamuklu çubuk bastırıyor. "Yaralandın mı?"

Alt dudağını ısırtıyor. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi? Ne demek..." Makyaj masasındaki nesneyi fark edince sözlerim kesilir. Bir iğne. Makyaj masasında lanet olası bir iğne var.

"Kendine enjeksiyon mu yaptın?"

"Evet." Başını salladı. "Ben..."

"Benim evimde uyuşturucu kullanıyorsun!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Buna inanamıyorum. Dakota uyuşturucu kullanıyor. "Biliyordum lan!"

"Neyi biliyordun?" diye sordu ama onu görmezden geldim.

"Sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Sana güvenebileceğimi düşündüğüme inanamıyorum. Senin özel biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." Kafamı salladım. "Yine kandırıldım."

"Anlamıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Tabii ki anlamıyorum. Bana nasıl yalan söyleyebildiğini anlamıyorum. Yüzüme karşı yalan söyledin. Seni ailemle tanıştırdım. Kardeşlerim seni küçük kız kardeşleri olarak görüyorlar. Ve bunca zaman boyunca hepsi lanet bir yalandı."

Gözlerinden yaşlar akıyor. "Yalan değil. Açıklayayım." "Bağımlı olduğunu mu açıklayacaksın? Sanmıyorum."

"Ben bağımlı değilim..."

Elimi havada salladım. "Kes şunu. Artık yalanlarını duymak istemiyorum. Yeterince dinledim."

"Ama..."

"Eğer kendimi yeterince açık ifade edemedimse, ilişkimiz bitti. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Kapıyı çarpıp ön kapıya doğru yürüdüm. Arabama binip garajdan çıkmaya hazırlandım, ama sonra bir uyuşturucu bağımlısını evde yalnız bırakamayacağımı fark ettim.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak içeri giriyorum.

Dakota beni fuayede bekliyor. Gözleri ağlamaktan şişmiş, maskarası yanaklarına bulaşmış. Öfkemin içinden sempati duygusu yükselmeye çalışıyor ama onu görmezden geliyorum. O bir bağımlı. Ve bir yalancı. Benim sempati duymamı hiç hak etmiyor.

"Benim için geri geldiğin için teşekkür ederim. Şimdi açıklayabilir miyim?"

Öfkem alevlenirken vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. "Açıklama istemiyorum."

"Ama..."

Ve ben bittim. Damıtım tesisine giderken, hayatıma geri dönmek için beni ikna etmeye çalışmasını dinleyemem. Anahtarlarımı ona fırlatıyorum. O da onları düşürüyor. Genelde onun sakarlığını sevimli bulurum ama şimdi bunun bir numara olup olmadığını merak ediyorum. Söylediği ve yaptığı her şeyin yalan olup olmadığını.

"Damıtım tesisine geri dön."

Konuşmak için ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Anahtarları masamın üzerine bırak."

O bakıyor bana bana bana bir bir bir başını sallamadan önce. Omuzları çökmüş bir şekilde evimden çıkıp arabasına doğru yürüdü.

İsteddiği kadar acınası ve üzgün görünebilir. Ben buna inanmıyorum. Çünkü o bir yalancı.

Bölüm 31

"Erkekler berbat. Kadın arkadaşlar harikadır. Hepsi bu." ~ Dakota

Dakota

Nasıl başardım bilmiyorum ama iş gününü atlattım. Rhett distileye geri dönmedi, bu da yardımcı oldu.

Onun yüzünü görmek istemiyorum. En azından bana açıklamama izin verebilirdi?

Mermaid Motel'e nihayet park ettiğimde içim rahatlar.

Burada Rhett'e rastlamamın imkanı yok. Ben olmasam bu motele yüzünü göstermezdi. Pislik.

Gece vardiyasında çalışmak düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Yapamam. Bu gece olmaz.

"Merhaba Sadie," diye selam vererek resepsiyon alanına giriyorum.

"Ne oldu? Kim ben bana kime ne banish buradan adadan

adadan

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Parmağıyla yüzümü okşadı. "Ağlamışsın."

Kahretsin. İçki fabrikasının tuvaletinde yüzümü ovuşturmuştum, ama sanırım yeterince iyi temizleyememişim. "Bu gece benim yerime bakabilir misin?"

"Tabii ki."

İçim rahatlar. Bugün başka insanlarla etkileşime girmeme gerek yok. Deniz kızlarına şükürler olsun.

"Neden ağladığını bana söylersen."

İnlerim. "Seninle her zaman bir şartın vardır." "Tabii ki."

Gözlerini devirir. "Ben bir kaçakçıyım." "Kaçakçı olmak istemiyorum," mırıldanırım.

"Şimdi, kesinlikle bir sorun olduğunu anladım. Sen bu adayı seviyorsun."

Evet. Smuggler's Hideaway harika bir yer. İnsanlar biraz tuhaf olsa da dost canlısı. Her zaman bir tür festival var. Ve Adam'ın ne kadar alçak bir adam olduğunu anladıkları anda beni terk eden sözde arkadaşlarımdan tamamen güvendeyim.

Yine de, beni terk eden arkadaşlarımdan tamamen kurtulmuş değilim.

"Rhett beni terk etti," diye itiraf ediyorum Sadie'ye.

"Kahretsin." Tezgâhın etrafından dolaşıp beni kollarına alıyor. İlk başta kaskatı kesiliyorum. Hiç sarılan arkadaşları olan bir kadın olmadım. Ama kolları bana iyi geliyor. Beni teselli etmesine izin veriyorum.

Beni resepsiyon alanındaki kanepeye götürür ve üzerine oturttu. "Ne oldu?"
Çantamın askısıyla oynuyorum. Elimi sıkıyor. "Bana anlatabilirsin.
Kimseye söylemem."

Konuyu değiştirmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Gerçekten mi? Bayan
Dedikoducu Hanım tüm adaya yaymayacak mı?" Yanakları kızarır. "Sır
tutabilirim."

"Ne sırrını saklıyorsun?"

"Sana söylersem sır kalmaz, değil mi?"

"Ama bir sır olduğunu kabul ediyorsun." Bir sır olduğunu biliyorum.

Postayla ilgili bu kadar ketum olmasının bir nedeni olmalı.

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Bacağıma hafifçe vuruyor. "Ve sen zaman kazanmaya
çalışıyorsun."

Tabii ki oyalanıyorum. Rhett'in beni neden terk ettiğini, sırrımı açığa
vurmadan itiraf edemem. Her şeyi açığa vurmadan olanları nasıl açıklayacağımı
düşünemeden kapı birden açılır. Blossom ve Paisley içeriye koşarak girince kaşlarımı
çatarım.

"Elimizden geldiğince çabuk geldik." Blossom beni ayağa kaldırır ve kollarıyla
sarılır. "Artık güvendesin," diye fısıldayarak beni bir yandan diğer yana sallamaya başlar.

"Nasıl biliyorsun?"

Blossom geri çekilir ve Paisley'e başını sallar.

"Üzgünüm. Ama bu ailede sır saklamak imkansız," diyor Paisley.

Kaşlarımı çattım. Sır saklamak beni bu karmaşaya sokan şeydi.

Kapı tekrar açılır ve bir grup üniversite öğrencisi içeri girer. Sadie
masaya doğru yürür. "Bu gece senin yerine ben bakarım, ama sonra cevap
bekliyorum."

Blossom ve Paisley beni kapıya doğru yönlendirir. Beni otoparka doğru
itmeye başladıklarında, ayaklarımın üzerinde dikilirim.

"Olmaz. Gitmiyorum." Rhett'e rastlama riskini göze alamam. Ne kadar
yıkılmış olduğumu bilmesini istemiyorum. Ne kadar kalbi kırık olduğumu.

O bir pislik. Acımı görmeyi hak etmiyor. Blossom kolunu koluma doladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm

."

Süitime doğru ilerliyoruz. Paisley, oturma odasını incelerken dudaklarını büzüyor. "Eli sana yeterince para ödemi or."

Eli bana gayet iyi  od yor. Ama bu berbat s  itte neden ya ad ğımı ona s  ylemeyeceğim.

"Moonshine ya da bira var. Se im senin." Blossom bir elinde bira    esi, diğ er elinde moonshine    esi tutuyor.

"Ben i  ki i  mem."

Paisley ba ını sall ar. "Durumunu d    n rsek iyi bir karar."

Blossom, nefesini tutarak    eleri mutfak tezgahına bırakır. "Hamile misin? Rhett seni hamileyken terk mi etti? Onu   ld recekim. Jaxon'ın yanına, isimsiz bir mezarın dibine gitsin."

"Dur bakalım.   ld rmeye gerek yok. Ben hamile değ ilim."

Blossom'un ka ları   atılır. "O zaman Paisley hangi durumdan bahsediyor?"

"O   eker hastası."

Paisley'e sert bir bakı  attım. "Nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silker. "  ok a  ık. Her zaman yanında sert   eker ve meyve suyu kutuları ta ıyorsun. Alkol almıyorsun. Ve birkaç kez parmağında bandaj olduğ unu fark ettim." Boğazını temizler ve g  zl klerini burnuna iter. "Benim sorum   u: neden hastal ğın  gizliyorsun? Utanılacak bir   ey yok ki."

Onun i  in s  ylemesi kolay. O, defalarca evlatlık olarak reddedilmedi. Bir   iftin seni evlatlık almak istediğ ini s  ylediğ ini, sonra da annenin uyu turucu bağımlısı olduğ unu   ğrenince fikirlerini değ  ştirdiklerini hissetmenin nasıl bir   ey olduğ unu bilmiyor.

"Neden gizlediğ in umurumda değ il." Blossom elime bir bardak meyve suyu tutu turur. "Rhett'in seni diyabetin olduğ u i  in terk etmesinin nedeni umurumda. Ne pislik! Karde inden bile beter."

Paisley dudaklarını b  z yor. "Eli iyi bir adam."

Blossom itirazını eliyle savu turur. "Eli'den bahsetmiyordum."

"Ah, evet." Paisley ba ını sall ar. "Jaxon'la yapt ğın 'anla ma'." Blossom ka larını   atar. "Jaxon'la bir anla ma yok."

Paisley burun kıvrır. "Dakota da Rhett y  z nden kalbi kırık değ il kalbi kırık değ il."

Bana doğru dönerler ve ben ellerimi kaldırırm. Meyve suyu bardağın kenarından dökülür ve bluzuma sıçrar. "Ugh. Sakar Dakota yine iş başında."

Blossom bana bir havlu fırlatıyor ve Paisley meyve suyumı kapıyor.

"Üzerine dökerek bu konuşmadan kurtulabileceğini sanma," diyor Blossom, ben havluyla bluzumu kurularken.

Omuzlarım düşüyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Kanepenin yanıma oturur ve elimi tutar. "Neden Rhett'e söylemedin? Onu seviyorsun. Birbirinizden sır saklamamalısınız."

"Sen bunu kolaymış gibi söylüyorsun."

Paisley kahkaha atar. "Aşık olmak kolay değildir. Tüm arkadaşlarımdan aşık olmasını izledim ve bunun en kolay şey olduğunu düşündüm. Ama değil."

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Rhett'e aşık olmak oldukça kolaydı. Sonrasında..." Kafamı sallıyorum. Arkadaşıma ölen kocamdan hiç bahsetmedim.

"Ne oldu ki?" Blossom ısrarla sorar.

"Ben berbat bir arkadaşım."

Paisley kaşlarını çatıyor. "Rhett'i sevdiğini söylemekten, berbat bir arkadaş olduğuna nasıl geldik?"

"Sizden sır saklıyorum. Arkadaşlar birbirlerinden sır saklamazlar."

Blossom omuz silker. "Sır saklamakla, bize henüz anlatmadığın şeyler arasında fark var, çünkü sen hep çalışıyorsun ve biz seni uzun zamandır tanımıyoruz."

"Görüşünü beğendim."

"Beğenmelisin. Ben her zaman haklıyım."

Kıkırdayarak gülerim. Sesime neredeyse irkilirim. Bugün olanlardan sonra bir daha kıkırdamayacağımı düşünmüştüm.

"Anlat bize. Sakladığın bu büyük sır nedir?"

"Şey," diye başlıyorum, sonra onlara ölen kocam hakkında her şeyi anlatıyorum.

"Phew!" Blossom, ben bitirince dramatik bir hareketle elinin tersini alnına götürdü. "Endişelenmiştim

Smuggler's Hideaway'den ayrılacağını söyleyecektik.

Aslında adadan ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Nereye gidecektim ki? Bir iş bulmak bile yeterince zor, iki iş bulmak ne kadar zor olurdu? Şu anki işlerime sahip olduğum için şanslıyım.

"Neden adadan ayrılırsın ki?" diye sorar Paisley. "Burası harika bir yer."

"Ve burada harika arkadaşları var." Blossom göz kırpmıyor. "Ve iyi bir işi."

İnlerim. "Her gün aşık olduğum eski sevgilime rastlamak zorunda olduğum iyi bir iş."

Blossom endişemi eliyle savuşturur. "Endişelenmene gerek yok. Raider kardeşler, istedikleri zaman kadınlardan kaçınmada olağanüstüdürler."

"Sanırım Smuggler's Hideaway'de kalacağım." "Evet!"

Blossom sevinir.

"Bence Rhett'e yapabileceğimiz bazı şakalar düşünmeliyiz," diye ekler Paisley.

"Sen karanlık bir atın. Gözlüklerin ve kimyaya olan takıntınla tam bir inek gibi görünüyorsun, sonra birdenbire Eli'nin ofisini kırmızı boyayla boyuyorsun."

"Güven bana. O bunu hak etti."

"Ne yaptı?" Blossom yaklaşarak sorar.

Paisley, Eli'nin ne kadar pislik olduğunu anlatırken, ben arkanıza yaslanıp keyfini çıkarıyorum.

Smuggler's Hideaway'de bir aile bulduğumu sanmıştım. Ve buldum da. Ama düşündüğüm gibi bir aile değildi. Rhett'in ailesi benim ailem olmadı. Kendi ailemi kurdum. Hayatım mahvolduğunda güvenebileceğim bir aile.

Adam'ın sırları ortaya çıktığında arkadaşlarımdan beni terk ettiğini sanmıştım. Yanılmışım. O kadınlar benim arkadaşım değildi.

Paisley ve Blossom'a gülümsüyorum. Bu kadınlar benim arkadaşlarım.

İyi olacağım. Paisley, Rhett'in pislik ofisine kırmızı boyayı nasıl patlatabileceğimi açıklayınca.

Bölüm 32

"Kardeşlerimi yenileriyle değiştirebilir miyim?" ~ Rhett

Rhett

Çekmeceyi kapatmak için kaydırıyorum ama sıkışıyor. Daha sert itiyorum ve çekmece yerine oturana kadar sertçe vuruyorum. Kendi kendime birkaç küfürlü kelime mırıldanıyorum

söylüyorum.

Zane ofisine girer. "Uh oh. Bay Patronluk Taslayan kötü

."

"Ona Bay Yüksek ve Güçlü diye sesleneceğimizi kararlaştırmıştık," diyor Miles diyor içeri girerken.

Onlara kaşlarını çatmış. "Ne istiyorsunuz?"

Zane çenesini okşadı. "Belki de ona huysuz demeliyiz.

pantolon

."

Miles gülümser. "Onaylıyorum." "Sörf yapman gerekmiyor mu?"

"O sadece huysuz değil, aynı zamanda kör." Miles arkamdaki pencereyi işaret eder.

"Bu havada ben bile sörf yapamam." Zane ona dirsek atar. "Kabul et.

Denemek istiyorsun."

"Sörf yaparken düşersen seni hastanede ziyaret etmeyeceğim,"

derim.

"Aptal," diye mırıldanır Miles ve kaçır.

"Dostum." Zane başını sallar. "Huysuz olabilirsiniz ama

Miles'in kazasını gündeme getirmenin bir anlamı yok."

Siktir. Miles, profesyonel sörfçü olma hayalinden vazgeçmesine neden olan kazaya çok duyarlıdır. Elimi yüzüme sürerim. "Kazayı gündeme getirmek istememiştim."

Kai ofisine göz atıyor. "Yangın mı çıktı?" "Yangın falan yok."

"O zaman neden hemen ofisine gelmem söylendi?"

Nefesimi veriyorum. "Çünkü görünüşe göre Rhett'e işkence etmek zamanıymış."

"Hayır dostum," diyor Zane. "Seni neşelendirmeye çalışıyoruz."

Neden beni neşelendirme ihtiyacı duyduklarını sormaya zahmet etmiyorum

. Dakota'yı terk ettiğim tam olarak bir sır değil. "Bana huysuz diyerek mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Planın mükemmel olduğunu söylemedim."

"Anladım." Kai ellerini ovuşturur. "Kardeşim, bana bir country şarkısını hatırlatıyorsun – tek ihtiyacın olan bir kamyonet, kaybolmuş bir köpek ve bir şişe viski."

Zane kıkırdar. "İyi ki bir içki fabrikamız var."

"Doktor çağırmanız gerek mi?" diye sorar Kai. "Çünkü bu kadar acınası bir durum tıbbi bir sorun olabilir."

Ona hırlıyorum. "Ben acınası değilim."

"Ama kırılmışsın," diyor Zane.

"Annemin en sevdiği vazo 'gizemli' bir şekilde raftan düştüğünden beri bu kadar kırık bir şey görmemiştim," diye ekler Kai.

Zane ellerini havaya kaldırır. "Benim hatam değildi."

Tamamen onun hatasıydı. Kardeşim ne düşünürse düşünsün, beyzbol kapalı alanda oynanan bir spor değildir.

"Denizde bolca balık var" demek isterdim, ama gerçekçi olalım, sen pek de yetenekli bir balıkçı sayılmazsın.

Kai'ye sert bir bakış atarım. "Balık tutmayı

biliyorum." Zane başını sallar. "Dostum."

"Neler oluyor?" Eli ofisime girerken sorar.

Sonunda. Sorumlu bir kardeş. "Bu ikisi işe dönmek için çıkıyorlar."

"Sıkıcı," diye mırıldanır Kai. "Dakota'nın onu terk etmesine şaşmamalı."

Zane beni inceler. "Sence yatakta da sıkıcı mıdır?"

"Yatakta sıkıcı değilim," diye homurdanırım.

"Dakota'ya soralım." Kai kapıya doğru yürür. "Sakın onu rahatsız etme."

"Onu önemsiyor musun?" diye sorar Kai.

"Yoksa yatakta sıkıcı olduğunu doğrulayacağını bildiğin için mi?" diye sorar Zane.

"Her neyse." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen burada kal. Ben Kai'nin ofisinde çalışacağım."

Kai'nin gözleri büyür. "Ofisim mi var?" "Senin suçun," diyorum Eli'ye.

"Ben mi?" Göğsünü okşadı. "Ne yaptım ki?"

"Raider kardeşlerle bir şirket kurmanın iyi bir fikir olacağını düşünen sensin."

Kai gülümser. "Mükemmel bir fikirdi."

"Kesinlikle mükemmel." Zane ve Kai birbirlerine high-five yaparlar.

"Yeterince şaka yaptınız," der Eli. "Herkes dışarı." Ben hiçbir yere gitmiyorum. "Burası benim ofisim."

Eli gözlerini devirdi. "Sen hariç. Konuşmamız gerek."

Kai, Eli'nin omzuna hafifçe vurur. "Huysuzla iyi şanslar."

Eli, Kai ve Zane'i odadan dışarı iter ve kapıyı kapatır. Ben sandalyeme çöküyorum. "Zane'in ofisinden kulak misafiri olacaklar."

Eli karşımda oturur ve sırtarak, "Ama onları duymamış gibi davranabiliriz." der.

"Kimse bebeği köşeye koyamaz," diye bağıır Kai.

"Ben hallederim," diye mırıldanır Eli, cebinden telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Bu iş görür," der, gönder tuşuna basıp telefonunu cebine geri koymadan önce.

Beş saniye bile geçmeden koridorda bir koşuşturma sesi duyuyorum. "Ne yaptın?"

Omuz silkiyor. "Bugün bar hesaplarını ödeyeceğimi söyledim."

Islık çaldım. "Daha öğlen bile olmadı. Bu, bayağı bir bar hesabı olacak hesap olacak."

"Arada bir kardeşlerimin bar

"Onları gözetmemi bekleme. Yapacak işlerim var."

"Onlara göz kulak olmamı bekleme. Yapacak işlerim var." "Onlara göz kulak olmanı beklemiyorum."

"Kefalet parasını sen ödeyeceksin."

"Bir süre önce polis departmanında bir hesap açtım geriye."

Sandalyeye yaslanıyorum. "Ne konuşmak istemiştin?" Eli kaşlarını kaldırıyor. "Sormak zorunda mısın?"

"Kahretsin," diye mırıldandım. Ağabeyimin buraya iş için geldiğini ummuştum. Yanılmaktan nefret ederim, özellikle de bu, başarısızlıklarımı konuşmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa.

"Ne oldu?"

Çenemi kaşıyorum. "Ne oldu?"

"Ciddi misin? Kişisel asistanım bütün sabah ağlayıp durdu. Ne oldu?"

Suçluluk duygusu beni sardığında kaşlarımı çatıyorum. Bunu görmezden geliyorum. Suçluluk duymam için bir neden yok. Sır saklayan ben değilim. Birini bana aşık etmek için kandıran ben değilim. Yalan söyleyen ben değilim. "Kahretsin," diyor

Eli iç çekerek. "Dakota'yı kovmak istemiyorum. O çok iyi bir iyi bir asistan ama dişlerini gıcırdatma şekline bakılırsa

ikinizin birlikte çalışması imkansız."

Panik beni sarar. Dakota yalancı olabilir. Ama paraya olan ihtiyacı gerçek. Rahmetli kocası onu fena halde mahvetmiş.

"Dakota'yı kovamazsın."

"Kovabileceğime eminim."

"Hayır, Eli. Ciddiyim. Onu kovamazsın."

"Ama siz ikiniz artık birlikte çalışamazsınız. Onunla çıkmanıza izin vermemem gerektiğini biliyordum. Ama daha önce çıktığın kadınlardan hep uzak dururdun. Kısa süreli bir ilişki yaşayıp sonra biteceğini düşünmüştüm. Asistanımın tuvalette ağladığını göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Siktir. Dakota tuvalette ağlıyordu. "Ve sen masanı kırmaya çalışıyordun."

Konuşmayı kendime odaklamak için bu fırsatı kaçırmadım. Dakota'nın tuvalette ağladığını düşünemiyorum. Onun gözyaşları beni öldürüyor. "Masamı kırmaya çalışmadım."

"Jaxon seni içki fabrikasında duydu."

"Yalancı. İçki fabrikası onun etrafında yanıp kül olsa bile farkına bile varmaz."

"Seni duydum."

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Evde çalışmalıydım, ama bazı belgeleri alman gerekiyordu, telefon çaldı ve farkına varmadan bütün sabah burada kalmıştım."

"Ne oldu?"

"Bunu konuşmak istemiyorum."

"Çok yazık."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun. Asistanımla çıkıyordun. Onu kovmam gerekip gerekmediğini bilmem lazım."

"Ayrılmamı

zın onun

buradaki

işle hiçbir

ilgisi yok."

"

"Ayrılmamızın onun buradaki işle hiçbir ilgisi yok." "Eğer kalbini kırdıysa, onu kovarım."

Elimi göğsüme götürdüm. "Kalbimi kırdığı için onu kovamazsın

O sırtıyor. "Onun kalbini kırdığını itiraf ettin." "Adi herif," diye mırıldanıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Eğer gelip bana ne olduğunu anlatsaydın, pislik olmama gerek kalmazdı."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" "Hayır."

"Neden Dakota'ya sormuyorsun? O senin için çalışıyor. Sana cevap vermek zorunda."

"Sen benim için çalışıyorsun. Bana cevap vermek zorundasın."

Kafamı sallarım. "Sana söylemez, değil mi?" "O kadın Fort Knox gibidir."

"Ben de uyuşturucu bağımlısı olsaydım Fort Knox gibi olurdu," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" diye patladı. "Asistanım bağımlı mı?" Ayağa fırladı. "Bu derhal işine son verilmesi için bir sebep." Odada volta atmaya başladı. "Tanık ifadesini yazman gerekiyor. Beni dava etmesini istemiyorum."

"Kolay. Onu koridordaki tuvalette karnına iğne yaparken gördüm."

Donar. "Karnına mı?" Başımı sallarım.

"Ve bunu garip bulmadın mı?"

"Yerle ilgilenmedim. Daha çok iğneyle ilgilendim."

Bir sandalyeye çöküyor. "Sana söylemedi. Kimsenin bilmesini istemediğini söylemişti, ama sana söylediğini düşünmüştüm."

"Biliyor muydun?" Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor ve kendimi zorla durduruyorum. Buna inanamıyorum. Eli, benim bir uyuşturucu bağımlısıyla çıktığını biliyordu ve bana söylemedi. Ne oluyor lan?

"Dinle." Boğazını temizledi. "Sanırım bir yanlış anlaşılma var."

"Yanlış anlaşılma mı?"

"Dakota uyuşturucu bağımlısı değil. O şeker hastası."

Bütün dünyam altüst oldu. Dakota şeker hastası. Buna inanamıyorum.

"Şeker hastası mı? Ama nasıl? Ve neden bana söylemedi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum ama iğneyi gördüğündeki tepkine bakılırsa, senin tepkinden korkmuş olabilir."

"Hayır." Kafamı sallarım. "Bunun suçunu bana yükleme."

Ellerini kaldırır. "Kimseyi suçlamıyorum. Sadece Dakota'dan bir açıklama isteseydin, bağımlı olmadığını açıklayabileceğini söylüyorum."

"Ona sordum..." Ona açıklama istemediğimi hatırlayınca ağzımı kapatıyorum. Aslında, o açıklamaya çalıştığında, ona izin vermedim. Ben mi pisliğim?

Eli ayağa kalkar. "Bu sorunu çözdüğümüze sevindim." "Hiçbir şeyi çözmedik."

"Tabii ki çözdük. Sen pisliğin tekisin. Dakota bağımlı değil.

Sorun çözüldü."

"Sorun nasıl çözüldü?" Bana kalırsa, sorun onun geldiği zamankinden daha kötü. Bu sadece içine bastığım büyük bir bok yığını değil. Ayrıca her yere bok yaymadan önce içinde tepindim.

"Hemen sonuca vardığın için affedilmek için yalvaracaksın herhalde," diyerek ayrılır.

Eli haklı mı? Af dilemeli miyim? Hemen sonuca mı vardım?

Kalbim göğsümde spazmlar geçiriyor. Dakota uyuşturucu bağımlısı değil.

Özür dilerim diye ona sahip olabilirim.

İstediğim bu mu?

Bölüm 33

*"Artık iş hakkında neden bu kadar çok şaka yapıldığını anlıyorum. İş berbat bir şey." ~
Dakota*

Dakota

Arabamı içki fabrikasının önüne park edip derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Rhett

sürekli çalışmaktan daha zor şeyler var. Tanrı biliyor ki daha kötüsünü de yaşadım.

Kalbim spazm geçiriyor. Aynı fikirde değil. Uzun uzun düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı, Rhett'in beni terk etmesi, kocamın yalancı, aldatan, pislik bir pislik olduğunu öğrenmekten daha çok acıtıyor.

Arka aynadan gözlerimi kontrol ediyorum. Gözlerim çok şişmiş değil, değil mi? Umarım değildir.

En son ihtiyacım olan şey, ağlarken patronum Eli'nin tuvalette beni teselli etmeye çalışması. Adam moral verici konuşmalarda pek iyi değildir. Gerçi kardeşi öldürmekten bahsederken homurdandığında, neredeyse alkışlayacaktım.

Saatın üzerindeki saati fark ettim. Kahretsin. Geç kalacağım. Eli'ye beni kovması için başka bahaneler sunmam gerekmez. Bu işe ihtiyacım var. Sağlık sigortası buna değer, arabamdan inerken kendime hatırlatıyorum.

"Hey, Dakota!" Miles, otoparkta bana doğru koşarken el sallıyor.

Gerçek adımı kullanması beni neredeyse utandırıyor. Rhett ve ben çıkmaya başladığımızdan beri, Rhett'in kardeşleri bana "küçük kardeş" dışında başka bir isimle hitap etmediler.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun? Sörf tahtan mı kırıldı?" Raiders'ın benim gerçek ailem olmadığını düşünerek gözyaşlarına boğulmak yerine, onunla dalga geçiyorum.

"Bu sabah şafak vakti dalgalara çıktım. Şafak devriyesi en iyisidir. en iyisidir."

"Huh. Belki her sabah erken saatlerde sörf yapıp işe zamanında gelebilirsin?"

Bana somurarak bakıyor. "Sıkıcı geliyor."

"Yetişkinliğe hoş geldin."

"Hayır." Sırıttıyor. "Ben yetişkin değilim."

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyorum.

Kinin çirkin yüzü ortaya çıkıyor. Sadece sana bir iş bulmak için bir şirket kuran milyarder bir ağabeyin olması güzel olurdu. Ağabeyin seni asla kovmayacağı için istediğin kadar ihmal edebileceğin bir iş.

"Hey." Miles omzumu sıkıştırır. "Şaka yapıyordum."

Zorla gülümsüyorum. Ona kötü davranmayacağım. Sorunum olan kardeşi o değil. Onun kışını seven benim, bu onun suçu değil.

"Biliyorum. Sorun yok."

Kaşlarını çatıyor. "Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sözlükte "çekici" kelimesini ararsan, Miles'ın resmini bulursun.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Kadınlar hakkında pek bir şey anlamıyorum. Ama sanırım *'Her şey yolunda' demek*, deniz tuzu kadar değerli her erkeğin 'hiçbir şey yolunda değil' demekle *aynı şey*."

Hayatımda hiçbir şeyin yolunda olmadığını tartışmak istemiyorum. Kalbimi kıran adamdan sadece birkaç metre uzakta, aynı ofiste çalışmaya devam etmekten başka seçeneğim olmadığını.

Elimi kaldırıyorum. "Dikkat et, çekici sörfçü dostum. Şu anda yetişkinliğe çok yakınsın."

Kusuyormuş gibi yapar. "Uyarı için teşekkürler, Dakota." Kapının kilidini açar ve ofisine doğru yavaşça yürür.

Keşke benim de bir ofisim olsaydı. Bütün gün orada saklanabilirdim. Eli beni kontrol etmek için içeri dalmaktan çekinmediği için tuvalete saklanmak da mümkün değil. Sempat kelimesinin anlamını bilen tek milyarder patronu bulmak zorundaydım.

Masama doğru ilerlerken ışıkları açıyorum. Masamın boş olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. İş gününün sonunda masamın temiz olduğundan her zaman emin olurum. Dağınık bir masadan daha kötü bir şey yoktur.

Dur bir dakika. Bu bir hediye sepeti. Beni tuvalette ağlarken bulduğunu tüm dünyaya duyur, ne dersin Eli?

Kartı alıp okudum. *Üzgünüm, aşırı tepki verdim.*

Lanet olsun. Aşırı tepki gösteren tek bir kişi var ve o da neden aşırı tepki gösterdiğini bilmemeli, çünkü açıklamama izin vermedi.

Sepeti alıp gözden uzak bir yere koymak niyetindeyim ama merakım galip geliyor. Onun yerine sepete bakmaya karar veriyorum.

Glikoz tabletleri, fındık, protein barları, alkollü mendiller ve yedek şırınga içeren kompakt bir ilk yardım çantası, yara bandı, şekersiz çikolatalar ve jelibonlarla dolu bir şeker kavanozu. Kavanozun etrafındaki pembe kurdele üzerinde *"Düşük kan şekeri durumunda veya biraz ekstra tatlıya ihtiyacınız olduğunda kırın"* yazıyor.

"Beğendin mi?"

Çıglık atıp göğsümü tutuyorum ve Rhett'e dönüp bakıyorum. "Beni çok korkuttun."

Çenesini kaşıyor. "Üzgünüm. Beni duyduğunu sandım." "Bir zil takmalısın."

"Kardeşlerime geldiğimi haber mi vereyim?" Kafasını sallar.

Gözlerimi deviriyorum. "Şaka savaşını kaybetmek istemezsin." Hediye sepetini işaret ediyor. "Beğendin mi?"

Bayıldım. Çoğu insan benim bir

bana hediye sepeti vererek şeker hastası olduğumu anladılar. Genellikle, tersi yönde kaçarlar. Ya da benden ayrılırlar.

"Sanırım benim uyuşturucu bağımlısı olmadığımı anladın."

Yüzünü buruşturur. "Sana açıklamana izin vermeliydim."

Tabii ki, açıklamama izin vermeliydin. Ama vermedin, peki nasıl anladı?

"Kim söyledi?" "Eli."

Bilmeliydim. Benim hastalığımı bilen tek kişi o.

. Rhett'e söylemeyeceğine güvendiğim arkadaşlarım hariç. Özellikle de ona Dodge Master lakabını taktıklarından beri.

"Eli'nin ağzı çok bozuk." "Eli seni önemsiyor."

Burun kıvırıyorum. "Çünkü başka hiçbir asistan sabahın dördünde telefonuna cevap vermez."

O kaşlarını çatar. "Eli sabahın dördünde seni mi arıyor?"

"Sorun değil. Zaten diğer işim için uyanığım."

"İki işin olmasını sevmiyorum."

Kendini ne sanıyor bu? Bay Yüksek ve Güçlü, benim hayatım hakkında yorum yapamaz. Artık yapamaz.

"Kaç işim olduğu konusundaki fikrinin önemsiz olması iyi bir şey. Aslında, artık birlikte olmadığımız için, yaptığım her şey hakkındaki fikrin tamamen önemsiz."

Geri çekilir. "Özür diledim."

Ellerimi belime koyuyorum. "Özür diledin mi?"

Bana doğru adım atar ama ben geri çekilirim. Bana çok yaklaşmasına izin veremem. Yaklaşırsa, muhtemelen kendimi ona atmak gibi aptalca bir şey yaparım. Kötü fikir. Bu adam, ilişkimizin ilk engelinde kalbimi kırdı.

Daha fazlasını hak ediyorum. Beni ayın yıldızı gibi gören bir erkeği hak ediyorum. Anlamadığı bir şey gördüğü anda benim hakkımda en kötüsünü düşünmeyen bir erkeği.

"Özür dilerim, Dakota. Aşırı tepki verdim. Senin açıklamana izin vermeliydim. Aramızı bozmamalıydım."

Öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramıyorum. Rhett o delici mavi gözleriyle bana bakarken, elini kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk kadar utanmış görünürken, öfkemi bastıramıyorum.

Miles yetişkin gibi davranamayabilir, ama ben yapabilirim. "Özrünü kabul ediyorum."

Rhett'in gözleri ısınır ve iç çeker. "Tanrıya şükür."

Bana uzanıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Özrünü kabul ediyorum Özür dilerim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu iş yürümüyor." "Bence gayet iyi gidiyorduk."

Gözlerindeki ateşin etkisiyle karnımda kıvılcımlar çakıyor. Bunu görmezden geliyorum. İyi seks, bir ilişkiyi ayakta tutmak için yeterli değildir. "Cinsel çekimimizden bahsetmiyorum."

Boğazını temizledi. "Aramızda cinsel çekimden daha fazlası var."

Hediye sepetini işaret ettim. "Yine de, insülin enjekte ederken beni yakaladığında, açıklamama izin verecek kadar bana güvenmedin."

Yüzünü buruşturur. "Ve hayatımın geri kalanında yaptıklarımdan pişmanlık duyacağım."

"Pişmanlık duymak için bir neden yok. Hatalarımızdan ders alıp yolumuza devam edelim."

"Devam edemem, Havoc."

"Üzgünüm, Rhett. Ama senin gibi bana saldırgan davranan bir erkekle birlikte olamam. Beni terk ettin ve kalbimi boş yere kırdın."

Çenesinin kasları seğirdi. "Bu bir yanlış anlaşılıyordu." "Öyle olması gerekmiyordu."

"Neden aşırı tepki gösterdiğimi açıklayabilir miyim?"

Neredeyse hayır diyecektim. Onun davranışlarının ardındaki nedeni bilmek neye yarar ki? Hiçbir şeyi değiştirmez. Ama yalvaran yüzüne karşı koyamıyorum. Ne kadar da safım.

"Devam et."

Odaya bakındı. "Burada olmaz. Kardeşlerim bizi dinliyor."

"Hey!" Miles bağırır. "Adil değil. Ofisteki tek kardeş benim."

."

Rhett homurdanır. "Git buradan, Miles!"

"Dakota'ya yalvarıp onu bizim küçük kız kardeşimizi yapana kadar olmaz."

"

Göğsümden bir sıcaklık yayılıyor ve ellerim karıncalanıyor.

Bunu istiyorum. Bir ailenin parçası olmak istiyorum. Birinin küçük kız kardeşi.

"Sen dinlerken yalvaramam!" Rhett bağırıyor ve ben kıkırdıyorum. Kendimi tutamıyorum. Rhett ve kardeşleri tamamen gülünçler.

"Gülüyor. Sen iyisin!" diye bağırıyor Miles.

"Hâlâ bir açıklama bekliyorum," diye bağırıyorum ama cevap vermiyor.

"Ben vereceğim bir bir açıklama vereceğim,"

Rhett der. "Söz veriyorum."

Nefesimi veriyorum. "Peki. Kardeşlerin gittikten sonra konferans odasını kullanabiliriz."

"Hayır. Seni tatil köyünde akşam yemeğine çıkaracağım."

"Tatil köyüne mi?" *Hideaway Haven Resort*, Smuggler's Hideaway'deki tek tatil köyüdür. Müşterileri zengin ve ünlü kişiler olduğu için çok pahalıdır.

"Evet. Saat yedide motelden seni alacağım." Ben itiraz etme fırsatı bulamadan uzaklaşır.

Onun gidişini izlerken kaslarım heyecandan titriyor. Onları sakinleştirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Rhett beni lüks bir restorana götürüyor.

Özür dilemek için, diye kendime hatırlatıyorum. Ve o benim eski sevgilim.

Ama o olmak istemiyor.

Hayır. Bunu düşünmüyorum. Çalışma zamanı.

Bölüm 34

*"Dakota'nın benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. O kaçmak istiyor.
Onu kovalıyorum." ~ Rhett*

Rhett

Mermaid Motel'in otoparkına girerken heyecan tüm vücudumu sarar.
Dakota beni henüz affetmedi, ama affedecek

affedecek. Daha azıyla yetinmeyeceğim. Çünkü Dakota benim. O benim sevdiğim kadın. Geri kalan günlerimi birlikte geçirmeyi planladığım kadın.

Onun süitinin önünde durduğumda kapısı açıldı. Arabamdan atladım.

"Benim kapıyı çalmamı beklemen gerekiyordu."

Gözlerini devirdi. "Yüce ve Kudretli Bey partiye geldi
partiye geldi."

Ona yüksek ya da güçlü olmadığımı söylemeye başlıyorum ama sözlerim boğazımda kalır, çünkü onun giydiği şeyi fark ederim. Siyah elbise tüm kıvrımlarını sarar. Ağzım sulanır. O benim altımda tutkuyla kıvranırken, ellerimi tekrar o kıvrımlara koymak isterim. Penisim seğirir. Hazırdır.

"Ne oldu?" diye soruyor ve ben park yerinde hareketsiz durup ona baktığımı fark ediyorum. Umarım salya akıtmıyorsundur.

Boğazımı temizliyorum. "Seni omzuma atıp otel odasına sürüklemek ve sana çok kirli şeyler yapmak istiyorum."

Yanakları kızarır ve kızarıklık boynundan göğsüne kadar iner. Göğüslerinin zirvesine bakarak inlerim.

"Üzgünüm," diye nefes verir. "Yatak odasında oyunlar yok."

Onun fikrini değiştireceğim. Neden tam bir aptal olduğumu itiraf edip beni affetmesini sağlayacağım. Başka bir alternatifi kabul etmeyeceğim, edemem.

SUV'unun kapısını açıp onu içeriye yardım ediyorum. Onu kaldırırken parmaklarımı kalçalarına sürmekten kendimi alamıyorum. Nefesi kesiliyor ve gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Dakota hala beni istiyor. Sadece istemiyor gibi davranıyor.

"Kan şekerin nasıl?" diye soruyorum, arabayla
Hideaway Haven Resort'a doğru yola çıkarken soruyorum.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Uzun zamandır diyabetimi kendim kontrol ediyorum. Beni kontrol etmene gerek yok."

"Seni kontrol etmeye çalışmıyorum. Endişeleniyorum. Diyabet şaka değil."
şaka
değil."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldanır.

"Bununla uğraşmak zorunda olduğun için üzgünüm. Kolay olamaz."

"Sorun değil."

Daha önce aptal olabilirdim ama bir kadının konuşmayı bitirdiğini anlayabiliyorum. Sessizliğe bürünüyoruz. Ondan yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum. Gergin olan sadece o değil. Bu geceki konuşma hayatımın en önemli konuşması. Batıramam.

Neyse ki tatil köyüne olan yolculuk uzun değil, çünkü araçta gerginlik arttıkça ben de gerginleşiyorum. Park ettiğimde, onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar aptal olduğumu söylememek için dilimi ısırıyorum.

"Beni bekle," diye ısrar ediyorum.

"Bekliyorum ama sen emrettiğin için değil." Kaşlarımı kaldırıyorum. Elbisesi işaret ediyor. "Yardım almadan senin büyük SUV'undan inmeye çalışırsam, ahlaksızlık suçundan tutuklanacağımdan korkuyorum."

"Saçmalama." Sırıttım. "Bu adada kimse ahlaksız davranıştan tutuklanmaz."

Arabadan atlayıp, onun kapısını açmak için aracın etrafından dolaşım. "Öyle mi?"

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak için uğraşıyorum. Ellerim onun vücudunda, zihnim boşalıyor. Onu yere indirip boğazımı temizliyorum.

"Miles'a bir ara, nasıl çıplak sörf yapmaya karar verdiğini sor." sörf yapmaya karar verdiğini sor."

Kıkırdar. "Neden şaşırmadım acaba?"

Ona kolumu uzatıyorum ve rahatladığım için, o da kolumu tutuyor. Restorana doğru yürüyoruz
restorana giriyoruz ve o hayretle nefesini tutuyor.

"Vay canına. Burası çok şık."

Her şeyi mahvettim mi? Burası çok mu lüks? Korkmuş mu? Burayı beğenmedi mi?

Ona bakıyorum ve yeşil gözleri hayretle açılmış. Nefesimi veriyorum. Kendimi sorgulamayı bırakmalıyım. Her şey yoluna girecek. Gelmeli. Onu seviyorum.

Garson bizi masamıza götürdü. Okyanus manzaralı bir köşedeydi.

Dakota menüyü açar ve yüzünün önüne kaldırır. Hayır, yapmaz. Benden saklanmıyor. Bu gece değil. Menüü kaparım.

menüden.

"Hey!"

"Seni yakaladığımda neden pislik gibi davrandığımı açıklamam gerek..."
Elimi sallıyorum. "Biliyorsun."

"Kendime insülin enjekte ettiğim için," diye tamamladı.

Başımı salladım. "Evet, kendine insülin enjekte ettiğin için."

"Anlamadığım şey, nasıl benim uyuşturucu bağımlısı olduğum sonucuna vardığın? Bağımlı olduğumu gösteren başka işaretler yok muydu?"

Kaşlarımı çattım. Bu, neden öyle tepki verdiğimi açıklamak için mükemmel bir giriş. Hatalarımı kabul etmekten nefret ederim ama işte buradayız.

"Daha önce belirtileri görmedim."

Kaşları çatılır. "Daha önce bir uyuşturucu bağımlısıyla çıktın mı?" "Hayır. Uyuşturucu bağımlısı değil." Derin bir nefes alıp konuya giriyorum.

"Daha önce biri bana yalan söyleyip beni yanılttığında bunun belirtilerini fark etmemiştim." O nefes nefese kalır ama ben devam ederim. "O zamandan beri kimseye güvenmekte zorlanıyorum."

"Bu yüzden, Bay Kontrolcü."

Başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Kontrol bende olursa, insanlar beni hayal kırıklığına uğratmaz." Masadan uzanıp elimi tutuyor. "Seni kim hayal kırıklığına uğrattı"

"

"Babam."

Kaşları çatıldı. "Babanın seni terk ettiğini söylediğini hatırlıyorum." "Hikayenin devamı var."

Elimi sıkıyor. "Ne oldu?" "Bunu konuşmaktan nefret ediyorum."

"Tamam."

Rahat bir nefes alıyorum. Beni rahat bırakıyor.

Ama sonra ayağa kalktığını fark ettim. "Nereye gidiyorsun?"

"Nedenini açıklamayacaksan..." Boğazını temizler. "...bilirsin. O zaman birlikte akşam yemeği yememizin bir anlamı yok."

Ben homurdanırım. Birlikte akşam yemeği yememiz için her türlü neden var.

Bu, birlikte yiyeceğimiz birçok akşam yemeğinin ilki. Ama önce...

"Bunu konuşmaktan nefret ettiğimi söyledim. Konuşmayacağımı söylemedim." Tekrar oturdu. "Lütfen, devam et."

"Babam ben on beş yaşımdayken bizi terk etti." "Üzgünüm."

Onun özrünü eliyle reddederim. "Bizi terk ettiği için pisliğin tekidir ama benim sorunum bizi terk etmesi değil, *nasıl* terk ettiği." Cesaretimi toplamak için bir ara veririm. "Her şeyi önceden planlamıştı. Başka bir eyalette, başka bir şehirde, başka bir dairede onu bekleyen bir kadın vardı ve biz hiçbir şey bilmiyorduk. Bizi sevdiğini söyledi, anneme veda öpücüğü verdi ve bir iş toplantısı için ayrıldı. Bir daha geri dönmedi. Hatta bizimle tüm iletişimi kesti."

"O zaman işaretleri görmedin, şimdi de biri sana yalan söylediğinde işaretleri kaçıracağından mı korkuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Şimdi neden aşırı tepki verdiğimi anlıyor musun?"

"Evet." Dakota gülümsüyor, ama gözleri hüznle doluyor. "Üç çift. Üç kez evlat edinileceğimi sandım. Üç kez de çiftler benim sağlık sorunlarımı öğrendikten sonra beni reddettiler."

"Siktir," diye mırıldanırım. "Aşağılık herifler."

Elini kaldırır. "Onları suçlamıyorum. Anlıyorum. Kronik hastalığı olan bir çocuk, üstlenilmesi zor bir yük. Ama bu deneyimler bana sağlık sorunlarımı kendime saklamayı öğretti."

Acı içimi parçaladı. Geçmişini düşününce, diyabetini sır olarak sakladığı için onu nasıl suçlayabilirim? Daha anlayışlı olmalıydım. Onu dinlemeliydim.

"Özür dilerim. Sana güvenmediğim için özür dilerim. Terk edilme korkum baş gösterdi ve seni incittiğim için özür dilerim." Masadan uzanıp ellerini tuttum. "Beni affedebilir misin?"

"Sana diyabetimi söyleyecek kadar güvenmediğim için beni affedebilir misin?"

"Unuttum. Sevdiğim kadına daha özenli davranmalıydım."

Ağzı açık kalır. "Sevdiğin kadın mı?"

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum Dakota. Hayatıma girdin ve ortalığı kasıp kavurdun. Tüm duvarlarımı yıktın. Asla aşık olmamaya kararlıydım. Asla bir eş bulmamaya. Çünkü güvenebileceğim bir kadın olmadığını biliyordum. Yanılmışım."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Ağlama. Lütfen ağlama. Gözyaşların beni öldürüyor."

"Bu senin hatan." Gözyaşları akarken sesi titriyor. "Çok tatlısın."

Ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum. "Buna alış, Havoc. Seni seviyorum."

Bana bakar. Yeşil gözleri hayretle doludur. "Ben de seni seviyorum."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Onun tadı beni sarstığında inliyorum. Ona dokunmayalı sadece birkaç gün oldu, ama o günler sanki yıllar sürmüş gibi geldi. Onu bir daha hissedip hissetmeyeceğimi bilemiyordum. Onsuz nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordum.

"Hey!"

Bağırışla irkilirim ve Dakota'dan uzaklaşıp kardeşime sert bir bakış atarım. Ne yazık ki Kai yalnız değildir. Tüm kardeşlerim ve Dakota'nın arkadaşları buradadır.

"Ne oluyor?" diye sordu Dakota.

Blossom kollarını havaya kaldırır. "Senin ilişkinizi kutlamak için buradayız!"

Jaxon irkilir ve Blossom ona sert bir bakış atar. "Affedersin. Bağırıldığında benim varlığımı yok sayman imkansızsa çok üzgünüm."

"Senin var olmadığını varsaymıyorum." Blossom burun

kıvrır. "Yalancı. Yalancı. Pantolonun yanıyor."

Jaxon gözlüklerini kaldırır ve burnunu çimdikler. "Ben yalancı değilim."

"Cidden mi? Benden kaçmak için duvara çarptın."

Paisley geriye geri ve ileri arasında iki iki

"Kafam karıştı. İkinizin içki fabrikasında birlikte olduğunuzu sanıyordum."

Jaxon'ın yüzü, bir deniz feneri olarak kullanılabilecek kadar parlak bir şekilde kızardı. "Bu bir hataydı."

"Bir hata mı?" Blossom çığlık attı. "Ben bir hata mıyım?"

O uzaklaşırken Jaxon ona bakakalır. Miles onu iter. "Peşinden git."

Jaxon, Miles'a kaşlarını çatarak bakar ve ardından Blossom'u takip ederek restorandan çıkar.

Kolumu Dakota'nın omuzlarına atıp onu kendime doğru çekerim. "Benim çılgın aileme katılmaya hazır mısın?"

"Ailenizi seviyorum." Ben kaşlarımı çattım ve o burnumu öptü. "Ama seni sevdiğim kadar değil."

"İyi. Çünkü benden asla kurtulamayacaksın." "Aynı şekilde, Bay Yüksek ve Gl. Aynı şekilde."

Bölüm 35

"Eh, bu beklediğim gibi olmadı." ~ Blossom

Blossom

Saate bakıyorum. Otuz dakika. Bu envanteri bitirmek, eksik malzemeleri sipariş etmek ve parti için hazırlanmak için yarım saatten az vaktim var.

parti için giyinmek için yarım saatten az vaktim var. Yapabilirim.

Ha! Malzemeleri yirmi dakikadan az bir sürede sipariş ettikten sonra sevinçle kollarımı havaya kaldırıyorum. Giyinmek için on dakikam var. İhtiyacım olandan fazla.

Rujumu sürerken tuvaletin kapısı çalınır. "Blossom, hazır mısın?"

Kapıyı açıp patronum Paisley'e gülümserim. "Beş dakika vaktim var."

"Zaman yönetimine olan takıntın benimkine rakip." "Beni işe almanın bir nedeni var."

Bira fabrikasından çıkıp arabama doğru yürüyoruz. Erkek arkadaşı Eli restoranda olacak ve onu eve bırakacağı için onu arabamla götüreceğim.

"Umarım her şey yolunda gider," diyorum restorana doğru sürerken.

"Rhett bir Raider. Dakota'yı ona bir şans daha vermesi için ikna edecektir."

şans

vermesi
için ikna
edecek."

Ona sırtıyorum. "Deneyimli gibisin." "Eli çok ikna edicidir."

Midem kramp giriyor ama bunu görmezden geliyorum. Arkadaşlarım için mutluyum . Paisley ve Dakota dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorlar. Benim, benim varlığımı yok sayan bir Raider kardeşine takıntılı olmam onların suçu değil.

Jaxon ve benim içki fabrikasında öpüştüğümüz zaman hariç. Neredeyse kendimi yelpazelemek zorunda kalacaktım. Onun öpücükleri beni daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı kadar tahrik etti. Ne yazık ki Jaxon bunun bir hata olduğunu söyledi ve o zamandan beri beni görmezden geliyor. Ve inanın bana, onun dikkatini çekmek için aklıma gelen her şeyi yaptım.

Hideaway Haven Resort'a varıyoruz ve restorana doğru ilerliyoruz. Raider kardeşlerin koridorda beklediğini fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyorum yaklaşırken. Eli içeriyi

işaret ediyor. "Rhett hâlâ yalvarıyor." Miles gülüyor.

"Çok komik."

"Masalarına mikrofon yerleştirmeliydik," diyor Zane

der.

Kai iç çeker. "Denedim. Hostes rüşveti kabul etmedi."

Raider kardeşlerden sadece biri konuşmuyor: Jaxon. Gözlükleriyle oynuyor. Neden onun ineklik eğilimleri seksi geliyor? Ne zamandan beri ineklerden hoşlanıyorum?

Jaxon'ın inek olduğunu söylemek abartı olmaz – tanıdığım en zeki kişi, şimdiye kadar yapılmış en iyi viskiyi damıtmaya takıntılı ve sosyal becerileri eksik – ama gözlükleri dışında klasik bir inek gibi görünmüyor.

Uzun boylu ve geniş omuzlu. Jaxon'ın kaslarına sahip bir nerd ile hiç tanışmadım. Daha önce bir kez onun muhteşem omuzlarına ve pazılarına dokunma şansım olmuştu, ama göğsündeki tişörtün gerginliğinden tahmin edersek, göğüs kasları da muhteşem.

Ve klasik Raider mavi gözleri var. Gözleri sizi delip geçer. Adam sizinle göz göze gelmeye tenezzül ettiğinde, ki adınız Blossom ise bu pek sık olmaz.

Son olarak, her zaman tıraş olmayı unuttuğu için çenesi sakalla kaplıdır. Bana uyar. Sakalını tırnaklarımla okşamayı seviyorum.

"Uh oh," diye mırıldanır Miles ve ben başımı sallayarak Jaxon bulutunu uzaklaştırırım. "Dakota ağlıyor."

"Onlar mutluluk gözyaşları," diyor Paisley.

"Nasıl anladın?" Zane öne doğru itişip kakışıyor. "Oh." "Oh, ne?" Kardeşlerin arasından dirseklerimle yolumu açıyorum. "Ah,"

Çifti öpüşürken yakaladığımda böyle diyorum.

Kai sırtıyor. "Kesme zamanı." Miles ve Zane peşindeyken otelden geçiyor.

Onları takip ediyorum. "Bir süre öpüşmelerine izin veremez misin?"

"Bunun neresi eğlenceli?" diye soruyor Zane.

Haklı.

"Hey!" Kai, masalarına ulaştığımızda bağırır ve onlar

ayrılırla

r.

"Ne oluyor?" diye sorar Dakota.

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Senin

ilişki!"

Jaxon irkilir ve ben ona sert bir bakış atarım. "Affedersin. Bağırduğımda benim varlığımı yok sayman imkansız olduğu için çok üzgünüm."

"Senin yokmuşsun gibi davranmıyorum."

Burun kıvrırım. "Yalancı. Yalancı. Pantolonun yanıyor."

Jaxon gözlüklerini kaldırır ve burnunu çimdikler. Bu hareketi sevimli bulmayı reddediyorum. Reddediyorum! "Ben yalancı değilim."

"Cidden mi? Benden kaçmak için duvara çarptın."

Paisley ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Kafam karıştı. İkinizin içki fabrikasında flört ettiğini sanıyordum."

O bizi bizi mi gördü? O asla bahsetmedi
bir bir Her Her gün birlikte çalışıyoruz. Ve biz arkadaşız.

Jaxon'ın yüzü kızardı. "Bu bir hataydı." "Hata mı?" diye
bağırdım. "Ben bir hata mıyım?"

Bir erkekten birçok şeyi kabul edebilirim. Beni aldatmadan çok önce terk etmem gereken pislik eski sevgilim bunun kanıtı. Ama benim bir hata olduğumu söylemek? Asla. Hayır. Bir hata olarak anılmak için fazla gururluyum.

Dönüp restorandan çıkıyorum. Şu anda Jaxon ile aynı havayı solumak istemiyorum. Umurumda değil, uçurumdan düşebilir. Onu itersem yanlış mı olur? Muhtemelen. Aptal ahlak kuralları.

"Blossom!" diye bağırır Jaxon.

Arkamı dönüp baktığımda onun beni kovaladığını görüyorum. Şimdi de beni mi kovalıyor? Onun tüm ailesi izlerken kalabalık bir tatil beldesindeyken mi?

Onun saklambaç oyununu ikimiz de oynayabiliriz. Koştuğum koridoru tarıyorum. Orada. Açık bir kapı.

İçeri koşuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Jaxon artık beni asla bulamayacak.

"Blossom?"

Annem sırayla ördekleri kabartmıyor. Eski sevgililerden bahsetmişken. Gözlerimi kapatıyorum ve oksijen eksikliğinden halüsinasyon gördüğümü umuyorum. Gerçekten daha fazla egzersiz yapmalıyım.

"Sen misin, Blossom?"

Kahretsin. Şansım yok. Yüzüme zorla bir gülümseme takınıp
dönüyor
m.

"Alan. Burada ne yapıyorsun?"

O gülümser. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Smuggler's Hideaway'de yaşıyorum." Yanaklarım
sert bir şekilde zorladığım için yanaklarım ağrımaya başlıyor.

"Senin nereye gittiğini hep merak ediyordum."

"Evet. İşte buradayım." Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Sırtımın arkasında parmaklarımı çaprazlıyorum. *Lütfen buraya taşındığını söyleme. Lütfen buraya taşındığını söyleme.* Felaketin habercisi gibi.

Alan sırtıyor. "Burada evleniyorum."

"Burada mı? Smuggler's Hideaway adasında mı?" O başını sallar.

"Bu tatil köyünde."

Denizde boğulan kaçakçılar. Her şeyin daha da kötüye gidebileceğini hatırlattığın için teşekkürler.

"Tebrikler! Müstakbel eşin nerede?" Odayı gözden geçiriyorum ve şimdi fark ediyorum ki oda düğünle ilgili her şeyle dolu: örnek buketler, çeşitli şampanyalar, bolca pasta vb.

"Stacey henüz gelmedi."

En azından beni aldattığı o sürtükle evlenmiyor. Kiminle evlendiği umurumda değil. Bu konuşmadan kurtulup gitmem lazım.

"Çok yazık. Onunla tanışmak isterdim." Bu benim çıkma işaretim.

"Onunla tanışabilirsin. Düğüne neden gelmiyorsun?"

Çenem yere düşmeden önce ağzımı kapatıyorum. Neden onun düğününe gelmek isteyeyim ki?

"Ve kocanla tanışabilirim," diye devam ediyor. Kahretsin.

"Bir kocan var, değil mi?"

Yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyorum, ama yalan söylemek için nedenlerim vardı. Ve bunlar iyi nedenlerdi. Ama yalan yalandır.

"Tabii ki var."

Kapı çalındı. "Blossom, orada mısın?" "İşte geldi."

Kapıyı açıp Jaxon'ı kendime doğru çekerim. "Bak kime rastladım, tatlım."

"Şey..."

Yardımlarını istemek için gözlerimi büyüttüm.

"Kime rastladığınızı nereden bileyim? Saklanıyordun." Bir kahkaha attım.

ben."

"Çünkü senin peşinden koşman hoşuma gidiyor."

ben."

Alan öne çıkıp Jaxon'a elini uzattı. "Ben Alan."

"Jaxon." El sıkıştılar. Jaxon sevimli bir şekilde kafası karışmış görünürken

Alan ise sinirli görünüyor.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" diye sorar

Alan. "Bilmeli miyim?"

"Ben Alan," eski sevgilim sanki bir süperstar gibi duyurur. Her zaman büyüklük hayalleri kurmuştur.

"Evet, söyledin."

Ben gülerek çıkardım ve Alan bana ters ters baktı. "Üzgünüm. Jaxon isimleri pek iyi hatırlamaz."

Alan, Jaxon'ı incelerken gözlerini kısar. "Ama ben senin eski sevgilimim. Kocan, eski sevgilinin adını bilmeli."

Jaxon'ın gözleri büyür. Ağzını açıp benim yalancı olduğumu kanıtlamadan önce, tatil köyünün etkinlik koordinatörü Terri odaya girer.

"Özür dilerim." Masaya dantelli bir kumaş serer. "Sanırım istediğiniz renk bu."

Jaxon'ın elini tutup odadan çıkarım. "Hazırlıklarınızı yapın."

"Haftaya görüşürüz," diye seslenir Alan, ben odadan kaçarken.

"Haftaya mı?" diye sorar Jaxon, onu sürükleyerek uzaklaşırken.

Cevap vermeden önce kimse dinlemiyor mu diye etrafa bakındım. "Onun düğününde."

Jaxon kayarak durur. "Onun düğünü mü?"

Yutkunurum. "Bizi davet etti sayılır."

"Bizi mi? Neden bizi davet etsin ki?" Anlayışla mavi gözleri parlar. "Çünkü bizim evli olduğumuza inanıyor. Neden ona evli olduğumuzu söyledin?"

"Uzun hikaye."

Saatine bakar. "Şu anda vaktim var. Lütfen anlat." "Şey..."

Bölüm 36

"Kontrolcü Bey yine iş başında!" ~ Dakota

Banka hesap özetime öfkeyle bakıyorum. Gördüğüm şeyin – son kredi ödememin iadesi – mantıksız olduğunu söylemek istiyorum. Ama ne olduğunu ve kimi suçlamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Dakota," diye bağılıyor Rhett, odamın kapısını çalarken.

Kapıyı açtım. "Bu ne cüret?" Ellerini kaldırdı. "Ne cüret?"

"Sakin ver bana masum masum rolünü Ben titiriyorum banka bank ona. "İhtiyacım olan tüm kanıtlar burada."

Beni içeriye yönlendirip kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Beni zorlama!"

Derin bir nefes aldı. "Bu konuyu özel olarak konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Haklı, ama hiçbir şeyi kabul etmiyorum. O yaptıklarını yaptıktan sonra olmaz. "Bu ne cüret?"

Elimden banka hesap özetini kapar ve mutfak tezgahına atar, sonra elimi tutup beni kendine doğru çeker. Ona karşı koymaya çalışırım ama o hiç aldırmaz. Kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır.

"Havoc, sevdiğim kadının tefecilere borçlu kalmasına izin vermemi bekleyemezsin."

Bana olan aşkını bu kadar kolay itiraf etmesinin beni ne kadar duygulandırdığını görmezden gelip, elimizdeki soruna odaklanıyorum. "İzin vermek mi?"

"Siktir," diye mırıldanır. "Yanlış kelime seçimi."

"Hayır." Omuzlarını ittim ama o kıpırdamadı. "Bence tam olarak demek istediğin kelimeyi kullandın. Beni kontrol edemezsin, Rhett. Adam beni kontrol ettiğinde ne olduğunu gördün. Bir sürü borca battım."

O homurdanır. "Beni Adam'la karşılaştırma. Seni kontrol etmek istemiyorum. Özgür olmanı istiyorum. Borçlarından kurtulup istediğini yapabilmeni istiyorum."

Özgür olmak isterdim. "Ama bu benim sorunumdu."

Çenemi sıkarken homurdanır. "Hayır, değildi. Bu senin pislik kocanın sorunuydu ve o öldüğünde sen bu soruna mahkum oldun."

Keşke Adam ölmeden önce neyin peşinde olduğunu anlayabilseydim. Dudaklarımı sıkıyorum. "O benim kocamdı. Yasa, borçlarından benim sorumlu olduğumu söylüyor

"

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırır. "Yasayı koz olarak mı kullanıyorsun? Tefecilere olan borçların tamamen yasadışı olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Sana yılanı hatırlatmam mı gerekiyor?" Titriyorum.

Beni bırakıp bir adım geri çekildi. "Fikrimi değiştirdim. Bana istediğin kadar kız. Bunu atlatırız. Ama senin, başından beri senin olmayan bir borcu ödemek için kendini öldüresiye çalışmanı izlemeye dayanamam."

"Ben idare ediyordum."

"Felaket." Diye iç çeker. "Her ay kredinin faizini zar zor ödüyorsun ve iki işte çalışıyorsun. Bunlardan birinin çok iyi para kazandırdığını biliyorum."

"Çok iyi mi? Benim buna değmediğimi mi söylüyorsun?"

"Bugün benimle kavgaya çıkmaya kararlısın."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Tabii ki öyleyim. Benim iznim olmadan borcumu ödedin."

Bana doğru yaklaşıyor. Yerimde durmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve sırtım duvara çarpma kadar geri çekiliyorum. Ellerini başımın yanına vuruyor.

"Benimle yaşamayı istiyorum."

"Biliyorum." Bunu bana defalarca söyledi.

"Ama burada gece vardiyasında çalıştığın sürece bu eski püskü motel odasından taşınmayı reddediyorsun."

"Oda maaşımın bir parçası. Taşınırsam, Sadie beni tutmaya gücü yetmez. Ve bu işi kaybedemem."

"Borcun ödendi. Artık bu işe ihtiyacın yok."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Beni kurtarmanı istemedim." "Havoc, istemene gerek yok. Neye ihtiyacın olursa, sana veririm."

Sözleri karşısında bedenim eriyor. Ama pes etmeyi reddediyorum. Yapamam. O her şeyi bilmiyor.

"Sana bir yuva, bir aile vermek istiyorum." "Bana bir aile verdin," diye fısıldıyorum.

Raider ailesi beni kollarını açarak kabul etti. Sürekli mesaj atıp arıyorlar ve beni rahatsız ediyorlar. Rhett onların

ben ise onların harika olduğunu düşünüyorum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Sana bir yuva vereyim, Havoc. Lütfen."

Keşke bana bir yuva verebilseydi, ama öğrendiğinde benimle bir yuva istememekten korkuyorum.

"Sana bir evcil hayvan alacağım. Ama su samuru değil." Titriyor. "Su samurları beni korkutuyor."

Kıkırdarak gülüyorum. "Viking çok sevimli."

"Yerde koşturup duruyor." Bana gülümsüyor ve mavi gözleri sıcaklıkla parıldıyor. "Bana taşın, bir köpek alalım."

Bu cazibeye direnmek neredeyse imkansız. Köpekleri severim. Onu seviyorum. O yalvaran, delici mavi gözlere boyun eğmeden önce bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Başka bir sorun daha var," diye mırıldanıyorum.

"Ne olursa olsun, birlikte hallederiz."

Neredeyse gülümsüyorum. Rhett son haftalarda tavrını ne kadar da değiştirmiş. Beni sır saklamakla suçlamaktan, benim için ejderhalarımı öldürmeye hazır olmaya kadar geldi. Ve tüm yoğunluğu bana odaklanmışken, ona direnmek zor.

"Çocuklar hakkında konuşmadık." Sözleri fısıldayarak, beni duymamasını umuyorum, ama duyuyor.

"Bu konuyu senin açmanı bekliyordum."

Ona kaşlarını çatıttım. Bu konuyu açmaktan çok korkuyordum. Gerçeği öğrendiğinde beni terk edeceğinden korkuyordum. Ve o da benim bu konuyu açmamı bekliyordu!

"Öyle mi? Neden bu konuyu açmadın?" "Seni zorlamak istemedim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Beni zorlamak istemedin mi? Ama benim borçlarımı sen ödeyeceksin

borçlarım

!

ödeyecek
misin?"

"İkisi farklı şeyler," diye homurdanıyor.

Artık haklı olmayı bırakması lazım. Bu çok sinir bozucu.

Elimi tutmadan önce alnımı öper ve

beni kanepeye götürür. Oturur ve beni kucağına çeker, ben de onun üzerine otururum.

"Çocuklar," diye sordu, ben yerleştikten sonra.

Ellerimi ovuşturuyorum. "Ben çocuk istemiyorum."

"Çocuk doğurmak istemiyor musun, yoksa hiç çocuk sahibi olmak istemiyor musun?" Rhett bu ayrımı hemen fark etti. Daha fazla oyalamayı düşündüm ama zamanım dolmuştu. Artık bahanem kalmamıştı.

"Hiç çocuk doğurmak istemiyorum." "Diyabetin yüzünden mi?"

Başımı sallarım.

"Tamam." Hemen pes ediyor ve ben de bir bit yeniği bekliyorum. "Evlat edineceğiz." İşte bu.

"Benim evlat edinmek istediğimi kim söyledi?"

Başını geriye atar ve kahkahayı patlatır. O kadar şiddetli güler ki, tüm vücudu titrer. Sonunda sakinleşince gözlerindeki yaşları siler.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." Kıkırdar. "Seni tanımadığımı düşünmen."

Ona sert bir bakış atarım. "Sen benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun."

Çenemi çimdikler ve gözlerime bakmamı sağlar. "Sen, Dakota Bell Raider, çocuk istiyorsun. Bir aile istiyorsun. Bu senin en büyük arzun. Ulaşmaktan en çok korktuğun şey."

"Öncelikle, benim adım Dakota Bell."

"Şimdilik," diye mırıldanır.

Onu görmezden geliyorum. Zaten yeterince sorunum var. Onunla evlenmekle ilgili duygularımı - ki açıkçası çok karışıklar - bu karmaşaya eklememe gerek yok.

"İkincisi, belki de en büyük arzum sana tekme atıp acı çekmeni izlemektir."

O sırıtıyor. "Ama o zaman seni benim seni boşaltamam."

Onun altımda sertleşmeye başladığını hissediyorum ve külotum nemleniyor. Vücudum bu adam için çok kolay.

"Şimdi." Penisini benim merkezime bastırıyor ve ben neredeyse inliyorum.

"Bir aile istediğini itiraf edecek misin? Yoksa itirafını zorla mı alayım?"

"Zorlamak mı?"

"Gerçeği itiraf edene kadar boşalmana izin vermeyerek." Ona sertçe bakıyorum. "Orgazmın engellenmesi pek eğlenceli gelmiyor." "Oh, Havoc, eğlenceli olacak. Güven bana."

Pes etmeyi düşünüyorum. Rhett ile seks bu dünyadan değil. Ama şimdi pes edersem, tekrar söylemem gereken sözleri söyleyecek cesareti bulabilir miyim, bilmiyorum.

"Ama kendi çocuğun istemiyor musun?" diye patladım.

"Evlatlık çocuklar da bizim çocuklarımızdır. Çocuğun benim DNA'mı taşıyıp taşınamaması umurumda değil. Babam bana, DNA'yı paylaşmanın insanı ebeveyn yapmadığını kanıtladı. Stuart ise DNA'yı paylaşmadan da ebeveyn olunabileceğini gösterdi."

"Bana söyleyeceğin mükemmel sözleri nasıl biliyorsun?"

Gülümsüyor. "Çünkü sen benim için yaratıldın. Kimse senin gibi duvarlarımı aşamadı." Elimi tutup kalbinin üzerine koyuyor. "Sen ve ben birbirimize bağlıyız. Doğumda ayrılan ama şimdi yeniden bir araya gelen iki ruh."

"Ne zaman bu kadar romantik oldun?"

"İkinci kez, distilehanenin otoparkında arabasında uyuyan, kıvrırcık sarı saçlı muhteşem bir kadın gördüğüm andan itibaren."

"Bu yüzden bana serseri olduğum için bağıldın ve polisi arayacağını söyledin."

"Beni çok korkuttun. Sana bir bakışta hayatımı değiştireceğini anladım."

Gülümsüyorum. "Ama iyi bir şekilde." "En iyi şekilde."

"Katılıyorum. Seni seviyorum, Rhett."

"Ben de seni seviyorum, Havoc." Çeneme öpücükler konduruyor. Ona daha iyi erişebilmesi için boynumu eğiyorum. Kulağıma ulaşıyor ve kulak mememi ısıyor. İnliyorum.

"Bana taşınacak mısın?" diye fısıldıyor. Ben de pes ediyorum. Nasıl pes etmem ki? "Evet."

"Benimle bir aile kuracak mısın?" "Evet."

"Seni seviyorum Dakota. Kemiklerime kadar." Beni kollarında tutarak ayağa kalkıyor. "Zor kısmı bitti. Sana ne kadar çok sevdiğimi gösterme zamanı."

"Umarım orgazmlarla."

Kıkırdar. "Hayatının geri kalanında istediğin kadar."

Okuduğunuz için teŖekkrler! Umarım Raider kardeşler ve Smuggler's Hideaway'i beğeniyorsunuzdur!

Raider Kardeşler serisinin bir sonraki kitabı Jaxon ve Blossom'un hikayesi. Jaxon, Blossom ile hiçbir şey yapmak istemiyor – en azından öyle söylüyor. Ama kendini onunla evliymiş gibi davranırken bulduğunda, işler karmaşıklaşır. Terli, ıplak, karmaşık. [For The Promise'i şimdiden n sipariş verin!](#)

Sabırsızlanıyorsanız, ilk taslağını yazdığım *For The Promise* kitabının bölümlerini her hafta paylaştığım Ream aboneliğime katılın. Kitabın yayınlanmasından aylar önce hikayeyi okuyabileceksiniz, ayrıca hikayeye yorum yapma şansınız olacak ve hatta bazı yorumları

şimdi [For The Promise'i okumaya başlayın okumaya başlayın!](#)

Rhett ve Dakota'nın gelecekteki hayatlarının nasıl olacağını merak mı ediyorsunuz? [Haber bltenime abone olun ve özel bir bonus kazanın!](#)

P.S. Sadie'nin sakladığı sırrın ne olduğunu merak ediyorsanız, [Sadie ve onun askeri sevgilisiyle ilgili interaktif aşk hikayesini izleyin.](#)

Raider Kardeşler Serisi – Kaçakçıların Sığınağı Serisi

Başından beri [vaat edilen gerçek olana kadar](#)

*Sen Geldiğinden Beri
Dndğnden Beri*

Kaçakçının Sığınağı Serisi

*[İlk Bakışta](#) – [ÜCRETSİZ Aşk Olmadan nce](#)
~~[Yeminlerden Sonra](#)~~
[Kar Yağdığında](#) – [Tatil Romanı](#) [Beklerken Başından Beri](#)*

[Nefretin Ötesinde](#) – Eli ve Paisley'nin hikayesi

Cash & the Sinners Serisi

[Bir Rock Yıldızıyla Nasıl Çıkılır](#)

[Bir Rock Yıldızını Nasıl Sevilir](#)

[Bir Rock Yıldızına Nasıl Aşık](#)

[Olunur](#)

[Bir Rock Yıldızının Erkek Arkadaşı Nasıl](#)

[Olunur Bir Rock Yıldızını Nasıl](#)

[Yakalarsınız](#)

Kış Düşer Serisi

[My Forever Plan](#) – ÜCRETSİZ Ön Bölüm

[Sonsuza Kadar Aşkı](#)

[Sonsuza Kadar Senin](#)

[İçin Sadece Sonsuza](#)

[Kadar Sonsuza Kadar](#)

[Kal Sonsuza Kadar](#)

Kış Düşüyor ~ Dempsey Kardeşler serisi

[Felaketle Tanışmak](#)

[Tanışmamak](#)

[Cesaretle Tanışın](#)

[Nefretle Tanışın](#)

Kış Düşüyor ~ Bragg Kardeşler Serisi
Bragg Değil – ÜCRETSİZ Ön Bölüm

Bragg'ın Gerçeği Bragg'ın

Aşk

Mükemmel Bragg

Bragg'ın Eşi Bragg'ın

Noeli

Aşk Ortaya Çıkacak Serisi

Hailey'in Kahramanı

Phoebe'nin Koruyucusu

Suzie'nin Askeri

Faith için bir tilki

Chrissie için bir Noel Valerie

için bir Sevgililer Günü Lexi

için bir Aşk

Banliyölerdeki Aşk serisi

Yüzü Hakkında

Kol Mesafesinde

Ellerini Çek

[Diz Boyu Banliyölerde](#)

[Noel](#)

D.E. Haggerty'nin diğ er romantik komedileri

[Molly'nin Talihsizlikleri En İyi En](#)

[Köt  Randevu \( CRETS Z!\)](#)

For the Promise'den Bir Alıntı

Bölüm 1

Blossom – macerayı seven bir kadın – tabii ki zaman çizelgesine uyması şartıyla

Blossom

Ayak parmaklarımdın üzerinde zıplıyorum ve ellerimi ovuşturuyorum. "Bu harika olacak."

Dakota rollercoaster'a kaşlarını çatarak bakar. "Bilemiyorum."
Ona dirsek atarım. "*Siren's Spiral* çocuklar için yapılmış." "Omuz üstü emniyet kemerleri var."

"Güvenlik önemlidir."

O, döngüyü işaret ediyor. "Ters dönüyor." "Bu yüzden omuz üstü emniyet kemeri var."

"Ters dönmek çocuklara uygun değil." Sıraya işaret ediyor. "Ve çok fazla çocuk görmüyorum."

Ona kirpiklerimi kırıyorum. "Lütfen benimle rollercoaster'a bin. En iyi arkadaşım olacaksın."

O burun kıvrır. "Tanışmamızdan iki dakika sonra beni en iyi arkadaşın ilan ettin."

Tabii ki. Dakota ve ben, Smuggler's Hideaway adasında tam zamanlı yaşayan ama burada büyümemiş birkaç kişiden ikisiyiz. Adadaki diğer herkesin bebeklikten beri tanıdığı arkadaşları var. Onlarla takıldığımda kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum.

"En iyi arkadaşlar birlikte rollercoaster'a binerler."

Kafasını sallıyor ama gülümsüyor. "Sanırım başka seçeneğim yok."

"

"Evet!" diye bağıriyorum ve ona sarılıyorum.

kucaklamamda birkaç saniye gergin kalır, sonra gevşer. Dakota'nın hikayesini henüz bilmiyorum. Ama belli ki incinmiş ve kolay kolay güvenmiyor. Kolay kolay güvenmemeyi anlıyorum.

Onu çizgiye doğru itmeden önce bırakıyorum.

"Buradan yirmi dakika uzaklıkta," Dakota tabelayı okurken inliyor.

Telefonumun alarmını yirmi dakikaya kurdum. "Az önce alarm mı kurdun?"

"Tabii ki. Zamanımızı doğru yönetmezsek programa uymamız imkansız." zamanımızı doğru yönetmezsek programımıza uymamız mümkün değil."

Bana bakıyor. "Zamanımızı doğru kullanmak mı? Bugün izin günümüzde eğlence parkındayız."

"Ve gezmemiz gereken bir sürü atraksiyon var. *Carol Carousel*, *Atlantis Adventure*, *Kraken's Drop*, *Grotto Rapids* ve *Triton's Twister*."

"*Kraken's Drop* adında bir atraksiyona bineceğimi düşünüyorsan delisin.

Drop."

Alt dudağımı büzerek somurtuyorum. "Ben de senin "Ve burada ben

Eğlenc
eli."

düşündüm sen biliyorsun daha bilmeli

denemek denemek ve

en iyi arkadaşını duygusal olarak şantaj yapmaya çalışmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"Ha! En iyi arkadaşını duygusal olarak şantaj yapamazsan onun ne anlamı var ki?"

"Tanıştığımız gün *Pirates Pastries*'e girdiğim için pişman olmaya başlıyorum.
"

Kolumu onun omzuna atıyorum. "Yalan söyleme. Ben sana
"Ve çok da mütevazı."

"Ve çok da alçakgönüllüsün."

Kolumu indirirken omuz silkiyorum. "Mütevazı olmanın ne anlamı var?
Kimse benim adıma övgüde bulunmayacak ya."

O inler. "Lütfen bana, övmem için bir boru taşıdığını söyleme."

İç çekerim. "Bu küçük çantada boru için yer yok."

Birkaç adım ilerliyoruz. "Bu kuyruk hiç bitmeyecek," diye sızlanıyor Dakota.
"Bu kuyruğa girdiğimizden beri ilk kez hareket ettik."

Zamanlayıcıyı kontrol edip kaşlarımı çattım. "İki dakikadır buradayız.
'Buradan 20 dakika' tabelasının doğru olduğunu sanmıyorum."

"Sırada beklemekten nefret ediyorum. Çok zaman kaybı."

Ona katılıyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Dakota rollercoaster'a
binmemek için her türlü mazereti kullanır. Benim gözetimimde bu sıradan
çıkmayacak. Günlük planımı değiştirmek zorunda kalsam bile.

"Zaman geçsin diye bir oyun oynayalım."

"Bence 'Küçük gözümle görüyorum' oyunu oynamak için biraz yaşlıyız."

Gülümsüyorum. "Yirmi soruya ne dersiniz? Kaçakçının Sığınağı
tarzında oynayalım mı?"

"Kaçakçının Sığınağı tarzı nedir?"

"Sen biliyorsun biliyorsun adada takıntılı takıntılı deniz
deniz kızlarına,

kaçakçılar ve kaçak içkiyle

O burun kıvrır. "Nasıl kaçırabilirim ki? Kaç tane kadının daha s

Motel Motel yürüyen yürüyor etrafında giyinmiş
yürüyen

yüzüyorlar?"

"Motelde çalışmak çok eğlenceli olmalı."

"Senin eğlence anlayışın benimkiyle aynı değil."

Dakota'nın huysuz biri olmadığını bildiğim için onun huysuz cevabını görmezden geliyorum. Sadece yorgun. "Smuggler's Hideaway ile ilgili bir kişi veya şey seçmeye hazır mısın?"

Sırada birkaç adım ilerledik ama yine durduk. "Tamam. Oynayacağım. Ama sadece sırada beklemekten nefret ettiğim için."

"Sadece yirmi dakika. Başka ne yapman gerekiyor ki?"

Parmağıyla yanağını okşadı. "Hmm... Ne yapardım? Evet, doğru ya. Uyurdum."

Suçluluk duygusu beni sarar – Dakota iki tam zamanlı işte çalışıyor ve her zaman yorgun – ama bunu görmezden gelirim. En iyi arkadaşımın kendini erken yaşta yıpratmasına izin veremem. Onun da biraz eğlenmeye ihtiyacı var.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayakta mı uyuyacaksın?" "Ben..."

Hapşırma için sözünü kesiyor. "Evet, evet, öyle."

"Hadi ama," diye yalvarırım. "Oyunu oynayalım."

"Tamam," diye pes ediyor. "Ama sadece burada uyuyakalırsam yüzüme ne yazacağından korktuğum için."

Nefesimi tutarım. "Asla yapmam."

"Çünkü küçük çantana hiçbir işaretleyici sığmaz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden sırt çantamı parka getiremediğimi bilmiyorum."

O kıkırdar. "Muhtemelen küçük içki şişeleriyle dolu olduğu içindir."

"Bu yerdeki içeceklerin fiyatlarını gördün mü? Çok pahalı. Önce soru sormak mı istersin, yoksa bir kişi veya şey seçmek mi?"

"Soru sormak istiyorum."

Dakota'nın asla tahmin edemeyeceği bir kişi bulmaya çalışıyorum. Henüz tanımadığı bir efsaneyi düşünmek biraz acımasızca, ama bu bir oyun. Ve ben kazanmaya kararlıyım.

"Hazırım."

Dakota birkaç saniye beni inceledi. "Gerçek misin, hayali misin?"

"Sadece evet ya da hayır soruları."

"Hayali misin?" "Sayılır."

Bana sert bir bakış atıyor. "Sadece evet ya da hayır soruları sorabiliyorsam, sen de evet ya da hayır ile cevap vermelisin."

"Peki," diye

homurdanırım. "Evet."

"Sen bir deniz kızı mısın?"

"Belli ki o bir deniz kızı," arkamdaki bir adam diyor. "Uzun, güzel saçları var."

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama o, sıraya girip yanıma gelene kadar ilerlemeye devam ediyor. "Adın ne, deniz kızı?"

"İlgilenmiyorum. Arkadaşımla konuşuyorum." Ona sırtımı dönüyorum ama o, önüme geçene kadar manevra yapıyor.

"Sırada itişip kakışmak yok." Çok ciddiym. Sırada itişip kakışmak günahtır. Zaman yönetimini altüst eder.

"Zorlanmaya gerek yok. Denizkızı karaoke sezonu. Sen bir denizkızısın. Ben bir kaçakçıyım. Birlikte olalım."

"Denizkızı karaoke sezonu benimle hiçbir ilgisi yok."

Ondan kurtulmak için yalan söylemiyorum. Ben Smuggler's Hideaway'ın sakiniyim. Kaçakçı yakalamak için tatilde denizkızı kılığına girip *Bootlegger* barda karaoke söyleyen bir kadın değilim.

Kaçakçı olsun ya da olmasın, bir erkeği yakalamakla ilgilenmiyorum. Erkekler güvenilmez, sinsi yaratıklardır. Erkeklerin neden güvenilmez olduklarına dair anılar zihnimin ön plana çıkmaya çalışırken öfke beni sarmalıyor. Onları bastırıyorum. O anılar bir nedenden dolayı ölü ve gömülü.

"Peki. Beni kovalamanı istiyorsan, seni kovalayacağım," diyor adam diyor.

"Seni kovalamanı istemiyorum. Sırada durduğun yere geri dönmeni dönmeni ve benim varlığımı yok saymanı istiyorum."

Bakışları vücudumu tarıyor. Bu, üstünkörü bir bakış değil. Midem neredeyse gurulduyor, içimi tiksinti kaplıyor.

"Üzgünüm bebeğim, ama seni unutmak imkansız."

Gözlerimi deviriyorum. "Git o ucuz laflarını başkasına söyle. İlgilenmiyorum."

"Kaltak olmana gerek yok."

Gözlerimi genişletiyorum. "Sana gitmeni söylediğim ve sen reddettiğinde ilgilenmediğimi söylediğim için cadaloz mu oluyorum? Neyse ne." Ona sırtımı dönüyorum. Artık onunla zamanımı boşa harcamayacağım.

"Nerede kalmıştık?" diye Dakota'ya soruyorum.

Adamın üzerine dik dik bakar. "Bu pisliğe bir ders vermek

ders

Ben kakhaha atıyorum. "En iyi arkadaş olduğumuzu biliyordum." veriyorum.

"Kaşlarını kaldırır. "Senin deli olman dışında bir neden mi?" "Deli, öznel bir kelime."

Omuzlarını silkiyor. "Öznel kelime uyuyorsa..."

"Tanımadığı bir su samurunu kucaklayan ben değilim." "Viking çok sevimli."

Adamın bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "İkiniz de lanet olası delisiniz," diye homurdanır ve insan kalabalığının arasından geçip uzaklaşır.

"İyi ki gitti." Ona el sallıyorum ve o bana parmak gösteriyor. "Vay canına. Birisi buranın çocuklar için olduğu mesajını almamış galiba." Ellerimi ovuşturuyorum. "Oyunumuza geri dönelim. Sanırım üç soruyu kullandın."

"Senin erkeklerden neden nefret ettiğini duymayı tercih ederim."

"Erkeklerden nefret etmiyorum. Erkekler çok yararlı olabilirler." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Ama başka hiçbir şey için değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana geçmişini anlatmaya hazır mısınız?" Burnunu kırıstırıyor. "Sana da aynısını soruyorum, kardeşim."

Dakota'ya geçmişimi anlatmak istemem değil, ama utanç verici olduğu için anlatamıyorum. Ne kadar aptal olduğumu hatırlayınca yanaklarım kızarıyor. Neyse, dersimi aldım. Artık erkeklere aşık olmayacağım. Artık erkeklere güvenmeyeceğim.

Bu kadın resmen erkeklerden uzak durma diyetine başladı.

Ne yazık ki diyetlere sadık kalmakta hiç iyi olmadım.

[For the Promise'i şimdi ön sipariş verin!](#)

Teşekkürler!

Öncelikle, en rastgele ve bazen uygunsuz zamanlarda ve yerlerde fikirlerimi onlarla paylaşmama izin veren arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Sorularımın bir anlamı var, söz veriyorum! Hikayeleri ve komik davranışlarıyla bana ilham veren tüm tanıdıklarıma özel teşekkürler. Masumları korumak için isimler değiştirilmiştir.

Kitap kapaklarını tasarlayan, beta okuyucu olan ve her konuda bana destek olan kocama özel bir teşekkür borçluyum. Bazen karakterlerimin gerçek hayattakilerden daha gerçekçi geldiğini fark edeceğini düşünerek endişeleniyorum, ama yirmi küsur yıldır bana katlanmaya devam ediyor, bu yüzden tamamen normal olmadığım için benden tamamen soğumamış olmalıyım.

Bir de editörüm var. Carol, hayatında milyonlarca başka işin varken bana zaman ayırmaya devam ettiğin için teşekkürler.

Ayrıca dijital dünyaya da genel bir *teşekkür* etmek istiyorum.

Kitaplarımı tanıtmama yardımcı olan tüm kitap blogcularına ve özellikle de zaman ayırıp bir veya daha fazla kitabımı okuyup yorumlayanlara teşekkür etmek istiyorum. Yorum yapmaları için yalvaran e-postalarımı okuyan ve hatta cevap verme zahmetine giren blogcular olduğu için ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Teşekkürler!!!

Tabii ki, kitabı satın alıp okuyan siz okuyuculara da teşekkür etmeyi unutmam. Birkaç satırlık da olsa bir yorum yazarsanız çok onur duyar ve minnettar olurum. Yorumlarınızı [buradan](#) yazabilirsiniz.

Bir sonraki yazılarımı takip etmek ve belki de kitaplarda iyi fırsatlar yakalamak istiyorsanız, [buradan](#) haber bültenime kaydolabilirsiniz. Ya da sosyal medyada beni takip edebilirsiniz, orada muhtemelen komik olduğumu düşünerek pek çok uygunsuz şey söyleyeceğim.

Yazar Hakkında

D.E. Haggerty aslında sıradan bir Dena'dır, ancak baş harflerini kullanmanın onu havalı çocuklardan biri gibi gösterdiğini düşünür. Amerika Birleşik Devletleri'nde doğup büyüdü, ancak yetişkin hayatının çoğunu İstanbul, Heidelberg ve Lahey gibi havalı yerlerde geçirdi. Askeri polis memurluğundan avukatlığa, oradan da B&B sahibi olmaya kadar birçok farklı işte çalışmıştır. Birkaç yıl önce, romantik romanlara olan bağımlılığını bir kariyere dönüştürmeye karar vererek, iş değiştirme alışkanlığından nihayet kurtulmuştur. Şarap sevgisini bir işe dönüştürmenin bir yolunu bilen varsa, onu dinlemeye hazırdır.

Çevrimiçi olarak benimle bağlantı kurun:

[Facebook'ta Dena'nın Küçük Kasaba Aşıklarına katılın Facebook](#)

[Goodreads](#)

[Amazon Yazar Sayfası BookBub](#)

[Yazar Sayfası Instagram](#)

[Web sitesi](#)

[Pinterest](#)

(D) Lütfen terapistime bunu yazdığımı söylemeyin.
çok eğlenceli bir gün geçirir.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Vaat İçin'den Bir Alıntı Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

